

Giới thiệu Chí Tôn Hồng Đồ Convert

Mệnh mông thiên địa, chủng tộc vạn ngàn.

Thiên nhân mở đầu, Thánh nhân nhập cảnh, Thần nhân vấn đỉnh.

Mười vạn năm, nhân tộc phục hưng cuộc chiến.

Đằng Viêm, thế tục đệ nhất thiếu niên hư, mang theo kiếp trước bí ẩn, vận chuyển ngày xưa nhân tộc bố cục, lấy hung hăng thái độ thống lĩnh nhân tộc nghênh chiến vạn ngàn chủng tộc.

Giảm mạnh nhất kẻ địch, chiến mạnh nhất chủng tộc.

Nhân tộc vấn đỉnh, ai cùng so tài !

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1: Ngoại vực quật khởi, hỗn loạn chi đô Chương 1: Đằng gia thiếu niên hư (1)

Thiên Võ đại lục, cường giả vì tôn;

Ngoại vực ở ngoài, thế tục nơi; Thiên nhân vô địch, ai cùng so tài.

Trung vực bên trong, tông môn san sát; Thánh nhân vị trí, khinh thường thiên địa.

Thiên Vực bên trên, cường giả như rừng; Thần cảnh bên dưới, đều là giun dế.

Mệnh mông tinh không, vị diện ngang dọc; chủng tộc ngàn vạn, ai làm chủ tể.

Thiên Võ lịch 6482 năm;

Thiên Võ đại lục ngoại vực, tục xưng thế tục nơi. Tam đại Đế quốc hiện thế chân vạc tư thế chiếm giữ đại lục bên trên, tam quốc hoàng thất chí cao vô thượng, song . . . Tông môn bá quyền, hoàng thất chỉ vì khôi lỗi; đường đường Đế quốc, vạn dặm ranh giới, trăm vạn sinh linh đều vì lệ thuộc; thiên đạo vô tình, nhục nhọc cường thực, đại lục bên trên, bách tính đều là giun dế đồ chơi.

Tông môn chí thượng, Đế quốc lệ thuộc;

Nhục nhọc cường thực, dân chúng lầm than;

Từ Vân đế quốc, Đế đô.

Từ gia, làm Đế quốc hoàng thất, ở toàn bộ Từ Vân đế quốc tuyệt đối là chí cao vô thượng tồn tại. Mà không thể không đề chính là Từ Vân đế quốc một cái khác gia tộc, vậy thì là phủ tướng quân Đằng gia. Đằng gia không chế Đế quốc hai phần ba quân đội, đương nhiên này không phải Đằng gia siêu nhiên nguyên nhân chủ yếu, Đằng gia có thể trở thành Từ Vân đế quốc siêu nhiên tồn tại, thậm chí ngự trị ở hoàng thất bên trên cái kia hoàn toàn là bởi vì Đằng gia gia chủ đương thời, cũng chính là Đằng gia lão gia tử, Từ Vân đế quốc hiện nay đệ nhất cao thủ, hần một thân tu vi sâu không lường được.

Ngoại giới đồn đại: Chỉ cần Đằng lão gia tử vẫn còn, Đằng gia liền có thể sừng sững không ngã.

Đương nhiên, không thể không nói chính là Đằng gia môn phong, vậy thì là điển hình bao che cho con, đặc biệt là vị này Từ Vân đế quốc thực lực đệ nhất Đằng lão gia tử, hần bao che cho con càng là hộ dưỡng mãnh, mà Đằng lão gia tử tối quan ái đương nhiên phải mấy Đằng gia ba đời duy nhất đàn ông, cũng chính là hần tôn tử, ở Đằng lão gia tử trong mắt hần tôn tử mãi mãi cũng là đúng, mặc kệ làm cái gì. Cũng bởi như thế mới tạo nên Đế đô đệ nhất thiếu niên hư —— Đằng Viêm.

Phủ tướng quân Đằng gia.

"Vô liêm sỉ, tiểu tử ngươi có phải là muốn tức chết ngươi Nhị thúc ta? Dĩ nhiên phạm thượng, làm ra loại này đại nghịch bất đạo sự tình, còn không mau cùng công chúa chịu nhận lỗi, thỉnh cầu công bên dưới chủ diện tha thứ! !" Đằng gia phủ đệ, giờ khắc này bên trong cung điện một cái vóc người có chút thon gầy người đàn ông trung niên cái kia phần nộ tiếng gầm gừ vang lên, thanh như hồng chung, lửa giận thao thiên. Nam tử một thân trường bào màu xanh, có chút thon gầy vóc người làm cho người ta một loại yếu đuối mong manh cảm giác, thon dài tóc dài khoác đến bả vai, đặc biệt là cái kia một

đôi hẹp dài hai mắt như hai thanh lưỡi dao sắc giống như vậy, chỉ có điều lúc này cái kia trong hai mắt nhưng tràn đầy lửa giận.

Hắn gọi Đằng Chiến Thiên, là chủ nhà họ Đằng Đằng lão gia tử con thứ hai.

Cường × chưa tại?

Nghĩ đến Đằng Viêm những việc làm, Đằng Chiến Thiên liền nổi giận thành nộ.

Huống chi hắn cường × đối tượng vẫn là Đế quốc công chúa, hiện nay thánh thượng yêu thích nhất Tử Vân Nhi công chúa.

Tuy rằng chưa tại, nhưng cũng không thể tha thứ.

Hanh. . .

Nghĩ, Đằng Chiến Thiên trừng mắt nhìn ở giữa cung điện thiếu niên không khỏi lạnh rên một tiếng.

Ở giữa cung điện, một tên tuổi ở mười lăm, mười sáu tuổi khoảng chừng thiếu niên quỳ rạp xuống nơi đó, hai tay hắn đặt ở uốn lượn trên đầu gối điện, cúi đầu vẫn như cũ có thể thấy rõ dung mạo của hắn. Thiếu niên vóc người khá dài, hắc như mực nước tóc rối, anh tuấn như kiếm trường lông mày, tà trường con mắt phảng phất liêu lĩnh hàn khí, sống mũi thẳng tắp để hắn xem ra thâm thúy cực kỳ, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo một tia cân nhắc, miệt thị ý cười, tựa hồ hắn căn bản cũng không có ý thức được chính mình phạm sai lầm ngộ.

Thiếu niên không phải người khác, chính là Đằng phủ Đại thiếu gia, cũng là đệ vô số người ghét cay ghét đắng lại vô hạn e ngại Đế đô đệ nhất thiếu niên hư —— Đằng Viêm;

Xin lỗi?

Ở giữa cung điện, nghe được Đằng Chiến Thiên, Đằng Viêm thân thể đột nhiên run lên, lập tức ngẩng đầu lên, cái kia thâm thúy con người rơi vào hắn bên trái cái kia một tên mười sáu, mười bảy tuổi thiếu nữ trên người.

Thiếu nữ dài nhỏ đại lông mày, một đôi đôi mắt sáng đảo mắt quyến rũ, tú ươn lên mũi ngọc, đào quai hàm hàm sâu, như điểm giáng hai biện môi anh đào, trắng nõn như mỡ đông kiều lúm đồng tiền trong suốt như ngọc, nhẵn nhụi không mang theo chút nào tỳ vết da thịt màu da kỳ đẹp, thân hình mềm mại, khác nào đập sóng mà đến tiên tử. Nàng là một mỹ nữ, một có thể làm cho bất kỳ một con nam tính gia súc cũng vì đó rung động mỹ nữ. Thế nhưng giờ khắc này Đằng Viêm nhìn trong ánh mắt nàng nhưng tràn đầy phần nộ cùng căm hận. Đặc biệt là thấy thiếu nữ cái kia khóe mắt chỗ hai hàng nước mắt thời điểm, ánh mắt của hắn bên trong càng là chỉ còn dư lại căm ghét.

"Ta không sai, tại sao muốn nhận sai?" Đằng Viêm tầm mắt từ thiếu nữ trên người dời đi, rơi vào trước mặt Đằng Chiến Thiên trên người, giọng lên kiêu ngạo đầu lâu, cái kia sắc bén thanh âm vang lên.

Thâm thúy hai con người, một mặt kiên nghị;

Ta không sai! !

Đằng Viêm sắc bén ba chữ vang vọng vang vọng ở bên trong cung điện, vang vọng khắp nơi tràn ngập tất cả mọi người đầu óc bên trong, để bầu không khí trước mắt trở nên càng thêm trầm trọng. Mọi người nhìn phía Đằng Viêm ánh mắt cũng biến thành càng thêm âm trầm, phần nộ.

Hắn, chết cũng không hối cái! !

Đừng! !

Một giây sau, một tiếng âm thanh lạnh lạnh vang lên. Mọi người thấy rõ ràng Đằng Chiến Thiên thân hình đột nhiên xuất hiện ở thiếu niên trước mặt, sau đó một cái bạt tai đánh vào thiếu niên trên mặt, cái kia nén giận một đòn trong nháy mắt đem nguyên bản ngã quỵ trên mặt đất Đằng Viêm cả người đều đập ngã trên mặt đất, càng là ở Đằng Viêm trên mặt lưu lại một màu máu chường ấn.

Xi! !

Một cái tinh hồng chất lỏng từ thiếu niên trong miệng phun ra.

Một chương này không chút lưu tình.

"Có nhận biết hay không sai?" Đằng Chiến Thiên ánh mắt sắc bén nhìn Đằng Viêm, thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Người đánh ta? Người dĩ nhiên đánh ta?" Đằng Viêm tay phải bịt mắt giáp, vất vả từ dưới đất ngồi dậy thân, không để ý đến khóe miệng cái kia một vết máu, mà là dùng cái kia vô hạn lạnh lẽo thâm thúy hai con người nhìn chòng chọc vào Đằng Chiến Thiên, cắn răng lạnh lùng nói, một mặt quật cường."Ta. . . Không. . . Sai." Lập tức, Đằng Viêm cắn răng, ba chữ từng cái từng cái từ trong miệng vang lên; hắn vẫn giọng lên kiêu ngạo đầu lâu, mười sáu tuổi thiếu niên hắn có người thường không có ngạo khí.

"Người không sai? Người không sai? Lẽ nào là ta sai rồi? Lẽ nào là chúng ta nơi này tất cả mọi người sai rồi? Lập tức xin lỗi nhận sai, không phải vậy ngày hôm nay tuyệt không dễ tha người." Nghe vậy, Đằng Chiến Thiên tức đến nổi phẫn, cái kia tức giận ánh mắt nhìn thiếu niên quát lớn đạo, ở đây

nhưng là nhiều như vậy con mắt đều nhìn đây.

"Ta chính là không sai, là nàng câu dẫn ta, là nàng hãm hại ta. . . Ta không sai." Đằng Viêm chỉ vào bên trái thiếu nữ, cái kia oán hận ánh mắt nhìn chòng chọc vào đối phương, cái kia gần như rít gào âm thanh cũng vang lên theo. Cái kia trong thanh âm, lửa giận, cừ hận tùy ý tràn ngập.

"Tiện nhân. . ."

"Ngươi. . ." Đằng Chiến Thiên tức đến nổi phẫn.

"Công chúa sẽ câu dẫn ngươi? Công chúa sẽ hãm hại ngươi? Nàng tại sao muốn câu dẫn ngươi? Nàng tại sao lại muốn hãm hại ngươi? Đến hiện tại ngươi còn chết cũng không hối cải, ngươi thật sự coi cho rằng không ai thu thập ngươi đúng hay không?" Lúc này, Đằng Chiến Thiên cái kia tức giận thanh âm vang lên.

"Ta làm sao biết?" Đằng Viêm nhìn lướt qua thiếu nữ lạnh lùng nói.

"Ngươi không biết? Để cho ta tới nói cho ngươi." Đằng Chiến Thiên cả giận nói, "Ngươi là ai? Ngươi là Đằng Viêm, Đằng gia đại thiếu, ở này Đế đô người nào không biết ngươi ác danh? Bất nạt đàn ông trông ghêo đàn bà, không chuyện ác nào không làm, ngươi nói một chút, này Đế đô bên trong bao nhiêu cô gái bị ngươi gieo vạ quá? A, ngươi nói a. . . Ta Đằng gia mặt đều bị ngươi mất hết, trước đây, ngươi hành động ta cũng là nhìn, thế nhưng bây giờ, ngươi nếu liên công chúa đều dám xuống tay? Tuyệt đối không thể tiếp tục bỏ mặc cho ngươi!" Đằng Chiến Thiên ác liệt thanh âm vang lên, vang vọng khắp nơi tràn ngập mỗi người trong đầu.

Đằng gia thiếu niên hừ! !

Đế đô bên trong, ai không biết ai không hiểu?

"Nói láo, những nữ nhân kia đều là chính mình đưa tới cửa, ăn thua gì đến ta. Ta lại không phải ngớ ngẩn, tặng không làm gì không muốn a? Lại nói ta lúc nào ác danh rõ ràng? Những kia toàn bộ đều là bọn họ đổ tội ta. Hừ, hơn nữa coi như là, lẽ nào liền nhất định là ta sủng gian nàng sao?" Đằng Viêm càng nghĩ càng giận, lập tức cái kia tức giận âm thanh trực tiếp vang lên, lại bị một người phụ nữ cho hãm hại? Vô cùng nhục nhã. Lập tức, hân thắng thần trực tiếp đứng lên, ta không sai tại sao phải lạy?

Đứng lên, Đằng Viêm ánh mắt lạnh như băng nhìn chòng chọc vào thiếu nữ, chỉ vào nàng đạo "Liền nàng mặt hàng này? Muốn ngực không ngực, muốn vóc người không vóc người, liền cái kia mặt đái còn có thể gặp người, tặng không lão tử cũng không muốn. Lại nói, nếu như ta thật muốn muốn sủng gian nàng, nàng hiện tại còn có thể khỏe mạnh đứng ở chỗ này? Mười cái nàng cũng không đủ lão tử chơi, ma túy, tiện nhân. . ."

"Làm càn." Nghe được thiếu niên đáp lại Đằng Chiến Thiên triệt để nổi giận.

"Ngươi còn muốn đánh ta?" Cảm thụ Đằng Chiến Thiên cử động, Đằng Viêm thanh âm lạnh lùng vang lên, nghiêng đầu qua chỗ khác, tầm mắt rơi vào Đằng Chiến Thiên trên người, cái kia trong ánh mắt né qua một tia lạnh lẽo. Đằng Chiến Thiên một cái tát kia cũng im bật đi, liền như thể đứng ở Đằng Viêm trước mặt, nhìn thiếu niên cái kia thâm thúy, chấp nhất con ngươi, Đằng Chiến Thiên không khỏi sửng sốt.

"Vừa nãy một cái tát kia ta nhớ kỹ, ngươi là Nhị thúc ta, ngươi không giúp ta dĩ nhiên giúp tiện nhân này, ta nhất định sẽ nói cho gia gia, ma túy, Đằng gia mặt đều bị ngươi mất hết." Đằng Viêm tức giận thanh âm vang lên, lớn như vậy hân lúc nào bị người như thế hại quá? Hơn nữa lần này vẫn bị một người phụ nữ cho hãm hại, chuyện như vậy gọi hân làm sao có thể khoan dung?

"Ngươi sẽ chờ gia gia trừng trị ngươi đi."

"Ngươi. . ." Nghe vậy, Đằng Chiến Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể đều run rẩy không ngừng, đây là bị tức giận.

Chính mình ném Đằng gia mặt?

Nhìn Đằng Viêm, Đằng Chiến Thiên một trận tức giận. Có vẻ như ném Đằng gia mặt người là ngươi chứ? Sủng gian chưa toại, ngươi ném mặt còn nhỏ sao? Hiện tại từ hân trong miệng nói ra đến dĩ nhiên biến thành chính mình ném gia tộc mặt? Có điều, Đằng Chiến Thiên rất nhanh sẽ rõ ràng Đằng Viêm trong lời nói ý tứ.

Ở Đế đô, tất cả mọi người đều rõ ràng Đằng lão gia tử là người nào. Đó là tuyệt đối bao che cho con, đừng nói Đằng Viêm hiện tại sủng gian công chúa chưa toại, chính là lên hoàng phi cái kia Đằng lão gia tử cũng tuyệt đối sẽ đứng Đằng Viêm bên này. Dùng danh nghĩa của lão gia tử mà nói, vậy thì là tính đảng đương nhiên phải giúp tính đảng, không có đúng sai, trong lòng khó chịu vậy thì là bị ủy khuất, ở bên ngoài bị ủy khuất cái kia liền về nhà gọi người, một đánh không lại liền hai cái, hai cái không được liền ba cái, thực sự không được quân đội của đế quốc đều là chúng ta Đằng gia, lấy ra quân đội với hân làm.

Nói chung không thể cho Đằng gia mất mặt, bênh người thân không cần đạo lý.

Đây tuyệt đối là một dũng mãnh lão nhân.

Đằng lão gia tử uy nghiêm Đằng Chiến Thiên không dám khiêu khích, cũng chính bởi vì Đằng lão gia tử sùng nịch, đảng đại thiếu mới trở nên trắng trợn không kiêng dè, thô bạo vô lý. Mỗi lần Đằng Viêm nháo ra chuyện gì đến, cuối cùng đều là do Đằng lão gia tử đứng ra giải quyết, chỉ có điều lần này Đằng lão gia tử bởi vì bề quan vì lẽ đó không có ở, nếu như hân ở, đảng đại thiếu cũng sẽ không ai một cái tát kia. Đương nhiên, một khi hân xuất quan biết mình bảo bối này ngoại tôn được bất nạt, cái kia đến thời điểm Đằng Chiến Thiên tuyệt đối là cái thứ nhất xui xẻo. Hân cũng mặc kệ ai đúng ai sai,

Đặng Viêm là hán tôn tử, vậy thì không sai. Cái gì công chúa? Súng gian nòng đó là nhìn hộp mắt nòng, cho nòng mặt mũi. Bây giờ nghe Đặng Viêm vừa nói như thế, có thể không chính là mình ở ném Đặng gia mặt?

Vì lẽ đó, Đặng Chiến Thiên trầm mặc.

"Còn có người tiện nhân này, kỹ nữ. Người dĩ nhiên vu hại ta, oan uổng ta, tiểu gia ta sẽ không bỏ qua cho người, người cho tiểu gia chờ." Nhìn trầm mặc Đặng Chiến Thiên, Đặng Viêm ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái kia chỉ vào nòng uy hiếp nói. Lời nói của hắn để tất cả mọi người tại chỗ đều là sững sờ, bị đặng đại thiếu nhìn chăm chăm người sau đó còn có ngày sống dễ chịu?

Áp chế;

Đây là * loa áp chế.

"Còn có các người, các người đều nói ta súng gian nòng, các người có chứng cứ gì? Oan uổng tiểu gia? Làm tiểu gia dễ bắt nạt lắm phải không là? Gia gia còn chưa có chết đây, ma túy, đều cho tiểu gia chờ." Sau khi, Đặng Viêm tầm mắt lại quét về phía những người khác, chỉ vào mọi người giận dữ hét, một mặt nghiêm nghị.

Chứng cứ? ?

Lúc này, tất cả mọi người tại chỗ trong lòng không khỏi một trận phát tím, khoe miệng cũng không khỏi co quắp một trận, ánh mắt khinh bỉ kia nhìn Đặng Viêm, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu tử người đều bị zhuo gian ở giường, còn không thừa nhận? Nhiều như vậy người nhưng là tận mắt đến, người còn muốn chống chế?

Thực sự là. . . Vô liêm sỉ a.

Có điều, nghĩ đến Đặng Viêm trong miệng Đặng lão gia tử, mọi người trực tiếp lựa chọn trầm mặc, ông lão kia bọn họ cũng không dám nhạ a, hơn nữa bọn họ cũng là bị không hiểu ra sao kéo tới đây, việc này bản thân liên không có quan hệ gì với bọn họ, lúc này từng cái từng cái ôm một bộ việc không liên quan tới mình treo lên thật cao đáng về. Hơn nữa, đây là tiểu bối chuyện, bọn họ những này làm trưởng bối không tiện nhúng tay, một khi nhúng tay cái kia chẳng phải là thành lấy lớn ép nhỏ? Đến thời điểm Đặng lão gia tử xuất quan, vậy bọn họ thế tất chịu không nổi —— không chết cũng đến đi lớp da.

Người ảnh thụ tên;

Đặng lão gia tử, đó là một tuyệt đối dũng mãnh lão nhân !!!

Đặng Viêm, không cũng là bởi vì Đặng lão gia tử che chở trở thành Đế đô không ai dám trêu chọc đệ nhất thiếu niên hư sao?

Bầu không khí, trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đặng gia thiếu niên hư (2)

"Người. . . Người. . . Người. . . A. . . Phụ hoàng, ta muốn giết hắn, ta nhất định phải giết hắn." Rốt cục, vào lúc này làm lần này sự kiện một vị khác nhân vật chính, Từ Vân đế quốc Từ Vân Nhi công chúa cảm thụ trước mắt quái dị lại tình mạch bầu không khí, chỉ vào Đặng Viêm găm hét lên, một mặt sự phẫn nộ cùng phát điên.

"Câm miệng tiện nhân." Đặng Viêm nói giận găm lên một tiếng.

"Người nói ta cường gian người, vậy tại sao người hiện tại hoàn hảo tốt?" Lúc này, Đặng Viêm giận dữ hét, trong hai mắt né qua một tia hết sạch.

"Người." Từ Vân Nhi công chúa sững sờ.

"Ta là võ giả, ta là Thế cảnh sáu đoạn võ giả, người chỉ là một kẻ tàn phế, một không thể tu luyện phế nhân, người đương nhiên không làm gì được ta. Nếu như ta là người bình thường, đã sớm gặp phải độc thủ của người, phụ hoàng, người nhất định phải cho ta làm chủ a, giết hắn, giết hắn." Lập tức, Từ Vân Nhi công chúa chỉ vào Đặng Viêm tức giận thanh âm vang lên, nòng đã triệt để phát điên, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ngày hôm nay nhất định phải đem người này cho trừng trị.

Từ Vân Nhi công chúa dứt tiếng, ở đây bầu không khí lập tức biến đến mức dị thường quỷ dị, tất cả mọi người cái kia vẻ phức tạp toàn bộ đều rơi vào Đẳng Viêm trên người. Trong đề đồ, tất cả mọi người đều biết đẳng đại thiếu là một không thể tu luyện phế nhân, mà này cũng đã trở thành đẳng đại thiếu vậy ngược, bất luận người nào nhắc tới chuyện này vậy thì là xúc động đẳng đại thiếu vậy ngược, hậu quả kia là vô cùng nghiêm trọng.

Cho tới Từ Vân Nhi trong miệng phụ hoàng?

Làm hiện nay ngồi cửu ngũ Từ Thiên Hào, Ngưng thần cảnh cao thủ, lúc này lại chỉ là lẳng lặng tọa ở một bên, híp mắt một mặt bình tĩnh, tựa hồ phát sinh trước mắt tất cả sự tình đều cùng hắn không có bất cứ quan hệ gì giống như vậy, hơn nữa chịu đến oan ức cũng không phải nữ nhi của hắn. Đương nhiên, ở đây ngoại trừ Từ Thiên Hào ở ngoài, ở Từ Thiên Hào bên người còn ngồi một người trung niên nam nhân, hắn là đương triều Tể Tướng, cũng là Đẳng Viêm nhạc phụ tương lai, lúc này hắn cũng là híp mắt trầm mặc không nói. Hai người bọn họ giống như những người khác, cũng đều là bị không hiểu ra sao kéo tới đây, sau đó chứng kiến Đẳng Viêm ở trên giường sắp đôi với Từ Vân Nhi công chúa "Thị bạo" một màn, phải nói là Đẳng Viêm trần như nhộng bị Từ Vân Nhi chế phục ở trên giường.

Tất cả đến phi thường đột nhiên, cũng phi thường quỷ dị. Lúc này hai người bọn họ ngôn hành cử chỉ cũng phi thường quỷ dị.

Yên lặng xem biến đổi! !

"Phế nhân?" Quả nhiên, nghe được Từ Vân Nhi, Đẳng Viêm sắc mặt trong nháy mắt âm trầm lại. Đây là trong lòng hắn to lớn nhất thống, tối không thể chạm đến vậy ngược, từ nhỏ bị người bí ẩn ám hại kinh mạch đứt đoạn, dẫn đến một đời đều không thể tu luyện, ở này cường giả vi tôn thế giới, đây là một loại ra sao bị kịch? Giờ khắc này, bị Từ Vân Nhi đề cập trong lòng thống, Đẳng Viêm lửa giận trong nháy mắt bạo phát, âm lãnh kia ánh mắt rơi vào Từ Vân Nhi trên người, cặp kia đồng như dã thú hai con ngươi giống như vậy, âm hàn thâm thúy, để Từ Vân Nhi bước chân không khỏi sau một lúc lùi.

Cái ánh mắt kia, để linh hồn nàng run rẩy.

Thật là đáng sợ.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Lúc này, Từ Vân Nhi nhọc nhọc thanh âm vang lên.

"Hanh. . ." Đẳng Viêm lạnh rên một tiếng, lập tức không nhìn trước mắt Từ Vân Nhi, hắn trực tiếp hướng về phía đi.

Hắn muốn làm gì?

Ở đây tất cả mọi người cái kia ánh mắt khó hiểu nhìn Đẳng Viêm cái kia hành động quái dị.

Răng rắc. . .

Ở mọi người kinh ngạc dưới con mắt, Đẳng Viêm trực tiếp đem một bên một cái khay trà kéo dài tới ở giữa cung điện, liền như thế bày ra ở hắn cùng Từ Vân Nhi trước mặt. Bất thành linh một màn, một màn quỷ dị này, để ở đây tất cả mọi người đều mang theo một tia không giảng hoà mê man, cái kia nghi hoặc ánh mắt nhìn Đẳng Viêm.

"Tiện nhân, ngươi nói tiểu gia cường gian ngươi đúng hay không? Ngươi nói ngươi là võ giả đúng hay không? Thể cảnh sáu đoạn rất lợi hại phải không?" Nhìn Từ Vân Nhi, đứng bàn trà trước mặt, Đẳng Viêm một mặt lạnh lẽo nói rằng. Lập tức, ở tất cả mọi người nghi hoặc dưới con mắt, Đẳng Viêm từ trên người lấy ra một ít bình bình lon lon một chữ bày ra ở trước mặt hắn trên khay trà. "Ngươi là võ giả ta liền bắt ngươi không có cách nào? Vậy ta hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, chó má Thể cảnh sáu đoạn, ở tiểu gia trong mắt chẳng là cái thứ gì, lão tử nếu như muốn chơi ngươi, mười cái ngươi đều chạy không được. Biết đây là cái gì ư?" Đẳng Viêm hỏi.

"Cái gì?" Mọi người nghi hoặc ánh mắt rơi vào Đẳng Viêm trên người, đặc biệt là Từ Vân Nhi.

"Chai này là mê hồn hương, người bình thường nghe thấy sau khi chỉ ít hôn mê ba canh giờ, Thể cảnh chín đoạn trở xuống người nghe thấy sau khi chỉ ít hôn mê nửa canh giờ, Mạch cảnh vô hiệu. Nửa canh giờ ngươi biết có thể làm cái gì sao? Làm ngươi đầy đủ. Chai này là thức tỉnh tán, có thể làm cho Thể cảnh chín đoạn trở xuống nhân ý thức trong nháy mắt tan vỡ, dục hỏa đốt người, phóng thích nguyên thủy nhất bản năng, kéo dài thời gian nửa canh giờ, Mạch cảnh vô hiệu. Đây là u hồn hương, có thể. . . ; đây là Thực Tâm Đan. . . ; đây là. . ." Đẳng Viêm chỉ vào trước mặt một bình bình thuốc lạnh lùng nói, mỗi nói một loại đều sẽ hướng về mọi người giải thích một phen loại thuốc này công hiệu, đồng thời hắn mỗi nói một loại đều sẽ để mọi người cảm thấy một trận run rẩy, từng cái từng cái trên người mồ hôi lạnh chảy ròng, nhìn Đẳng Viêm ánh mắt đều triệt để thay đổi, mang theo một tia kiêng kỵ cùng phòng bị, tiểu tử này đến cùng là cái gì yêu nghiệt a, hắn những thứ đồ này đều là từ nơi nào làm ra?

Thiếu niên hư.

Này gia súc quả nhiên một điểm đều không hề có lỗi với hắn tên gọi a;

Đẳng cấp võ giả chia làm: Thể cảnh, Mạch cảnh, Huyệt cảnh, Ngưng thần, Thiên Nhân cảnh. . .

Thiên Nhân cảnh, vậy tuyệt đối là thể tục đỉnh cao tồn tại, có điều người như vậy ít đến mức đáng thương, toàn bộ thể tục phỏng chừng hai cái tay đều có thể nắm lại đây. Chính là Ngưng thần, Huyệt cảnh người cũng không nhiều a, ở toàn bộ Đế đô sợ là đều không vượt qua 100 người. Mạch cảnh người tự nhiên không ít, thế nhưng Thể cảnh mới là toàn bộ thể tục chủ lưu a, tuyệt đại đa số Tu Luyện Giả đều là Thể cảnh. Mà Đẳng Viêm trong tay thuốc đối với Mạch cảnh trở xuống người đều hữu hiệu, đây là nhân vật khủng bố cỡ nào a? Mặc dù hắn chỉ là một không thể tu luyện phế nhân, thế nhưng hắn lực sát thương cũng tuyệt đối sẽ bởi vì những chất thuốc này mà khủng bố đến mức tận cùng.

Này gia súc thật đáng sợ !!!

Này gia súc tuyệt đối là các thiếu nữ ác mộng !!

"Hanh. . . Hiện tại ngươi còn nói ta cưỡng gian ngươi sao? Cường × chưa toại? Quả thực chính là buồn cười. Nếu như tiểu gia muốn trên ngươi, ngươi cảm thấy ngươi chạy đi được sao? Tùy tiện nơi này bất luận một loại nào thuốc, cũng có thể để tiểu gia đối với ngươi muốn làm gì thì làm, ngươi còn nói không phải vu hại ta?" Nhìn Từ Vân Nhi công chúa, Đổng Viêm thanh âm lạnh lùng vang lên, tuy rằng hắn là "Thiếu niên hư", thế nhưng cũng không thể mặc người vu hại không phải? Nếu không là hiện tại Đổng lão gia tử bệ quan, Đổng Viêm đều lại phí lời trực tiếp động thủ đánh người, tin tưởng có Đổng lão gia tử ở tuyệt đối không ai dám ngăn cản, cũng không người nào dám phản kháng.

"Dầu gì, tiểu gia ta để gia gia cùng Hoàng Đế thúc thúc cầu hôn, Hoàng Đế thúc thúc ngươi nhất định sẽ đáp ứng chính là chứ? Đến thời điểm ngươi còn không phải ta? Ta nghĩ đối với ngươi như vậy được cái đó. Cường gian? Tất yếu sao? Ta tuy rằng không phải người tốt, nhưng cũng không phải người ngu." Lập tức, Đổng Viêm cái kia ánh mắt hài hước lạc ở một bên Từ Thiên Hào trên người chuyển đề tài ngượng ngùng nói rằng, trên một giây hắn còn lửa giận ngút trời, này một giây nhưng là một mặt muốn ăn đòn đáng vẽ. Toàn bộ Đế đô, hoặc là nói toàn bộ Đế quốc, dám như thế cùng Từ Thiên Hào nói chuyện sợ là chỉ có cái tên này.

". . ." Một bên, Từ Thiên Hào khoe miệng không khỏi co quắp một trận, đối với Đổng Viêm, hắn không lời nào để nói, hắn vẫn duy trì trầm mặc.

"Ngươi. . ." Từ Vân Nhi ghen lời.

"Ngươi cái gì ngươi, ngươi có phải là muốn nói lão tử không đành lòng đối với ngươi dùng những thứ đồ này?" Đổng Viêm khinh bỉ nói.

"Đúng, chính là như vậy."

"Đối với cái rắm, ngươi đều nói sủng gian, ngươi đi nhà các ngươi trong đại lao hỏi một chút, cái nào cường gian phạm còn có thể hiểu được thương hương tiếc ngọc? Nam nhân loại động vật này, một khi dục vọng đến rồi quán ngươi là ai, dùng hết thủ đoạn đẩy lên mới là vương đạo. Lại nói, tiểu gia vừa này đã nói qua, này thúc tình tán có thể làm cho người thôi phát đáy lòng nguyên thủy nhất dục vọng, đối phó ngươi đầy đủ, ta tại sao không cần? Ta ngốc à? Còn có, nói cho ngươi vật này ta là tại mọi thời khắc bên người mang theo, quên dẫn theo nói chuyện cũng không thể." Đổng Viêm phẫn nộ quát, không cho Từ Vân Nhi bất kỳ cơ hội phản bác.

"Ta. . . Ta mặc kệ, ngược lại chính là ngươi muốn cường. . . Cường. . ." Từ Vân Nhi hoảng loạn thanh âm vang lên.

"Cường cái gì cường? Cường ngươi muội a, ngươi có thiếu chút gì sao? Tiểu gia có đối với ngươi làm cái gì sao? Coi như tiểu gia muốn làm ngươi, vậy thì thế nào? Hiện tại ngươi không có chuyện gì, vậy thì là nói cường gian chưa toại, chưa toại hiểu không? Chưa toại chính là chuyện gì đều không phát sinh, chuyện gì đều không phát sinh chính là không ai bị thương tổn, không ai bị thương tổn ngươi còn truy cứu cái rắm a? Ngươi nói ngươi, ngươi muốn oan uổng tiểu gia, vậy ngươi chỉ ít để lão tử đem ngươi XXX lại nói, như bây giờ. . . Nhớ kỹ, lần sau nhiều dưới điểm tiền vốn." Đổng Viêm ngượng ngùng nói rằng, phảng phất, ở trong miệng hắn cường gian vậy thì là một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

"Ngươi. . ." Từ Vân Nhi triệt để tan vỡ, tại sao có thể có như vậy người vô liêm sỉ?

"Hắn. . ." Mọi người cũng là đối với đổng đại thiếu một phen dừng mảnh lời nói cảm thấy sâu sắc khâm phục, đây là cái gì lý luận? Có điều vào lúc này bọn họ cũng đều đem ánh mắt rơi vào Từ Vân Nhi công chúa trên người, mang theo một mặt kinh ngạc. Đổng đại thiếu tuy rằng thô bạo, thế nhưng hắn nói cũng không phải là không có đạo lý, trên tay hắn có những kia thuốc, nếu như thật muốn đối với Từ Vân Nhi làm chút gì, vẫn đúng là như hắn nói tới, mười cái Từ Vân Nhi đều chạy không thoát. Cường gian chưa toại? Này nói không thông a, lẽ nào thật sự là công chúa vu hại này thiếu niên hư?

"Ngươi cái gì ngươi? Ngươi có phải là nợ * a? Nếu ngươi như vậy muốn bị tiểu gia cường ×, vậy ngươi còn chờ cái gì? Cởi quần áo thiếu gia hiện tại liền làm hạnh ngươi. Làm sao, không dám? Hừ, từ nay về sau, ngươi chờ bị tiểu gia bắt được cơ hội, không phải vậy tiểu gia nhất định đối với ngươi dưới mãnh được, làm ngươi ba ngày ba đêm, gọi ngươi hãm hại tiểu gia." Đổng Viêm lạnh lùng nói.

"Ngươi. . ." Từ Vân Nhi sắc mặt trắng bệch, đây là bị sợ đến.

"Chuyện này. . ." Mọi người xung quanh cũng sẽ sửng sốt, cái kia ánh mắt đồng tình nhìn Từ Vân Nhi, bị thiếu niên hư nhìn chằm chằm này không phải là một chuyện tốt đẹp gì.

"Ta biết ngươi yêu thích tiểu gia không phải một ngày hai ngày, ai bảo tiểu gia trường như thế soái đây? Thế nhưng ngươi cũng không thể dùng loại này thủ đoạn hèn hạ a, nếu như ngươi yêu thích tiểu gia ngươi nói cho ta a, tiểu gia rất văn minh, tác thành ngươi là được rồi. Hiện tại ngươi biến thành như vậy, nếu như tiểu gia đón thêm được ngươi, cái kia tiểu gia sau đó còn làm sao đi ra ngoài gặp người a?" Lập tức, Đổng Viêm đi tới Từ Vân Nhi trước mặt, vô vô bờ vai của nàng một mặt vô liêm sỉ nói rằng.

"Vô liêm sỉ a. . ." Người ở chỗ này trong lòng không khỏi một tiếng thét kinh hãi. Này gia súc cũng quá vô liêm sỉ điểm chứ? Hiện tại là ngươi cường gian nhân gia chưa toại, còn nói nhân gia yêu thích ngươi, muốn chủ động hiến thân? Còn hi vọng dùng phương thức này đến giữ lấy ngươi? Người có thể vô liêm sỉ, thế nhưng không thể vô liêm sỉ đến mức độ này a, đổi trắng thay đen, đổng đại thiếu, ngươi quá trâu * a.

"Ta. . ." Từ Vân Nhi sắc mặt phát tử, đây là bị tức giận.

"Hiện tại biết sợ? Chậm. Còn có các ngươi, hiện tại đều làm rõ chuyện gì thế này chứ? Đây là nàng ở vu hại bản thiếu gia, có điều bản thiếu gia đại nhân bất kể tiểu nhân quá, hiện tại không cùng với nàng truy cứu, không sao rồi, đều ai về nhà nấy, các tìm các mẹ đi, nghe nói Túy Hương lâu (Đế đô to lớn

nhất kỹ viện) ngày hôm nay lại tới nữa rồi mấy cái đẹp để em gái, tiểu gia liền không bồi các người." Đằng Viêm vẫy vẫy tay một mặt đắc ý nói, nhìn Từ Văn Nhi cái kia trắng bệch sắc mặt trong lòng hẳn chính là một trận vui sướng. Trên mặt của hắn là một bộ muốn ăn đòn đáng vẻ, sau đó không nhìn mọi người, trực tiếp hướng về bên ngoài đi đến.

Hô. . .

Xoay người bước ra một bước thời điểm, đằng đại thiếu không khỏi thở dài một cái.

Nữ nhân này thật ác độc.

Điệp đại thiếu thâm nghĩ trong lòng một tiếng, lập tức tăng nhanh bước chân mau mau lách người, bằng không không chắc còn sẽ xuất hiện cái gì yêu thiếu thân đây, hiện tại lão gia tử đang bề quan, có thể không ai tráo chính mình a, trước tiên trốn một quãng thời gian lại nói. Đồng thời, nhưng trong lòng của hắn là một phen khác cảnh tượng, trong đầu không ngừng hồi tưởng trước hình ảnh. Chính mình là bị Từ Văn Nhi hãm hại, thế nhưng từ những người trước mắt này đột nhiên xuất hiện đến xem, sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy, tuyệt đối là có dự mưu, có kế hoạch hãm hại. Đế quốc Hoàng Đế, phủ tướng quân Đằng Chiến Thiên, liền ngay cả mình cái kia Tể Tướng phủ nhạc phụ tương lai đều đến rồi, Từ Văn đế quốc tam đại nhân vật cầm quyền đồng thời đến, còn có Đế quốc một ít văn thần võ tướng, một Từ Văn Nhi có thể xin mời động? Nay muốn nói Từ Văn Nhi không có giúp đỡ đánh chết Đằng Viêm cũng không tin.

Cường × Đế quốc công chúa?

Chuyện này quả thật chính là muốn đem mình hướng về từ lộ trên * a.

Sẽ là ai?

Đằng Viêm trong đầu không ngừng suy tư.

Từ nhỏ Đằng Viêm tâm tính liền vượt qua người thường, một tuổi có thể nói, ba tuổi có thể chạy. Thế nhưng những này đều chỉ có Đằng Viêm tự mình biết, liền ngay cả cái kia thương yêu nhất gia gia của hắn cũng không biết, dù sao này quá kinh thế hãi tục, phảng phất chính mình không phải một người thiếu niên, mà là một trải qua vô tận tang thương năm tháng lão quái vật. Bốn tuổi bị người hãm hại một khắc đó bắt đầu, Đằng Viêm liền cảm giác có người muốn hại chính mình, hoặc là nói có người không hy vọng chính mình thành tài. Hơn nữa cái cảm giác này phi thường mãnh liệt. Những năm này vẫn đây thiếu niên hư tên gọi ở Đế đô bên trong không có điều ác nào không làm, tuyệt đối là một không có việc gì siêu cấp công tử bột, cái này cũng là Đằng Viêm cố ý hành động, hắn đây là một loại tự mình bảo vệ, hắn là ở mê hoặc trong bóng tối kẻ địch, hắn không biết mình nếu như biểu hiện quá mức xuất sắc, đối phương có thể hay không giết mình.

Tất cả, đều là hắn giả ra đến.

Đương nhiên, những năm này Đằng Viêm cũng không phải thật không có việc gì, chỉ ít hắn đã từng thử nghiệm các loại biện pháp chữa trị mình bị phế thân thể, xưa nay đều không hề từ bỏ theo đuổi võ đạo chí tâm, hơn nữa hắn gian khổ trả giá cũng làm cho hắn đạt đến Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao, thế nhưng bởi vì kinh mạch bị phế, hắn muốn càng gần hơn một bước, đặt chân Mạch cảnh nhưng cuối cùng đều là cuối cùng đều là thất bại.

Nếu như kinh mạch không thể chữa trị, như vậy Thể cảnh đỉnh cao chính là hắn điểm cuối.

Đây là đằng đại thiếu đáy lòng bí mật lớn nhất, chỉ có chính hắn rõ ràng. Mà đối với Từ Văn Nhi Thể cảnh sáu đoạn, đằng đại thiếu càng là xem thường, mình muốn ngược nòng tuyệt đối có thể hoàn toàn thất bại nòng, có điều đáng to nhỏ không muốn bại lộ chính mình Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao tu vi mà thôi.

Cái kia chỉ làm cho chính mình tao đến họa sát thân;

Bây giờ;

Tại sao đột nhiên lại có người muốn đối với tự mình động thủ cơ chứ?

Tại sao?

Đằng Viêm trong lòng không nghĩ ra, hắn chau mày, giữa hai lông mày càng là mang theo tuổi tác cùng hắn cực kỳ không hợp chăm chú cùng thâm tàng. Ngày mai chính là mình sinh nhật, rông rã mười sáu năm, trừ mình ra từ nhỏ bị người độc thủ ở ngoài, những năm này vẫn luôn là tường an vô sự, hiện tại đột nhiên lại có người đối với tự mình động thủ, sẽ cùng lúc trước người bí ẩn kia có liên hệ gì sao?

Đáp án, không có ai sẽ nói cho Đằng Viêm.

Thế nhưng, Đằng Viêm nhưng trong lòng là rõ ràng, không có lừa mà lại có khó, nhất định có nguyên nhân. Có người muốn dựa vào công chúa tay đến giết chết chính mình, như vậy tuyệt đối là chuyện gì xảy ra, cái gì đối phương không muốn nhìn thấy sự tình. Đằng Viêm đại não nhanh chóng vận chuyển, nghĩ loại kia loại khả năng.

Mười sáu tuổi sinh nhật?

Loại ý nghĩ này rất nhanh bị Đằng Viêm phủ định.

Đính hôn! !

Đột nhiên, Đẳng Viêm thân thể không khỏi một trận run rẩy, trong đầu cũng hiện lên hai chữ. Ngày mai là chính mình mười sáu tuổi sinh nhật, cũng là mình và Tề Tướng phủ thiên kim đính hôn thánh ngày. Loại ý nghĩ này ở Đẳng Viêm trong đầu bắt đầu sinh mà lên sau khi liền cũng lại lái đi không được. Đây là gần nhất phát sinh ở Đẳng Viêm phàm trên người to lớn nhất một lần biến cố, cũng là cho mình tao đến sát sinh tai họa duy nhất khả năng.

Tề Tướng phủ cùng phủ tướng quân thông gia?

Cường Cường liên hợp! !

Ai muốn ngăn cản?

Tại sao muốn ngăn cản?

Hoàng thất?

Đẳng Viêm trong đầu mang theo một tia nghi hoặc, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông. Thế nhưng cái cảm giác này nhưng càng ngày càng mãnh liệt, sự kiện lần này tuyệt đối cùng ngày mai đính hôn có quan hệ. Thế nhưng là ai muốn ngăn cản, là ai trong bóng tối hãm hại chính mình, đến tột cùng có phải là hoàng thất? Những này Đẳng Viêm nhưng là không rõ ràng. Có điều, đây đối với Đẳng Viêm mà nói hay là một cơ hội, chỉ ít có thể làm rõ đến tột cùng là ai ở sau lưng "Bóp chết "Chính mình.

A. . .

Nghĩ, Đẳng Viêm khoe miệng hiện lên một vết tà mị nụ cười. Đẳng đại thiếu tâm tính vượt xa người thường, tuyệt đối không phải người bình thường có thể so với, chỉ ít từ hấn dùng thiếu niên hư thân phận này lừa dối tất cả mọi người rỗng rã mười năm đều không có bị người nhìn thấu điểm này có thể thấy được, hấn là một "Thiên tài" .

Chơi âm mưu?

Hiện tại còn thật không có bao nhiêu người là đối thủ của hấn.

Àm! ! !

Đẳng đại thiếu mới vừa bước ra đại điện, đột nhiên một bóng người xuất hiện ở trước mặt hấn, lập tức không có chân chờ chút nào, một chương trực tiếp rơi vào Đẳng Viêm trên người. Đẳng đại thiếu thân thể trong nháy mắt như điều đứt dây giống như vậy, lần thứ hai bay ngược tiến vào bên trong cung điện.

Xi. . .

Một cái tinh hồng chất lỏng từ Đẳng Viêm trong miệng phun ra.

Cái kia một vết màu máu điểm lệ chói mắt;

Cái kia một vết màu máu óng ánh loá mắt;

Cái kia một vết huyết. . . Nhìn thấy mà giật mình! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hung hăng chân phi, Thiên nhân uy hiếp! !

Àm! ! !

Đẳng Viêm thân thể bay ngược tiến vào đại điện, tầng tầng ngã chổng vó trên mặt đất, phát sinh một tia nặng nề âm thanh. Sau đó, cái kia nỗi đau xé rách tim gan đi khắp Đẳng Viêm toàn thân, hấn cắn răng thật chặt, khoe miệng mang theo một tia tinh hồng chất lỏng, muốn từ dưới đất bò dậy đến, lại phát hiện hấn căn bản không làm được. Bất đắc dĩ, cái kia thâm thúy trong con người né qua một hơi khí lạnh, nhìn chòng chọc vào cửa vào đại điện, cái kia mỹ lệ bóng người, cái kia đem hấn một đòn trọng thương kẻ cầm đầu.

Chân phi! !

Lửa giận, từ Đàng Viêm trong lòng triệt để bạo phát.

Tê. . .

Mà trong đại diện tất cả mọi người nhìn thấy hình ảnh trước mắt, đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, đàng đại thiếu thương không nhẹ. Cũng bởi như thế, tất cả mọi người trong lòng không khỏi rất gấp gáp, đàng đại thiếu là ai? Đó là Đàng lão gia tử yêu thích a, ở toàn bộ Đề đồ ai dám đi nhạ tên sát tinh này? Vậy thì là trực tiếp khiêu khích Đàng lão gia tử, Đàng lão gia tử uy tín là ai cũng có thể khiêu khích? Cái này cũng là Đàng Viêm ở Đề đồ trắng trợn không kiêng dè nguyên nhân căn bản.

Nhưng là bây giờ đây?

Có người dĩ nhiên đối với Đàng Viêm ra tay, hơn nữa còn là trực tiếp đem hấn trọng thương?

Chuyện này. . .

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Chân phi?

Làm tất cả mọi người nhìn thấy đại diện ở ngoài ra tay đem Đàng Viêm trọng thương chủ nhân sau khi, tất cả mọi người không khỏi sửng sò. Lập tức, cái kia từng đạo từng đạo ánh mắt quái dị toàn bộ rơi vào bên trong cung điện vẫn ngồi ngay ngắn ở đó Từ Thiên Hào trên người. Chân phi, tên đầy đủ Liễu Chân, Từ Thiên Hào phi tử, cũng là Từ Vân Nhi mẫu phi. Lúc này, nhìn thấy Liễu Chân, Từ Thiên Hào cũng là hơi nường mảy.

"Viêm Nhi. . ." Nhìn thấy bị trọng thương Đàng Viêm, Đàng Chiến Thiên không có chần chờ chút nào, đi thẳng tới Đàng Viêm bên người, bắt đầu kiểm tra Đàng Viêm thân thể. Tuy rằng trước hấn cũng đánh Đàng Viêm một cái bạt tai, nhưng này thực sự là bởi vì Đàng Viêm làm quá phận quá đáng, náo hung thành nộ bên dưới hành vi. Thế nhưng hiện tại không giống nhau, dĩ nhiên có người ra tay đem Đàng Viêm trọng thương? Vẫn là ở phủ tướng quân? Này đã không phải Đàng Viêm chuyện của một cá nhân, mà là toàn bộ đàng gia sự tình. Chính như Đàng Viêm trước từng nói, Đàng gia môn phong là phi thường dũng mãnh —— bao che cho con.

"Tiện nhân, người. . . Dám đánh ta?" Ở Đàng Chiến Thiên nâng đỡ, Đàng Viêm vất vả đứng lên, âm lãnh kia ánh mắt nhìn chòng chọc vào nữ nhân trước mắt, cái kia vô hạn thanh âm lạnh như băng vang lên, tuy rằng hấn biết đối phương đòn đánh này không dùng toàn lực, nếu không mình đã sớm treo. Thế nhưng, mặc dù là như vậy hấn đáy lòng lửa giận càng là tiêu thẳng đến một loại trước nay chưa từng có trình độ.

Từ nhỏ đến lớn, đàng đại thiếu đâu chịu nổi như vậy "Đãi ngộ"?

"Hừ, phạm vào sai lầm ngất trời còn muốn rời đi?" Vào lúc này, đại diện ở ngoài Liễu Chân lạnh rên một tiếng liền trực tiếp đi vào đại diện.

"Mẫu phi, người nên vì hài nhi làm chủ a." Nhìn thấy người đến, Từ Vân Nhi trực tiếp chạy đến Liễu Chân bên người, một mặt thống khổ nói rằng. Liễu Chân đến làm cho nàng trước không nhanh trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng, nàng tin tưởng chỉ cần có Liễu Chân ở, Đàng Viêm chắc chắn phải chết.

"Tiện nhân." Đàng Viêm thấy cảnh này, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Yên tâm, mẫu phi sẽ vì người làm chủ." Liễu Chân một mặt từ ái nhìn Từ Vân Nhi nói rằng.

"Liễu Chân, người muốn làm gì?" Từ Thiên Hào rốt cục ngồi không yên, một cái đứng lên, cái kia sắc bén hai mắt nhìn chòng chọc vào Liễu Chân phần nộ quát. Dưới cái nhìn của hấn, chuyện lúc trước có điều là tiểu bối trong lúc đó mâu thuẫn mà thôi, chính mình những này làm trưởng bối căn bản không nên nhúng tay. Hơn nữa, hấn từ đầu đến cuối cũng không tin Đàng Viêm sẽ làm ra chuyện như vậy, hơn nữa hấn hoài nghi chuyện này sau lưng có mặt khác một ít không thể cho ai biết bí mật, cái này cũng là hấn vẫn chưa từng có hỏi nguyên nhân. Thế nhưng Liễu Chân ra tay đã không cho phép hấn tiếp tục trầm mặc xuống.

"Hoàng thượng, làm cha làm mẹ tự nhiên không hy vọng nhìn thấy con gái của chính mình chịu đến bất nạt. Bây giờ, Vân nhi bị cái này thiếu niên hù bắt nạt, người cái này làm cha có thể làm như không nhìn thấy, thế nhưng ta không được, ta nhất định phải vì là Vân nhi đòi lại công đạo. Nếu như người muốn trách tội, thiếp thân sau đó cam nguyện bị phạt." Liễu Chân thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Người. . ." Liễu Chân để Từ Thiên Hào nhủ mày càng chặt.

"Sự tình vẫn không có điều điều tra rõ ràng, người liền trực tiếp ra tay đánh nhau, này có phải là có chút quá?" Lập tức, Từ Thiên Hào lạnh lùng nói, âm lãnh kia trong trong mắt né qua một tia hàn quang. Làm một quốc chi chủ, hấn Từ Thiên Hào như thế nào sẽ không nhìn ra trong này một chút không bình thường đây?

"Điều tra? Hừ, chuyện bây giờ đã rất rõ ràng, nhiều như vậy con mắt đều nhìn thấy, không thể kìm được này thiếu niên hù chống chế." Liễu Chân lạnh rên một tiếng, lập tức cái kia ánh mắt lạnh như băng trực tiếp rơi vào Đàng Viêm trên người. "Người đến, đưa cái này thiếu niên hù bắt." Lúc này, Liễu Chân lạnh lùng nói.

Xoạt xoạt xoạt. . .

Trong nháy mắt, từ Đẳng gia đại điện ở ngoài vọt vào một đám toàn thân áo giáp binh lính, trong nháy mắt đem Đẳng Viêm cùng Đẳng Chiến Thiên hai người vây nhốt.

Đẳng đẳng sát khí! ! !

"Người dám! !" Từ Thiên Hào giận dữ.

"Bất! !" Liễu Chân phảng phất không nghe thấy giống như vậy, cái kia thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Ai dám! !" Vào lúc này, Đẳng Chiến Thiên cũng là gầm lên đến, kiểm tra một phen Đẳng Viêm thương thế sau khi trong lòng hắn cũng là một trận vui mừng, cũng còn tốt Đẳng Viêm thương không phải rất nặng, lập tức, hắn nâng dậy Đẳng Viêm, cái kia ánh mắt lạnh như băng nhìn quét một chút trước mặt những binh sĩ này, cái kia trợn mắt trong nháy mắt đối đầu Liễu Chân, gầm lên giận dữ vang lên.

"Người đến." Lập tức, Đẳng Chiến Thiên thanh âm phần nộ vang lên, như một con bị làm tức giận hung thú.

Cộc cộc đất. . .

Một trận dày đặc tiếng bước chân truyền đến, từ Đẳng gia bốn phía tám pháp hiện ra một quyền lính võ trang đầy đủ vọt thẳng tiến vào đại điện, đem những kia Liễu Chân thủ hạ binh lính toàn bộ vây nhốt, đồng thời đại điện ở ngoài càng là đứng đầy người, những người này mỗi một người đều là một thân khí sát phạt. Đẳng gia phủ tướng quân, Đẳng gia khổng chế Đế quốc hai phần ba quân đội, những binh sĩ này có thể đều là Đẳng gia dòng chính, bọn họ cũng sẽ không quản cái gì hoàng thất vẫn là cái khác, trong mắt của bọn họ chỉ có Đẳng gia, chỉ có Đẳng lão tướng quân, cái khác tất cả cho bọn họ không quan hệ. Song phương trong lúc đó lẫn nhau đối lập, đại điện bên trong bầu không khí trong nháy mắt nghiêm nghị đến cực hạn.

Giương cung bạt kiếm! !

"Giết cho ta tiện nhân này, ma túy." Nhìn thấy Đẳng gia thị vệ toàn bộ vọt vào, bị Đẳng Chiến Thiên nâng Đẳng Viêm lập tức chỉ vào Liễu Chân cái kia tức giận thanh âm vang lên. Hắn cũng mặc kệ người cái gì hoàng phi không hoàng phi, hắn là thiếu niên hư, có Đẳng lão gia từ chỗ dựa, giết một mình người hoàng phi thì lại làm sao? Huống chi nếu như vào lúc này hắn giữ yên lặng, cái kia chẳng phải là yếu đi hắn thiếu niên hư tên?

Trang, cũng phải trang như;

Đồng thời, tất cả mọi người đều không có phát hiện đẳng đại thiếu chịu Liễu Chân này Ngưng thần chín đoạn cao thủ một đòn chỉ là phun một ngụm máu, lúc này lại đã không có quá đáng lo, nếu như chỉ là người bình thường có thể làm được như vậy? Đương nhiên không thể, đây tuyệt đối là một sơ hở, một đáng giá người suy nghĩ sâu sắc vấn đề, có điều nhưng bởi vì trước mắt bầu không khí, tất cả những thứ này trực tiếp bị tất cả mọi người cho quên.

Cộc cộc đất. . .

Đẳng Viêm gầm lên giận dữ, Đẳng gia thị vệ bước dài tiến vào.

"Đẳng gia, đây là muốn tạo phản sao?" Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Liễu Chân sầm mặt lại, vẻ mặt bên trong né qua vẻ mặt phức tạp, lập tức cái kia thanh âm lạnh như băng vang lên.

"Câm miệng." Đẳng Chiến Thiên còn chưa mở lời, Từ Thiên Hào cái kia thanh âm phần nộ trước tiên vang lên. Hắn cái kia thâm thúy con ngươi nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng vô hạn tức giận. Hắn mới là Đế quốc hoàng thượng, vô thượng Chí Tôn, bây giờ. . . Những người trước mắt này đều đang không để hắn vào trong mắt, cái này gọi là hắn làm sao có thể nhịn được?

Hoàng thất uy nghiêm không cho đáp lên! ! !

"Toàn bộ cho ta lui ra." Lập tức, Từ Thiên Hào lại là nổi giận gầm lên một tiếng.

Tĩnh.

Toàn bộ đại điện yên tĩnh một cách chết chóc. Đối mặt Từ Thiên Hào cái này ngôi cửu ngũ gào thét, nhưng là không có một người đáp lại hắn, song phương vẫn thế như nước với lửa, giương cung bạt kiếm. Liễu Chân tự nhiên là không chịu liền như thế bỏ qua. Đẳng Chiến Thiên tự nhiên cũng không hy vọng nhìn thấy chính mình cháu trai bị bắt, nhìn Liễu Chân người không có lui ra, Đẳng gia người đương nhiên sẽ không thối lui.

Cương cực! !

Trước mắt cũng không cách nào giảm bớt cương cực! !

"Hanh. . ." Thấy thế, Từ Thiên Hào lạnh rên một tiếng, đột nhiên, toàn thân hắn một luồng lăng liệt khí thế trong nháy mắt bạo phát, bao phủ toàn bộ đại điện, để tất cả mọi người tại chỗ đều có thể cảm nhận được cái kia cỗ khủng bố uy thế, toàn bộ không gian phảng phất bị Băng Khiết giống như vậy, rất nhiều người trực tiếp liền hô hấp đều thành khó khăn, Từ Thiên Hào cái kia thâm thúy con ngươi nhìn chòng chọc vào Liễu Chân, lửa giận thiêu đốt.

Thiên Nhân cảnh! !

Cảm nhận được Từ Thiên Hào khí thế, ở đây vô số người trong lòng cả kinh.

Thiên Nhân cảnh, hoàng thượng cư nhưng đã lên cấp Thiên nhân?

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người cái kia kinh hãi ánh mắt toàn bộ rơi vào Từ Thiên Hào trên người, mang theo một tia khiếp sợ. Đặc biệt là ở đây Liễu Chân, nàng làm Từ Thiên Hào phi tử, bên gối người, có thể nói nàng đối với Từ Thiên Hào là hiểu rõ nhất, nàng cho tới nay đều cho rằng Từ Thiên Hào chỉ là Ngưng thần cảnh cấp độ, từ khi nàng lên cấp Ngưng thần chín đoạn sau khi, liền cũng không tiếp tục đem Từ Thiên Hào để ở trong mắt, thế giới này cường giả vi tôn, hoàng thất cũng là như vậy. Thế nhưng không nghĩ tới Từ Thiên Hào đã lên cấp Thiên nhân.

Thiên Nhân cảnh, đó là một ra sao cấp độ? Đó là thế tục đỉnh cao, tuy rằng Thiên Nhân cảnh cũng chia chín đoạn, thế nhưng mặc dù là Thiên nhân một đoạn cao thủ cũng không phải Ngưng thần kỳ cao thủ có thể ngang hàng, coi như là Ngưng thần chín đoạn cũng không được, trong lúc này có một đạo không thể vượt qua khe. Mà Thiên Nhân cảnh ở toàn bộ Từ Vân đế quốc cũng là như vậy rất ít mấy người mà thôi.

Lên cấp Thiên nhân, khó khăn cỡ nào! !

Hả?

Cảm nhận được Từ Thiên Hào cái kia Thiên Nhân cảnh uy thế, Đẳng Viêm cũng là hơi núng nẩy, lập tức liền khôi phục cái kia một mặt sắc mặt giận dữ đáng sợ.

"Liễu Chân, ngươi muốn tạo phản sao? Lập tức để ngươi người lui ra, không phải vậy. . . Đừng trách trẫm vô tình, ngươi thật cho là không ai thu thập ngươi?" Lập tức, Từ Thiên Hào thanh âm lạnh như băng vang lên. Để hoàng uy nghiêm thêm vào Thiên Nhân cảnh cao thủ khí thế không có một chút nào bảo lưu khóa chặt Liễu Chân, tựa hồ chỉ cần Liễu Chân tiếp tục ngu xuẩn mất khôn, hắn liền sẽ trực tiếp ra tay.

"Ngươi. . ." Nhìn Từ Thiên Hào, Liễu Chân sắc mặt khó coi đến cực hạn.

"Lui ra." Có điều, cuối cùng nàng cái kia bắt đắc dĩ âm thanh vẫn là vang lên. Thiên Nhân cảnh cao thủ không phải nàng có thể chống lại, nàng bây giờ vẫn không có cường đại đến có thể cùng màu tím ngàn hào chính diện chống lại trình độ. Tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng bắt đắc dĩ.

"Lui ra." Nhìn thấy Liễu Chân người lui ra sau khi, Đẳng Chiến Thiên cũng là hạ lệnh. Có điều, hắn nhìn về phía Từ Thiên Hào ánh mắt mang theo một tia phức tạp, hoặc là nói ở đây tất cả mọi người nhìn thấy Từ Thiên Hào vẻ mặt đều mang theo một tia phức tạp. Cho tới nay, toàn bộ Đế đô tất cả mọi người đều cho rằng Từ Thiên Hào chỉ là Ngưng thần cảnh mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới hắn đã lên cấp Thiên nhân. Thiên nhân a, ở Đế đô Ngưng thần tinh cao thủ đều không có mấy cái, huống chi là Thiên Nhân cảnh.

Hồ. . .

Nhìn thấy người của song phương mã toàn bộ rút khỏi đại điện, tất cả mọi người tại chỗ cũng không nhịn được thở dài một cái.

Bầu không khí, nhưng không có được giảm bớt.

"Hoàng thượng, lẽ nào ngươi thật sự muốn giữ gìn cái này thiếu niên hư sao? Hắn hiện tại khinh nhờn là con gái của ta, nhưng cũng là con gái ngươi, lẽ nào ngươi liền thật sự như thế thờ ơ không động lòng sao? Nếu như hôm nay ngươi buông tha cái này thiếu niên hư, như vậy hoàng thất uy nghiêm từ đây đem không còn sót lại chút gì, mà ngươi. . . Đường đường ngôi cửu ngũ cũng đem danh dự quét rác, bị mười triệu người chế nhạo." Bình sĩ tuy rằng lui ra, thế nhưng Liễu Chân vẫn không có buông tha Đẳng Viêm ý nghĩ, chỉ vào Đẳng Viêm, cái kia thanh âm lạnh lùng vang lên, ánh mắt sắc bén bên trong hàn mang lấp lánh."Này không phải Vân nhi chuyện của một cá nhân, này liên quan đến toàn bộ hoàng thất bộ mặt."

Hoàng thất bộ mặt! !

Liễu Chân một lời nói, đem đại điện không khí sốt sắng lại một lần nữa đẩy đưa đến cực hạn. Tất cả mọi người vẻ mặt biến đổi, thậm chí thật ác độc nữ nhân a. Có điều nhưng không có người mở miệng nói chuyện, mà là đem tâm mắt rơi vào Từ Thiên Hào trên người, vào giờ phút này Từ Thiên Hào sắc mặt tuy rằng chỉ là hơi khó coi, thế nhưng nhưng trong lòng đã là nổi trận lôi đình. Liễu Chân đây là ở * hắn, * hắn đối với Đẳng Viêm động thủ. Vừa đám vừa xoa, đây chính là Liễu Chân thủ đoạn, cứng rắn không được liền đến nhuễn.

Ma tủy, một đôi tiện nhân.

Đẳng Viêm trong lòng một tiếng tức giận nẩy, nhần nhin vết thương đau đớn một đôi khiếp người hai mắt nhìn chòng chọc vào Liễu Chân cùng Từ Vân Nhi con gái, sắc mặt của hắn lạnh lẽo đến cực hạn, trong hai con ngươi càng là hàn quang lẫm liệt. Hắn bây giờ lại nơi nào còn không thấy được, hai mẹ con này vốn là một nhóm, bằng không Liễu Chân làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nàng như thế nào còn không có hỏi liền biết mình cùng Từ Vân Nhi trong lúc đó chuyện đã xảy ra? Phải biết trước cường gian sự tình chỉ có người ở chỗ này nhìn thấy, nàng là làm sao biết? Hơn nữa còn mang theo trọng binh đến đây?

Chuyện này căn bản là đã sớm chuẩn bị;

Chuyện này căn bản là đã sớm có dự mưu;

Các nàng đây là muốn đem mình hướng về tuyệt lộ * a! ! ! !

Thiếu gia ta nhớ rồi! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lấy chết tương bức! ! !

"Được rồi! !" Đôi mắt Liễu Chân * bách, Từ Thiên Hào nổi giận gầm lên một tiếng. Vào giờ phút này hắn đã tức giận đến cực hạn, hắn hiện tại thậm chí cũng đã hoài nghi tất cả những thứ này đều là hai mẹ con này tự biên tự diễn, đối với Liễu Chân cái này lòng mang ý đồ xấu nữ nhân, Từ Thiên Hào vẫn luôn ở phòng bị, thế nhưng không nghĩ tới nàng dĩ nhiên sẽ chơi như thế vừa ra. Nàng không biết tại sao hai mẹ con này muốn đối phó Đãng Viêm, thế nhưng Đãng Viêm làm Đãng gia ba đời huyết mạch duy nhất, hắn tuyệt đối không thể xóa đi. Không vì cái gì khác, liền vì là Đãng gia vì là hoàng thất làm ra công hiến, vì là Đế quốc làm ra công hiến. Đãng Viêm phụ thân một đời vì là Đế quốc, hiện tại rơi vào một sống chết không rõ kết cục, Đãng gia tam gia cũng là như thế, Đãng gia một môn trung liệt, bây giờ liền còn lại cái kế tiếp nhĩ gia Đãng Chiến Thiên. Nếu như vào lúc này đối với Đãng Viêm động thủ, cái kia chẳng phải là lạnh lẽo lòng người? Để ngày khác sau làm sao đi đối mặt Đãng gia lão gia tử? Làm sao đối mặt Đế quốc trăm vạn tướng sĩ? Quan trọng nhất chính là hắn hiện tại hoàn toàn hoài nghi chuyện này có khác kỳ lạ.

Hoàng thất bộ mặt?

Hanh. . .

Từ Thiên Hào trong lòng lạnh rên một tiếng, cái kia ánh mắt lạnh như băng nhìn Liễu Chân, thầm nghĩ trong lòng: Mười mấy năm cùng giường cùng gối, người nhưng cũng không biết một tí gì trăm. Hoàng thất bộ mặt? Bây giờ hoàng thất còn có bộ mặt sao? Tông môn bá quyền, Đế quốc chỉ là lệ thuộc mà thôi, dưới tình huống này hoàng thất còn có cái gì uy tín có thể nói. Huống chi, ta Từ Thiên Hào không phải loại kia đến chết vẫn sĩ diện người.

"Chuyện này chấm dứt ở đây, ai cũng không cho phép tiếp tục đề cập, phù giá. . . Trăm tru hắn cứu tộc." Sau đó, Từ Thiên Hào thanh âm lạnh lùng vang lên, Thiên Nhân cảnh uy thế trong nháy mắt bạo phát, để tất cả mọi người tại chỗ đều là một trận cả người run rẩy.

Đế hoàng uy nghiêm không cho đập lên! !

"Người. . ." Liễu Chân tái nhợt mặt, nhìn Từ Thiên Hào một mặt không cam lòng.

"Vân nhi." Lập tức, lên lút cho bên người Từ Vân Nhi một cái ánh mắt.

"Phụ hoàng, người. . . Dĩ nhiên đối xử với ta như thế?" Được Liễu Chân ánh mắt sau khi, Từ Vân Nhi cái kia thâm âm thanh trong nháy mắt vang lên, đồng thời, cái kia mỹ lệ trong hai mắt, một giọt chất lỏng óng ánh từ viền mắt bên trong lăn xuống dưới đến, theo mắt lẳng chậm rãi lướt xuống. Một bộ làm người thương yêu tiếc đáng về. Đột nhiên, Từ Vân Nhi trong tay đột nhiên thêm ra một cái sắc bén chủy thủ, trong nháy mắt hướng về cổ của chính mình bôn giết mà đi "Ta sống sót còn có ý gì." Bì thâm âm thanh, thanh âm tuyệt vọng cũng vang lên theo.

"Vân nhi, người làm gì?" Từ Vân Nhi bên người, Liễu Chân một tiếng thét kinh hãi, đoạt lấy Từ Vân Nhi chủy thủ trong tay, sau đó vút sang một bên.

Keng

Chủy thủ rơi trên mặt đất, âm thanh lạnh lạnh quấy nhiễu ở đây tất cả mọi người.

Công chúa tự sát?

"Vân nhi, người làm sao có thể như vậy coi thường mạng sống bản thân?" Lập tức, Liễu Chân cái kia trách cứ thanh âm vang lên.

"Mẫu phi. . ." Từ Vân Nhi một cái trông vào Liễu Chân trong lòng. "Mẫu phi, hải nhi bị người nhục nhã, hung thủ nhưng không thể đền tội, hải nhi sống sót còn có ý nghĩa gì? Sau đó còn có hà bộ mặt sống trên thế giới này? Còn không bằng chết rồi thoải mái, ô ô ô. . ." Từ Vân Nhi nức nở thanh âm vang lên.

Xoạt. . .

Một giây sau, Từ Vân Nhi lần thứ hai đẩy ra Liễu Chân, hướng về trên đất chủy thủ nhào tập mà đi.

Nàng lòng muốn chết bất tử.

"Vân nhi, người làm gì? Người điên rồi. . . Mau dừng tay." Liễu Chân thấy thế, lúc này trực tiếp kéo Từ Vân Nhi.

"Mẫu phi, người sẽ tác thành ta đi, ta sống sót đã không có bất kỳ bộ mặt, còn không bằng chết rồi quên đi. Coi như người hiện tại ngăn cản ta cũng vô dụng, ta một lòng muốn chết, đều sẽ có cơ hội." Bị Liễu Chân ràng buộc, Từ Vân Nhi cái kia nước nở thanh âm vang lên.

Chuyện này. . .

Từ Vân Nhi để người ở chỗ này không khỏi瑟瑟, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn nàng tất cả mọi người về mặt khó coi đến cực hạn.

Công chúa muốn chết?

Sự tình, lần này nháo lớn.

Khốn kiếp! !

Mà ở đây chỉ có hai người lúc này nhìn Liễu Chân mẹ con tình cảnh này nhưng là sắc mặt khó coi đến cực hạn. Một là Từ Thiên Hào, có thể ngồi trên ngôi cử ngũ bảo tọa, hẳn xem người bản lĩnh đương nhiên sẽ không kém, lúc này, sắc mặt của hắn khó coi đến cực hạn, thậm chí là vận vẹo. Còn có một chính là Đổng Viêm, nhìn Liễu Chân mẹ con tình cảnh này, Đổng Viêm trong lòng cảm giác đầu tiên chính là diễn kịch. Đúng, diễn kịch, hai mẹ con này vẫn không chịu buông tha chính mình.

Thực lực! !

Nếu như mình nắm giữ thực lực mạnh mẽ, coi như là hiện tại gia gia không ở nơi này thì lại làm sao? Những người này dám như thế đối xử chính mình sao? Cuối cùng hay là bởi vì chính mình chỉ là một kẻ tàn phế, một không thể tu luyện phế nhân, thời khắc này, Đổng Viêm nhìn Liễu Chân mẹ con, song quyền chăm chú nắm cùng nhau, hẳn chưa từng có như thời khắc này như thế đối với thực lực là như vậy khát vọng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp để cho mình bước lên võ đạo một đường.

Thời khắc này, Đổng Viêm đáy lòng quyết định.

"Hoàng thượng. . ." Đột nhiên, Liễu Chân một tiếng thét kinh hãi vang lên.

"Hoàng thượng, lẽ nào người như vậy không hoài cự cốt nhục tình, lẽ nào người vì cái này một tên khốn kiếp, một công tử bột, liên cam nguyện như thế trở mặt nhìn Vân nhi chết ở trước mặt người sao? Người thật là ác độc tâm a. . ." Lúc này, Liễu Chân cái kia ánh mắt tuyệt vọng nhìn Từ Thiên Hào, cái kia bi thống thanh âm vang lên, thậm chí còn mang theo một tia nghẹn ngào. Tất cả mọi người tại chỗ đều là瑟瑟, cái kia kinh hãi ánh mắt nhìn Liễu Chân mẹ con —— tranh thủ đồng tình, lấy chết tương*? Đúng, thời khắc này tất cả mọi người cái cảm giác này.

"Hanh. . . Nàng muốn chết không ai ngăn." Từ Thiên Hào cả giận nói.

"Người. . ." Liễu Chân cùng Từ Vân Nhi thân thể hai người run rẩy, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

"Hoàng thượng, Vân nhi nếu là có cái vận nhất, người sẽ đem ta hoàng thất đẩy hướng về vô tận vực sâu, người không thể làm như thế." Lập tức, Liễu Chân cái kia thống khổ thanh âm vang lên, nàng không nghĩ tới Từ Thiên Hào thật sự độc ác như vậy, cam nguyện nhìn con gái của chính mình tự sát ở trước mặt mình? Đương nhiên, Từ Thiên Hào tự nhiên không muốn nhìn thấy Từ Vân Nhi tự sát, thế nhưng. . . Dưới cái nhìn của hắn, hai mẹ con này vốn là đang diễn trò.

"Hanh. . ." Từ Thiên Hào lạnh rên một tiếng.

"Hoàng thượng, người khả năng còn không biết, Vân nhi bây giờ đã bái vào Thiên Huyền Tông, trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ." Nhìn thấy Từ Thiên Hào cái kia một mặt quyết tuyệt đáng sợ, Liễu Chân đột nhiên mở miệng nói rằng.

"Cái gì?" Liễu Chân lập tức làm cho tất cả mọi người cả kinh.

"Vân nhi mười sáu tuổi lên cấp trở thành Thẻ cảnh sáu đoạn, hoàn toàn xứng đáng Đế đô thiên tài số một, Thiên Huyền Tông tông chủ xem Vân nhi tư chất siêu phàm, đã tự mình thu Vân nhi vì là tông chủ đệ tử thân truyền. Hoàng thượng, người hẳn phải biết đệ tử thân truyền ý vị như thế nào, dựa vào Vân nhi tư chất, ngày sau nhất định trở thành ta hoàng thất trụ cột, để ta hoàng thất hướng đi càng cao hơn sơn khải. Hơn nữa. . . Bây giờ Vân nhi đã là Thiên Huyền Tông đệ tử thân truyền, nếu như vào lúc này xuất hiện cái gì bất ngờ. Cái kia. . . Hoàng thượng, đến thời điểm chúng ta lấy cái gì cùng Thiên Huyền Tông bàn giao? Một khi chọc giận Thiên Huyền Tông, cái kia chắc chắn là toàn bộ Đế quốc tai ách a." Liễu Chân nước nở thanh âm vang lên.

Chuyện này. . .

Liễu Chân để ở đây tất cả mọi người đều trầm mặc.

Thiên Huyền Tông?

Đó là ra sao tồn tại? Đó là khổng chế Từ Vân đế quốc tồn tại, Từ Vân đế quốc chỉ có điều là bọn họ lệ thuộc mà thôi. Thiên Nhân cảnh cao thủ ở Đế quốc phi thường khan hiếm, thế nhưng ở Thiên Huyền Tông cũng không phải như vậy. Có thể nói nếu như Thiên Huyền Tông muốn diệt Từ Vân đế quốc, chuyện này quả là dễ như ăn cháo, cái này cũng là tại sao Đế quốc sẽ trở thành lệ thuộc, nhận hết tông môn ức hiếp nguyên nhân chủ yếu. Có thể nói, Thiên Huyền Tông căn bản là không phải Từ Vân đế quốc có thể trêu chọc.

Bây giờ, Liễu Chân chuyển ra Thiên Huyền Tông, không phải là muốn uy hiếp Tử Thiên Hào à.

Áp chế, đây tuyệt đối là * lừa áp chế.

Tiện nhân.

Tử Thiên Hào trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, hấn hiện tại hận không thể đem Liễu Chân ngàn đao băm thây. Lẽ nào nàng làm Đế quốc hoàng phi, nàng không biết Tử Vân đế quốc cùng hoàng thất quan hệ sao? Những năm này Tử Vân đế quốc nhận hết Thiên Huyền Tông ức hiếp, tuy rằng không thể làm gì, thế nhưng cũng làm cho hoàng thất đối với Thiên Huyền Tông căm hận đến cực hạn, song phương có thể nói là không chết không thôi tồn tại, nếu như có cơ hội, Tử Vân đế quốc nhất định sẽ không chút do dự cùng Thiên Huyền Tông khai chiến. Nhưng bây giờ thì sao? Người đàn bà của chính mình dĩ nhiên dùng chính mình đối thủ đến áp chế chính mình? Con gái của chính mình dĩ nhiên bán vào kẻ địch môn hạ? Chuyện như vậy thực để Tử Thiên Hào làm sao có thể nhận được?

Nộ, giận không nhịn nổi! !

Xoạt. . .

Tử Thiên Hào sắc mặt trong nháy mắt khó coi đến cực hạn, hấn chăm chú nắm song quyền, xương cạc cạc cạc vang vọng. Hơn nữa, ngoại trừ Tử Thiên Hào ở ngoài, ở đây những người khác nhìn Liễu Chân mẹ con cũng là một mặt không quen. Thiên Huyền Tông? Bất kể là ai, chỉ cần là Tử Vân đế quốc người, đối với cái này tông môn ngoại trừ căm hận vẫn là căm hận, những năm này bọn họ chịu đến ức hiếp còn thiếu sao? Bây giờ, Tử Vân Nhi gia nhập Thiên Huyền Tông, Liễu Chân càng là lấy Thiên Huyền Tông áp chế, này cùng chủ bán cầu vinh có cái gì khác biệt?

Thật ác độc a! !

Mà cũng trong lúc đó, Đãng Viêm nhìn Liễu Chân mẹ con ánh mắt kia cũng là lạnh lẽo đến cực hạn. Thiên Huyền Tông? Này sợ mới là bọn họ chân chính sát chiêu chứ? Lợi dụng cường gian sự kiện làm bóng dáng, lợi dụng Thiên Huyền Tông làm thế đánh bạc, áp chế hoàng thất, đem chính mình * hướng về tuyệt lộ.

Thật là độc ác ky, thật tinh vi bố cục.

Đãng Viêm lửa giận trong lòng gầm thét lên, hấn không biết Liễu Chân mẹ con tại sao muốn như vậy vắt hết óc đối phó chính mình như thế một kẻ tàn phế, lẽ nào thật sự chỉ là bởi vì mình và Tề Vương phù thiên kim đính hôn sao? Nhưng là, chuyện này với bọn họ lại có uy hiếp gì? E ngại bọn họ chuyện gì? Bọn họ tại sao phải làm như vậy?

Đãng Viêm không nghĩ ra, chỉ ít hấn giờ khắc này không nghĩ ra. Hấn nắm chặt song quyền, lạnh lẽo hai con mắt, sát cơ lạng lết, gắt gao khóa chặt Liễu Chân mẹ con. Hồi tưởng trước Liễu Chân cái kia một đòn, Đãng Viêm lửa giận liền tùy ý căng phồng. Lúc này, trong lòng hấn một trận gào thét, như đã thủ rít gào, như Cự Long gào thét —— mỗi thủ hôm nay, ngày khác ổn thỏa gấp mười lần trả lại! !

Đồng thời, Đãng Viêm trong lòng lại là cười lạnh một tiếng.

Mười sáu tuổi trở thành Thể cảnh sáu đoạn chính là Đế đô thiên tài số một, vậy mình mười ba tuổi Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao lại tính là gì?

Thiên tài tuyệt thế?

"Người đến tốt cùng muốn thế nào?" Tử Thiên Hào cắn răng, vô hạn thanh âm lạnh như băng vang lên, thân thể hấn đều đang run rẩy, đây là bị tức giận. Đối mặt Thiên Huyền Tông, cho dù trong lòng hấn mọi cách căm hận, thế nhưng là cũng không thể làm gì. Hơn nữa, hiện tại còn không phải là cùng Thiên Huyền Tông trở mặt thời điểm, chỉ ít hiện tại còn không phải.

Nhấn! !

Không thể nhịn được nữa, vẫn cần nhịn nữa.

Đây chính là Tử Vân đế quốc bị kích, đây chính là Đế quốc hoàng thất bị kích, đây chính là hấn Tử Thiên Hào bị kích.

Tông môn bá quyền, Đế quốc chỉ vì lệ thuộc.

Cường giả vì tôn, nhục cường thực! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trục xuất! !

Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?

Từ Thiên Hào cái kia rít gào gào thét vang lên, vang vọng ở toàn bộ bên trong cung điện, vang vọng ở tất cả mọi người trong đầu, thậm chí liền ngay cả đại điện ở ngoài người đều nghe rõ rõ ràng ràng, đây là đế hoàng sự phẫn nộ, càng là Thiên Nhân cảnh cao thủ sự phẫn nộ, giờ khắc này Từ Thiên Hào lại như là một con bị triệt để làm tức giận hung thú.

Lừa gạt thao thiên! ! !

"Giết hắn." Liễu Chân chỉ vào trước mắt Đằng Viêm, thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Không thể." Từ Thiên Hào cắn răng kiên nghị thanh âm vang lên, hấn sắc mặt phát tử, trong hai con ngươi lửa giận sôi trào "Liễu Chân, ngươi không muốn quá phận quá đáng. Ta Từ Vân đế quốc tuy rằng chỉ là lệ thuộc, thế nhưng... Còn chưa tới mức người xâu xé mức độ, nếu như ngươi tiếp tục ỏi chao tương *, quá mức ngọc đá cùng vỡ; ngươi cho rằng Thiên Huyền Tông sẽ vì con gái ngươi theo ta Từ Vân đế quốc triệt để trở mặt sao?" Lừa gạt sau khi, Từ Thiên Hào lạnh giọng nói rằng, hấn càng là đem Từ Vân Nhi trực tiếp xưng hô thành con gái ngươi.

"Còn có, nhớ kỹ ngươi là Đế quốc hoàng phi, không phải Thiên Huyền Tông cầu."

"Ngươi..." Từ Thiên Hào đề Liễu Chân sắc trong nháy mắt khó coi đến cực hạn, thậm chí là vặn vẹo. Nàng biết, kim hôm sau nàng cùng Từ Thiên Hào xem như là triệt để trở mặt, tuy rằng sau đó nàng còn có thể là Đế quốc hoàng phi, thế nhưng... Từ Thiên Hào cùng nàng trong lúc đó ngăn cách đem cũng không còn cách nào tiêu trừ.

"Cáo mượn oai hùm, ngươi còn chưa xứng." Từ Thiên Hào lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng, chân phi, chiến Thiên huynh, chư vị, này vốn là một chuyện nhỏ, huống chi công chúa cũng không có chịu đến tổn thương gì, đại gia không cần thiết trấn hệ làm cứng. Nếu ta nói Đằng Viêm tiểu tử này lần này là có chút quá, cũng nên được chút xử phạt, thế nhưng cũng tội không đáng chết không phải. Không bằng đại gia ngồi xuống ôn hòa nhã nhặn thương lượng một chút xử trí như thế nào tiểu tử này, làm sao?" Vào lúc này, vẫn tĩnh tọa ở một bên đương triều Tề Vương Tần Minh đột nhiên đứng lên tới nói đạo, cũng là lời nói của hấn phá giải trước mắt cương cục, hấn cũng không muốn Từ Thiên Hào cùng Liễu Chân triệt để làm lộn tung lên, đôi kia với Đế quốc mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Hanh..." Liễu Chân lạnh rên một tiếng, tuy rằng không nói gì, nhưng cũng coi như là ngầm đồng ý.

"Đằng ái khanh, ngươi thấy thế nào?" Từ Thiên Hào không hề trả lời, mà là nhìn về phía Đằng Chiến Thiên hỏi. Dù sao chuyện lần này liên lụy chính là hấn Đằng gia người, có một số việc cũng cần trung cầu Đằng gia ý tứ không phải, bây giờ Đằng lão gia tử bề quan không ra, tự nhiên là do Đằng Chiến Thiên đến quyết định.

"Tất cả toàn bằng hoàng thượng quyết đoán." Đằng Chiến Thiên sắc bén thanh âm vang lên, trong lòng hấn cũng rõ ràng, nếu như thật sự làm hấn cứng, đôi kia ai cũng không tốt, đặc biệt là cái kia Thiên Huyền Tông, không phải hiện tại Từ Vân đế quốc có thể chống lại. Có điều một giây sau ánh mắt của hấn trực tiếp rơi vào một bên Liễu Chân trên người "Ta Đằng gia cũng không phải dễ ức hiếp, ai muốn là muốn cho ta Đằng gia tuyệt hậu, vậy ta Đằng gia cho dù ngọc đá cùng vỡ cũng phải để hấn trả giá thật lớn, huyết đánh đổi." Thanh âm lạnh lùng vang lên, vô hạn kiên nghị, không có một chút nào thoái nhượng chỗ trống. Đằng Viêm làm Đằng gia ba đời huyết mạch duy nhất, hấn nếu như chết rồi, Đằng gia không phải là tuyệt hậu sao?

"Đằng ái khanh yên tâm, nếu như có người quá phận quá đáng, trăm tuyệt không cho phép." Từ Thiên Hào đáp lại nói.

"Nói đi, chi cần yêu cầu của ngươi không phải quá phận quá đáng, trăm có thể đáp ứng. Thế nhưng, xin ngươi nhớ kỹ, không muốn quá phận quá đáng, không phải vậy... Trăm không bảo đảm ngươi ngày hôm nay có thể hay không sống sót rời đi nơi này." Lập tức, Từ Thiên Hào thanh âm lạnh lùng vang lên, diện đối trước mắt Liễu Chân, hấn không có bất kỳ sắc mặt tốt. Hơn nữa, hấn lời đã nói rất rõ ràng, nếu như Liễu Chân tiếp tục ỏi chao tương *, hấn không ngại trực tiếp động thủ giết nàng. Từ Thiên Hào lời đã tỏ rõ lập trường, hấn tuyệt đối đứng Đằng gia một bên.

"Ngươi..." Từ Thiên Hào đề Liễu Chân thân thể run lên.

"Được, không giết hấn có thể, thế nhưng này thiếu niên hư không thể tiếp tục ở lại Đế đô, đây là ta cuối cùng yêu cầu, tuyệt không thoái nhượng." Sau một khắc, Liễu Chân sắc mặt khôi phục bình thường, một mặt kiên nghị nói. Vừa nhưng đã quyết định cùng Từ Thiên Hào trở mặt, như vậy nàng cũng không sẽ để ý mình và Từ Thiên Hào trong lúc đó tình cảm.

"Ngươi..." Liễu Chân đề Từ Thiên Hào sắc trong nháy mắt khó coi đến cực hạn. Không chỉ có là Từ Thiên Hào, chính là ở đây những người khác cũng là như thế, đem Đằng Viêm trục xuất ra Đế đô? Này cùng giết hấn có cái gì khác nhau chứ? Phải biết đằng đại thiếu có điều là một kẻ tàn phế, ở Đế đô có Đằng gia che chở, ra Đế đô, vậy hấn liền không còn gì cả a, hơn nữa đến thời điểm có người muốn giết hấn, vậy tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.

"Không thể." Đằng Chiến Thiên lập tức mở miệng nói.

"Chân phi, yêu cầu của ngươi có chút quá." Tần Minh cũng là mở miệng nói.

"Quá đáng? Cái này thiếu niên hư bắt nạt ta thời điểm các ngươi làm sao không nói hấn quá đáng? Các ngươi tại sao đều muốn như thế che chở cái này

thiếu niên hư? Hắn vừa nãy nhưng là nói rồi, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta, lần này ta may mắn tránh được một kiếp, cái kia lần sau đây? Nếu để cho hắn tiếp tục ở lại Đế đô, vậy ta làm sao bây giờ? Còn có, có bao nhiêu người sẽ tiếp tục bị này thiếu niên hư gieo vạ? Các người. . . Lê nào sẽ không có con gái sao? Lê nào các người liền không sợ sẽ có một ngày các người con gái cũng bị này thiếu niên hư gieo vạ sao?" Đột nhiên, Từ Vân Nhi cái kia cuồng loạn thanh âm vang lên, nhìn Đổng Viêm nàng trong hai con người tràn đầy lửa giận cùng cừu hận.

"Nói chung, có hắn không ta, đem hắn đuổi ra Đế đô đây là ta ranh giới cuối cùng." Từ Vân Nhi nghiêm mặt nói.

"Chuyện này..." Từ Vân Nhi để ở đây rất nhiều người đều trầm mặc.

"Ma túy không phải là để tiêu gia cắt đi sao? Tiêu gia đi là được rồi." Ở tất cả mọi người trầm mặc thời điểm, ở tất cả mọi người đều khó mà quyết đoán thời điểm, một rít gào âm thanh đột nhiên vang lên. Vẫn bị Đổng Chiến Thiên nâng Đổng Viêm đột nhiên mở miệng nói rằng, nhìn Từ Vân Nhi hai mắt vẫn hoàn toàn lạnh lẽo.

"Cái gì?" Đổng Viêm trong nháy mắt để ở đây tất cả mọi người một trận kinh hãi, cái kia ánh mắt khó mà tin nổi toàn bộ rơi vào Đổng Viêm trên người. Coi như là Từ Vân Nhi cùng Liễu Chân cũng không ngoại lệ, các nàng cái kia ánh mắt khiếp sợ nhìn Đổng Viêm, các nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Đổng Viêm sẽ mình lựa chọn rời đi.

"Viêm Nhi, người điên rồi sao?" Đổng Chiến Thiên cấp thiết thanh âm vang lên.

"Người yên tâm, chỉ cần có Nhị thúc ở, chỉ cần Đổng gia không ngã, ai cũng đừng nghĩ làm khó dễ người. Đuổi ra Đế đô? Hạnh... Vậy cũng đến hỏi trước một chút ta Đổng gia có đồng ý hay không, Đế quốc trăm vạn tướng sĩ có đồng ý hay không." Lập tức, Đổng Chiến Thiên thanh âm lạnh lùng vang lên, hắn lời đã có một loại áp chế mùi vị. Đế quốc trăm vạn tướng sĩ? Đó cũng không chính là Đổng gia tư quân sao. Hắn cũng là ở lấy này cảnh cáo Liễu Chân, chớ đem Đổng gia * cuồng lên.

"Đổng Viêm, người yên tâm, Đế quốc vẫn là ta quyết định." Vào lúc này Từ Thiên Hào cũng là mở miệng nói rằng.

"Không, ta cảm thấy rời đi Đế đô rất tốt đẹp." Đối mặt mọi người khuyên bảo, Đổng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên. Nhưng là để tất cả mọi người tại chỗ không còn gì để nói, rất tốt? Khá lắm thì, người biết cái gì, người ở Đế đô có Đổng gia che chở vậy cũng lấy trắng trợn không kiêng dè, một khi rời đi Đế quốc, người liền chẳng là cái thá gì, người còn muốn làm ác thiếu? Đến thời điểm người khả năng liền chết như thế nào cũng không biết. Đương nhiên, Đổng Viêm chết khả năng rất nhiều người đều không sẽ để ý, nhưng là, Đổng Viêm như chết, Đổng gia lão gia tử nhất định tức giận, khi đó... Trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nhị thúc người không biết, ta từ nhỏ đã có giấc mộng nghĩ, vậy thì là đi khắp Thiên Võ đại lục, du lịch các nơi núi sông mỹ cảnh, đương nhiên rồi quan trọng nhất chính là còn muốn nhìn một chút các nơi mỹ nữ, trải nghiệm một hồi không giống phong thổ. Nói thật, đối với Đế đô ta cũng sớm đã mất hứng, chỗ này... Chân tâm không cái gì để ta động lòng em gái." Đổng Viêm ngượng ngùng nói rằng, lúc nói chuyện trên mặt hắn một bộ ước mơ vẻ mặt.

Ngủ xuẩn mất khôn, đến chết không hối;

Nghe Đổng Viêm, ở đây tất cả mọi người khóe miệng không khỏi co quắp một trận, ánh mắt khinh bỉ kia nhìn Đổng Viêm. Cái tên này đúng là không cứu, hắn muốn rời khỏi Đế đô dĩ nhiên là vì kiến thức càng nhiều mỹ nữ? Hoang đường, quá hoang đường. Lê nào hắn không biết rời đi Đế đô sau khi hắn đem đối mặt cái gì không? Thế giới tuy lớn, thế nhưng là hắn một cái gì đều sẽ không hai thể chủ, thiếu niên hư có thể đi lang bạt? Khả năng vừa ra Đế đô liền chọc không thể nộ người mà trực tiếp bị người bóp chết. Còn mỹ nữ đây? Cái kia muốn người có mệnh đi hưởng thụ mới được a.

Vô tri.

Quá vô tri.

Năm ngón cuồng vừa thôi, kiêu căng tự mãn, cũng không biết thế gian hiểm ác.

Nghe con mới sinh không sợ cộp a! ! !

"Hồ đồ! !" Đổng Chiến Thiên cái kia gầm lên giận dữ lúc này vang lên.

Hồ đồ?

Đổng Viêm trong lòng một trận xem thường, chính mình đúng là hồ nháo sao? Đương nhiên không phải, kỳ thực Đổng Viêm sớm đã có rời đi Đế đô ý nghĩ, thời khắc này chỉ có điều là xuôi dòng thác chu, cho mình rời đi Đế đô tìm một lý do thích hợp mà thôi, hơn nữa, Đổng Viêm rời đi Đế đô có mấy cái hắn không thể không rời đi nguyên nhân:

Số một, xem Liễu Chân mẹ con đáng về, các nàng là không thể dễ dàng buông tha chính mình, nếu như mình tiếp tục ở lại Đế đô, tuy rằng có Đổng gia che chở, thế nhưng an toàn vẫn như cũ không chiếm được bảo đảm, dù sao mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng không phải? Mặc dù rời khỏi Đế đô cũng khả năng gặp phải bọn họ đánh giết, thế nhưng... Chỉ cần mình tránh thoát đợt thứ nhất đánh giết, như vậy từ nay về sau trời đất bao la, bọn họ muốn phải tiếp tục đối phó chính mình liền khó khăn. Hơn nữa đối với làm sao rời đi Đế đô Đổng Viêm đã có kế hoạch;

Thứ hai, cái kia bốn tuổi thời điểm đập vỡ tan chính mình kinh mạch người trước sau là cái uy hiếp, có phải là cùng Liễu Chân một nhóm Đổng Viêm không biết, thế nhưng đối phương tồn tại đối với với mình mà nói cũng tuyệt đối là một loại uy hiếp, rời đi Đế đô, hắn có thể rời xa loại này uy hiếp. Đương ở này thế lực rắc rối phức tạp Đế đô, hơn mười năm qua hắn mỗi ngày cẩn thận một chút, mỗi đi một bước đều như băng mỏng trên giày. Thế nhưng rời đi Đế đô liền không giống nhau, Đế đô ở ngoài, từ đây trời cao mặc cho chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, nơi đó mới là thế giới thuộc về mình.

Đệ tam, Từ Vân để quốc tình thế Đàng Viêm trong lòng rõ ràng, nếu quả thật cùng Thiên Huyền Tông làm lộn tung lên, đôi kia hiện tại Từ Vân để quốc mà nói tuyệt đối không phải một chuyện tốt, đối với Đàng gia cũng tuyệt đối không phải một chuyện tốt. Hắn có thể không muốn bởi vì chính mình mà đem Đàng gia đẩy hướng về vạn kiếp bất phục nơi. Bây giờ Liễu Chân nắm Thiên Huyền Tông áp chế, hắn không lựa chọn.

Đệ tứ, cũng là điểm trọng yếu nhất, Đàng Viêm muốn rời khỏi Đế đô đó là bởi vì thân thể của chính mình, bốn tuổi thời điểm liền bị người đập vỡ tan kinh mạch mà dẫn đến cả đời không cách nào đặt chân Mạch cảnh, thế nhưng Đàng Viêm nhiều như vậy năm vẫn luôn không hề từ bỏ chữa trị kinh mạch, Đế đô bên trong đã không thể, như vậy chỉ có đến thế giới bên ngoài đi tìm một ít kỳ ngộ, hay là hắn vẫn có thể chữa trị kinh mạch đi tới võ đạo một đường.

Vì lẽ đó, Đàng Viêm đáp ứng rời đi Đế đô tuyệt đối không phải hồ đồ.

"Nhi thức, ta đã quyết định. Nói thật, ta cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy tiện nhân này." Đối mặt Đàng Chiến Thiên sự phẫn nộ, Đàng Viêm ngượng ngùng nói rằng, nhìn trước mắt Từ Vân Nhi một mặt lạnh lẽo. Hắn đã quyết định rời đi Đế đô, cái kia thì sẽ không thay đổi.

"Người..." Nghe được Đàng Viêm lại một lần gọi mình tiện nhân, Từ Vân Nhi sắc mặt trong nháy mắt khó coi đến cực hạn. Có điều... Nghĩ đến Đàng Viêm lập tức liền muốn rời khỏi Đế đô, nàng lập tức liền lại thoải mái, cùng một kẻ hấp hối sắp chết tranh luận cái gì? Căn bản cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Hanh..." Nghĩ, Từ Vân Nhi chính là lạnh rên một tiếng không tiếp tục để ý Đàng Viêm.

"Không được, người nếu như thật bị trục xuất ra Đế đô, lão gia tử kia bên kia làm sao bây giờ? Ta lấy cái gì đi bàn giao? Tuyệt đối không được." Đàng Chiến Thiên kiên nghị thanh âm vang lên. Ở đây những người khác cũng đều là như vậy. Bọn họ không nghĩ tới Đàng Viêm chính mình dĩ nhiên chọn rời đi Đế đô, bây giờ lại tăng thêm Liễu Chân mẹ con khô sở tương *, Đàng Viêm rời đi Đế đô sự tình trên căn bản đã có thể xác định, thế nhưng... Như thế nào cùng Đàng lão gia tử bàn giao? Hắn nhất định phải thủ vững.

"Có được hay không tiểu gia đã quyết định. Ta muốn lưu các người khả năng có thể khoảng chừng : trái phải ta, thế nhưng ta phải đi, các người ai cũng không ngăn được." Lập tức, Đàng Viêm cái kia kiên nghị thanh âm vang lên, sau đó cái kia ánh mắt lạnh như băng rơi vào Liễu Chân trên người, khoe miệng nổi lên một vết cười khẩy."Mẹ con các người không phải là muốn * ta rời đi sao? Có thể, thiếu gia tác thành các người. Có điều, ta còn có một Tiểu Tiểu tiếc nuôi, nếu như nỗi tiếc nuôi này không thể bù đắp, như vậy... Cho dù vừa chết, thiếu gia ta cũng tuyệt không rời đi."

Tiếc nuôi?

Đàng Viêm để người ở chỗ này không khỏi瑟瑟.

"Người nói." Liễu Chân không có chần chờ chút nào, trực tiếp mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6:

Tiếc nuôi? ?

Đối mặt Đàng Viêm, tất cả mọi người tại chỗ đều cảm thấy một tia hiếu kỳ, bọn họ không nghĩ ra cái này cả ngày không có việc gì thiếu niên hư đến tột cùng sẽ có cái gì tiếc nuôi? Hắn sẽ có tiếc nuôi sao? Hắn sẽ có sao? Không có ai biết, dưới cái nhìn của bọn họ này thiếu niên hư vốn là ở mò mẫm, bắt quá bọn hắn vẫn là đem tốt lắm kỳ ánh mắt rơi vào Đàng Viêm trên người.

"Hanh. . ." Đàng Viêm cái kia ánh mắt lạnh như băng khóa chặt Liễu Chân, hừ lạnh một tiếng vang lên, cái kia đáy lòng lửa giận không có một chút nào bảo lưu, dưới tình huống như vậy nếu như hắn không hận Liễu Chân, nếu như lần nữa ần nhẫn, vậy thì quá giả, hắn muốn để tất cả mọi người biết, hắn chỉ có điều là một thiếu niên hư, một không còn gì khác, một có cừu oán tất báo thiếu niên hư, không chút tâm cơ nào.

"Rất đơn giản, thiếu gia ta muốn lập tức cưới vợ Tàn Phi Nguyệt, đêm nay liền động phòng." Một giây sau, Đàng Viêm cái kia không chần chờ chút nào thanh âm vang lên. Đến giờ phút này, Đàng Viêm còn không rõ ràng lắm Liễu Chân mẹ con muốn đối phó chính mình đến tột cùng là không phải bởi vì chuyện này, vì lẽ đó hắn muốn dùng phương thức này đến xác nhận. Đồng thời, Đàng Viêm còn muốn mượn cơ hội này, nhìn ở đây những người này đến tột cùng ai cùng Liễu Chân mẹ con là "Một nhóm", ai đối với chuyện này tâm có khúc mắc.

Biến cố đột nhiên xuất hiện.

Đằng Viêm tin chắc mỗi người đều sẽ làm ra bản năng phản ứng, hiển lộ ra đáy lòng chân thật nhất khắc họa. Vì lẽ đó ở trước mặt giấy, hấn cái kia sắc bén như lưỡi dao sắc hai mắt đã khóa chặt ở đây mỗi người, quan sát ở đây mỗi người về mặt biến hóa.

"... "Đại đa số người, ở Đằng Viêm nói ra câu nói này thời điểm, khóe miệng không khỏi co quắp một trận, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn Đằng Viêm tràn đầy bất đắc dĩ cùng cười khổ, đồng thời bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đây thiếu niên hư... Cũng đã bị * đến rồi đi Để đó, lại vẫn nghĩ nữ nhân? Quả nhiên là triệt triệt để để công tử bột a, hấn đời này nhất định chôn vùi ở nữ nhân tay bên trong.

Rời đi Để đó là giả, cưới vợ Tần gia tiểu thư sợ mới là ý đồ của hấn chứ?

"Được! ! !" Đồng thời, hai cái sắc bén âm thanh cũng đồng thời vang lên.

Từ Thiên Hào, Tần Minh.

Hả?

Hai người này đáp lại để Đằng Viêm trong lòng sững sờ, đặc biệt là Từ Thiên Hào. Trước hấn còn đang hoài nghi Từ Thiên Hào cùng Liễu Chân tranh đấu đối lập có thể hay không là hai người diễn một tuồng kịch, dù sao phủ tướng quân cùng Tể Tướng phủ thông gia cái thứ nhất uy hiếp đến chính là hoàng thất, nhưng là Từ Thiên Hào phản ứng nhưng phủ định Đằng Viêm ý nghĩ này, thời khắc này Đằng Viêm có thể khẳng định, Từ Thiên Hào là chân chính đứng chính mình một bên, đứng Đằng gia một bên.

Cho tới Tần Minh? Phản ứng của hấn chỉ là để Đằng Viêm sững sờ, không nghĩ ra cái tên này đến tột cùng là nghĩ như thế nào, mình lập tức liền muốn rời khỏi Để đó, hơn nữa chính mình thiếu niên hư nổi tiếng bên ngoài, dưới tình huống như vậy hấn lại vẫn muốn đem con gái của chính mình gả tới Đằng gia? Hấn không biết làm như vậy con gái của hấn đêm nay sau khi liền muốn trở thành "Quả phụ", một mình trông phòng?

Có điều, Đằng Viêm lưu ý không phải hai người này, mà là Liễu Chân.

Quả nhiên... .

Làm Đằng Viêm nói ra lời nói này thời điểm, Liễu Chân sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, liền ngay cả Từ Vân Nhi cũng là như thế, hai người sắc trong nháy mắt khó coi đến cực hạn, đặc biệt là Liễu Chân, tuy rằng về mặt của nàng chỉ là một cái thoáng mà qua, thế nhưng Đằng Viêm có thể xác định, các nàng muốn đối phó chính mình cũng là bởi vì đính hôn, cũng là bởi vì Đằng gia cùng Tần gia Cường Cường liên hợp.

Không sai được.

Có điều, còn có một người phản ứng để Đằng Viêm trong lòng cả kinh, có thể nói là đáy lòng phát sinh một phen dòi sông lấp biển biến hóa a. Mà người này không phải người khác, chính là đứng bên cạnh mình Nhị thúc, cái kia một giây, hấn rõ ràng cảm nhận được Đằng Chiến Thiên về mặt biến hóa, tuy rằng rất ngắn, có thể nói chỉ là trong phút chốc sự tỉnh, thế nhưng vẫn bị Đằng Viêm bắt lấy, hơn nữa... . Cái kia một giây, hấn có thể cảm nhận được Đằng Chiến Thiên trên người chợt lóe lên sát cơ.

Nhị thúc?

Vì sao lại là Nhị thúc?

Đằng Viêm trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hấn không nghĩ tới, chính mình phỏng đoán bên trong Liễu Chân đối tác dĩ nhiên là chính mình Nhị thúc, cái kia từ đầu đến cuối vẫn bảo hộ chính mình Nhị thúc. Nghĩ, Đằng Viêm đáy lòng một trận phát lạnh, phảng phất ở bên bờ sinh tử đi một lượt giống như vậy, ra sao kẻ địch đáng sợ nhất? Vậy dĩ nhiên là ẩn náu ở bên người, căn bản không phải kẻ địch kẻ địch mới đáng sợ nhất, Đằng Viêm hiện tại cũng hoài nghi, bốn tuổi thời điểm đập vỡ tan chính mình kinh mạch người có thể hay không chính là cái này Nhị thúc, dù sao ở Đằng gia phủ đệ muốn phế bỏ chính mình, sau đó lặng yên không một tiếng động rời đi cái kia thực sự là quá khó khăn, coi như là Thiên Nhân cảnh cao thủ cũng chưa chắc có thể làm được lặng yên không một tiếng động, thế nhưng chuyện năm đó nhưng là không hề có một chút hung thủ dấu hiệu.

Như vừa tỉnh giấc chiêm bao! ! !

Tê... .

Bây giờ nghĩ lại... . Đằng Viêm thân thể không nhận được một trận run cầm cập, hít vào một ngụm khí lạnh.

Năm đó, không chính là mình cái này Nhị thúc phát hiện mình bị người độc thủ sao?

Lẽ nào thật sự là hấn?

Nhưng là hấn tại sao muốn như thế đối với mình?

Có điều... .

Đằng Viêm tâm tư rất nhanh sẽ khôi phục yên tĩnh, hấn muốn đáp án đã tìm tới, cái khác tất cả liền đều không trọng yếu. Hơn nữa, hấn về mặt vẫn luôn không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí ngay cả một tia sóng lớn đều không có, từ đầu đến cuối đều là cái kia một bộ hai thể chủ, công tử bột đáng vẻ.

"Như thế nào, chân phi, ngươi muốn cho tiểu gia đi, cái kia thế nào cũng phải để tiểu gia trước tiên đem lão bà cưới chứ? Bằng không. . . Đánh chết tiểu gia tiểu gia đều không đi." Lập tức, Đổng Viêm một mặt phần nộ có kiên nghị nhìn Liễu Chân nói rằng, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Các ngươi không phải muốn ngăn cản Đổng gia cùng Tàn gia thông gia sao? Cái kia tiểu gia liền làm triệt để một điểm, trực tiếp đem đính hôn biến thành kết hôn, đem động phòng vào, từ nay về sau đem Đổng gia cùng Tàn gia vững vàng quấn lấy nhau." Đương nhiên, nếu như Liễu Chân biết lúc này Đổng Viêm tiếng lòng, không biết nàng sẽ có cảm tưởng thế nào, hơn nữa, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Đổng Viêm trong lòng đã có mặt khác mưu tính, tuyệt đối có thể làm cho Liễu Chân tức đến thổ huyết mưu tính.

"Hanh. . ." Liễu Chân lạnh rên một tiếng.

"Ta không ý kiến." Lập tức, Liễu Chân thanh âm lạnh lùng vang lên, một mặt khó chịu, có điều trong lòng nàng đã có những khác tính toán, dưới cái nhìn của nàng, Đổng Viêm nếu muốn rời khỏi Đế đô, như vậy coi như là đem Tàn Phi Nguyệt gả tới Đổng gia vậy thì như thế nào? Đến thời điểm trái lại có thể để cho nàng làm càng nhiều chuyện hơn, thậm chí có thể mượn kế hoạch này đăng tấn hai nhà mâu thuẫn.

"Ngươi có ý kiến cũng không được a, cạc cạc. . . Tàn đại mỹ nữ, tiểu gia nhưng là cũng sớm đã coi trọng, cô nàng kia. . . Chà chà, nghĩ đều khiến lòng người động, Đế đô đệ nhất mỹ nữ a, lần này có thể muốn tiên nghi tiểu gia. Cái kia vóc người, cái kia mặt dài, da kia. . . Chà chà. . . Không phải là có mấy người có thể so với. Ha ha ha! ! !" Lúc này, Đổng Viêm không có một chút nào bảo lưu, cái kia thanh âm hưng phấn vang lên, một mặt muốn ăn đòn dạng. Đồng thời còn không quên trào phúng một hồi Từ Vân Nhi.

"Khắc khắc. . ." Đại trong lúc cười, Đổng Viêm ho nhẹ một tiếng, một cái tình hồng chất lỏng từ trong miệng hắn phun ra.

"Ma tủy, đáng giá. Đã trúng ngươi một chương liền có thể lấy được Đế đô đệ nhất mỹ nữ, thiếu gia lại ai một chương đều tình nguyện."

"Thật cái trắng cũng làm cho trư cho cùng." Người ở chỗ này khoe miệng đều là co quắp một trận, trong lòng thầm hận. Từ Vân Nhi càng là sắc mặt khó coi đến cực hạn, tuy rằng nàng tự nhận không bằng Tàn Phi Nguyệt, thế nhưng. . . Đây thiếu niên hư dĩ nhiên đem mình so với không đáng giá một đồng? Điều này làm cho nàng làm sao không nộ, bất quá nghĩ đến thiếu niên hư vận mệnh, nàng cũng là thoải mái.

Đồng thời một bên Tàn Minh cũng là bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Từ Thiên Hào, thấy Từ Thiên Hào lắc lắc đầu, hắn cũng không nói thêm gì nữa. Nói thật cô gái này tệ tuyệt đối không phải lựa chọn tốt nhất, thậm chí là người kém cỏi nhất tuyển. Thế nhưng nghĩ đến Đế quốc vận mệnh, Tàn Minh liền thoải mái, vì Đế quốc, hi sinh một chút gì lại có cái gì quá mức đây? Chỉ có thể oan ức hắn cái kia nữ nhi bảo bối.

Liễu Chân sắc mặt vẫn khó coi, Đổng Chiến Thiên đứng ở một bên không nói.

Trước mắt tình cảnh, bầu không khí có thể nói là quỷ dị đến cực hạn. Thế nhưng này không ảnh hưởng đến đại thiếu tâm cảnh, ở đây những người này phản ứng hắn có thể đều nhất nhất đặt ở trong mắt, không chỉ có không có một chút nào phản cảm, thậm chí nhìn thấy có mấy người phản ứng hắn mừng rỡ trong lòng, coi như đánh không lại các ngươi, không đầu lại các ngươi, tiểu gia cũng buồn nôn hơn buồn nôn các ngươi. Ôm loại tâm thái này, Đổng Viêm lần nữa mở miệng nói "Đêm nay tiểu gia đại hôn, các vị liền không cần đi rồi, người gặp việc vui tình thần thoải mái, tuy rằng chân phi trước ngươi đánh tiểu gia một chương, có điều tiểu gia cao hứng liền không so đo với ngươi, lưu lại uống một chén đi. Ha ha ha, tần đại mỹ nữ, ngươi là tiểu gia. . ."

"Hanh. . ." Nhìn Đổng Viêm cái kia hưng phấn đáng vẽ, Liễu Chân lạnh rên một tiếng liền trực tiếp xoay người rời đi. Liễu Chân rời đi, Từ Vân Nhi cũng không có dừng lại, có điều nàng trước khi rời đi vẫn là mạnh mẽ trừng một chút Đổng Viêm, cái kia tràn ngập sát cơ ánh mắt tựa hồ đang nói cho Đổng Viêm, ngươi liền cười đi, xem ngươi còn có thể cười bao lâu, thiếu niên hư.

"Liễu Chân, Từ Vân Nhi, món nợ này thiếu gia ta nhớ rồi." Nhìn Liễu Chân mẹ con rời đi, Đổng Viêm trong lòng cái kia thanh âm lạnh lùng vang lên, tuy rằng tạm thời tránh thoát một kiếp, thế nhưng rời đi Đế đô sự tình Đổng Viêm sẽ không bỏ qua. Đồng thời Đổng Viêm trong lòng còn có một nỗi nghi hoặc, vậy thì là —— Liễu Chân mẹ con vì sao lại như thế trắng trợn đối phó chính mình? Coi như là bọn họ thật sự đắc thủ vậy thì như thế nào? Chuyện ngày hôm nay nhiều như vậy người nhìn thấy, các nàng đối xử với mình như thế, sau đó nhất định sẽ gặp phải gia gia khủng bố trả thù, khi đó bọn họ chịu nổi sao?

Điểm này, để Đổng Viêm khó hiểu, cái này cũng là tại sao ở Liễu Chân đưa ra để cho mình rời đi Đế đô thời điểm Đổng Viêm không có nắm Đổng lão gia tử đến phản bác nguyên nhân, tự mình nghĩ đến, đối phương tất nhiên cũng muốn lấy được, nhưng là nàng vẫn là làm như vậy rồi, vẫn là không có sợ hãi.

Không nghĩ ra, Đổng Viêm cũng không tiếp tục đi suy nghĩ nhiều.

"Đổng ái khanh, tần ái khanh, vậy tối nay trầm liên quá rầy." Đối với Liễu Chân rời đi, Từ Thiên Hào không có một chút nào lưu ý, lập tức nhìn phía Đổng Chiến Thiên cùng Tàn Minh ngượng ngùng nói rằng, trên mặt hắn mang theo một tia phát ra từ đáy lòng nụ cười, Đổng gia cùng Tàn gia thông gia, đây chính là ba bên sau khi thương lượng định ra, tuy rằng Đổng Viêm bị ép rời đi Đế đô, thế nhưng đối với hôn sự này có thể định ra đến, Từ Thiên Hào vẫn là thật vui vẻ. Có điều. . . Đối với Đổng Viêm rời đi hắn trước sau tâm có khúc mắc, Đổng gia lão gia tử bên kia làm sao bàn giao? Nghĩ Từ Thiên Hào liền đã quyết định quyết tâm, tất cả chờ thêm đêm nay lại nói, chỉ ít, tuyệt đối không thể để Đổng Viêm liền như thế rời đi Đế đô.

"Hoàng thượng khách khí." Nghe vậy, Đổng Chiến Thiên cùng Tàn Minh hai người mỉm cười nói rằng.

"Đổng huynh, không, phải nói là thân gia, từ nay về sau ngươi và ta chính là một nhà, ha ha. Như vậy, ta trước tiên đi sắp xếp một hồi, dù sao chuyện này đến Thái Thương xúc, một ít chuẩn bị hay là muốn, lễ nghi không thể thiếu." Lập tức, Tàn Minh thần nhiên nói.

"Đổng huynh, xin mời." Đổng Chiến Thiên ngượng ngùng nói rằng.

"Trò hay, vừa mới bắt đầu. . ." Cảm thụ trước mắt một mảnh hi khí bầu không khí, Đổng Viêm trong lòng thanh âm lạnh lùng vang lên, trong ánh mắt né

qua một tia làm người ta sợ hãi hàn ý, khóe miệng càng là hiện lên một vết tà mị nụ cười, chợt lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đẳng gia đại hôn, tân nương bí mật

Đẳng gia đại hôn! !

Chuyện như vậy đối với khắp cả Đế đô mà nói đều không phải việc nhỏ, tuy rằng đột nhiên xuất hiện, thế nhưng cũng ở mấy cái canh giờ liền truyền khắp toàn bộ Đế đô, dù sao Đẳng gia là Đế đô bốn thế lực lớn bên trong khá mạnh thế một gia tộc, không chế Đế đô hai phần ba quân đội, đây là một quái vật không lồ, hơn nữa cùng Đẳng gia thông gia chính là bốn thế lực lớn bên trong một phe khác Tần gia, này có thể tính trên cường cường liên hợp. Từ nay về sau, đẳng tần hai nhà đem biến thành siêu nhiên tồn tại.

Đối với dân chúng tầm thường mà nói bọn họ thảo luận không phải những này, mà là. . . Thiếu niên hư rất cực muốn cưới vợ. Cho bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện vui, hi sự to lớn. Tại sao? Thiếu niên hư cưới người vợ, hơn nữa cưới vẫn là Tần gia tiểu thư, như vậy hẳn sau đó cũng không thể tiếp tục xằng bậy chứ? Có người quân, lời nói như vậy Đế đô bên trong tuổi thanh xuân thiếu nữ từ nay về sau thì sẽ không bị thiếu niên hư gieo vạ, cái này chẳng lẽ không phải việc vui sao? Vô số nhân gia bày đặt pháo, uống thái, chúc mừng, cũng vì Đẳng Viêm đại hôn tăng thêm mấy phần sắc mặt vui mừng.

Trên đường cái. . .

"Lão Trương, người nghe nói không? Cái kia thiếu niên hư muốn kết hôn."

"Phí lời, đại sự như vậy ta có thể không biết? Vì là ta đây còn thả ba xuyên pháo đây, nhớ chúng ta gia Hương nhi từ nay về sau rất cực có thể quang minh chính đại ra ngoài, làm sao cũng đến hảo hảo chúc mừng một hồi không phải?"

"Đó là. . . Nhà chúng ta Văn nhi ở nhà đều ở lại: cũng sáu năm, những năm này cửa lớn không ra cổng trong không bước, chính là sợ bị này thiếu niên hư nhìn chăm chăm, chỉ lát nữa là phải trở thành còn lại nữ, trong lòng ta cái kia gấp a. Hiện tại được rồi, thiếu niên hư đại hôn, chúng ta rất cực có thể thở một hơi, này không ta mang Văn nhi đi ra đi dạo, xem có thể hay không mau mau tìm cái nhà chồng đem việc hôn nhân định." Người đàn ông trung niên chỉ mình bên người một tên mười sáu tuổi thiếu nữ một mặt hưng phấn nói.

"Ai nha, ta làm sao đem việc này đã quên, không được, ta cũng đến mau mau mang chúng ta gia Hương nhi đi ra đi dạo."

. . .

Trên đường cái, cảnh tượng như vậy chỗ nào cũng có, nguyên bản phồn hoa Đế đô ngày đó trở nên càng thêm phồn hoa, nguyên bản trên đường cái bình thường căn bản không nhìn thấy mấy cái xuất sắc nữ tử, thế nhưng ngày hôm nay. . . Tùy ý có thể thấy được cái kia từng cái từng cái Thanh Trần thoát tục tuổi thanh xuân thiếu nữ, cái kia tình cảnh được kêu là một "Phồn hoa a", dùng muôn hoa đua thắm khoe hồng để hình dung không một chút nào vì là quá.

Không vì cái gì khác.

Liền bởi vì thiếu niên hư đại hôn, các nàng an toàn.

Đương nhiên, có người vui mừng tự nhiên có người sầu.

Tần đại tiểu thư, Đế đô đệ nhất mỹ nữ Tần Phi Nguyệt phải lập gia đình, hơn nữa gả vẫn là Đế đô đệ nhất thiếu niên hư? Đây đối với rất nhiều người mà nói tuyệt đối là tin dữ, kinh thiên tin dữ. Tần Phi Nguyệt xuất sắc tự nhiên là không thể nghi ngờ, làm Đế đô đệ nhất mỹ nữ, người ái mộ tự nhiên không ít, hơn nữa rất nhiều. Vô số công tử ca, con nhà giàu có thể nói đều là người theo đuổi nàng, thế nhưng bây giờ Tần Phi Nguyệt gả cho Đẳng Viêm, này không phải là đứt đoạn mất bọn họ nhớ nhung sao? Quả thực so với giết bọn họ còn muốn tàn nhẫn.

"Khôn kiếp, thật cái trắng cũng làm cho trư cho cừn."

"Không phải là, Phi Nguyệt a. . . Người làm sao có thể lập gia đình đây? Người gọi ta sau đó làm sao sống tạm a. . ."

"A a a, thiên đạo bắt công a."

"Không được, mà tủy, lão tử muốn đi cướp thân, lão tử muốn giải cứu nàng với thủy hỏa bên trong. Phi Nguyệt là của ta, là của ta, chết tiết thiếu niên hừ. . ." Một tên hoa phục thiếu niên đứng lên, một mặt ảo não, phần nộ nói rằng, về mặt bên trong mang theo một tia kiên nghị cùng quyết tuyệt.

"Người ngốc * a? Cùng thiếu niên hừ cướp lão bà? Người không sợ đến thời điểm người cái kia mấy phòng thể thiếp bị thiếu niên hừ phản đoạt?"

"Ta. . ."

"Ồ, ngày hôm nay Đế đô làm sao xuất hiện nhiều mỹ nữ như vậy?"

"Còn không phải trước đây không dám ra ngoài, hiện tại thiếu niên hừ đại hôn liền đều đi ra. Mỹ nữ? Những này cũng gọi là mỹ nữ? Cùng Phi Nguyệt so ra, quả thực chính là một đám dong chi tục phấn. Phi Nguyệt a, ta Phi Nguyệt, ta nữ thần. . ."

Tiếng kêu rên, khóc rống thanh, nói là "Tiếng kêu than dậy khắp trời đất" cũng không quá đáng.

Ngày hôm nay Đế đô nhất định náo nhiệt phi thường, ngày hôm nay Đế đô nhất định không giống bình thường. Tiếng hoan hô, tiếng khóc, chỗ nào cũng có. Tất cả những thứ này hoàn toàn là bởi vì Đổng Viêm cùng Tần Phi Nguyệt hai người đại hôn đưa đến, một thiếu niên hừ, một nữ thần, có thể nói hai người là tuyệt nhiên không giống tồn tại, cái kia chênh lệch cũng là khác biệt một trời một vực. Một được vô số người vây đỡ, một nhận hết thể nhân phi nhỏ. Như vậy kết hợp ở trong mắt tất cả mọi người quả thực chính là Thương Thiên không có mắt, thiên đạo bất công.

Trên đường phố.

Một đội thân mang diêm lệ hầu hạ đội ngũ mệnh mông cuộn cuộn đi tới, cái kia đội ngũ vị trí trung tâm là một đài tám người đại kiêu. Không thể nghĩ ngờ, đây chính là Tần đại tiểu thư kiêu hoa, kiêu hoa cùng nhau đi tới, trên đường phố người đi đường dồn dập đi đường vòng, tình cờ cũng sẽ có một hai "Sĩ tình già" sẽ không nhịn được đi tới ngăn cản, ở này bước ngoặt cuối cùng lấy dừng khí hướng về Tần đại tiểu thư kỳ yêu, chỉ tiếc đều là bị đi theo Đổng gia tướng sĩ ngăn cản, chỉ có thể tro mắt nhìn Tần đại tiểu thư kiêu hoa hướng về đài phủ chạy đi, rơi vào cái kia bóng tối vô tận vực sâu. . .

Nghiệt duyên a ! !

Kiều hoa trên, một tên tuổi thanh xuân thiếu nữ lẳng lẳng ngồi ở trong đó.

Thiếu nữ có một đôi óng ánh con mắt, trong vắt trong suốt, xán lạn như đầy sao, con mắt loan như Nguyệt Nha Nhi như thế, phảng phất cái kia linh vận cũng tràn ra ngoài; mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động; cẩn thận tóc dài đen nhánh, khoác với hai vai bên trên, có chút ôn nhu; da thịt trắng nõn như mới vừa bóc xác trứng gà lộ ra nhàn nhạt phấn hồng, mỏng manh đôi môi như hoa hồng biện mềm mại ướt át. Một đôi lúm đồng tiền nhỏ đều đều phân bố ở gò má hai bên, lúm đồng tiền ở gò má như ẩn như hiện, mê người như Thiên Tiên.

Nàng vẻ đẹp, đẹp đến làm người ta nín thở, mỹ khiến người ta say mê;

Nàng vẻ đẹp, phảng phất rơi vào thế gian Thiên Sứ bình thường không dính khỏi bụi trần gian, khiến người ta không đành lòng sinh khinh nhờn tâm ý.

Thiếu nữ trên người ăn mặc màu đỏ cấm bào, khéo léo áo không bầu vờn quanh nhỏ bé mềm mại cổ; lòi ao có hứng thú trôi chảy đường nét kẻ sát thân thể nhu mỹ, trước ngực cao vút hai vú lộ ra không bỏ sót; xẻ tà vạt áo hơi lộ ra hai cái trắng nõn thon dài đùi đẹp, như ẩn như hiện, khắp nơi có vẻ tình xảo, trang nhã, ôn nhu, phiêu dật.

Tần Phi Nguyệt ! !

Đế đô đệ nhất mỹ nữ, nàng không có bôi nhọ cái này mỹ danh.

Trên đường phố, dồn dập hỗn loạn âm thanh lần lượt lan truyền đến Tần Phi Nguyệt trong lỗ tai, không hề bảo lưu. Có khóc rống thanh, tiếng chửi rủa, có tiếc hận, có căm ghét. Nói chung, đối với nàng vô số người là tiếc hận, là đồng tình, đối với Đổng Viêm vậy thì là chửi bới, khinh bỉ, phần nộ. Hai người tuyệt đối là tuyệt nhiên không giống tồn tại, một là Thiên Sứ, một là ác ma. Thiên Sứ gả cho ác ma, từ đây rơi rụng vực sâu vạn trượng, mãi mãi không có ngày yên tĩnh, lại Vô Dương quang.

Thiếu niên hừ?

Nghe kiêu hoa bên ngoài trên đường phố đối mặt với Đổng Viêm đánh giá, Tần Phi Nguyệt cười nhạt một tiếng.

Cái kia nở nụ cười đủ để Khuynh Thành;

Cái kia nở nụ cười đủ để khuynh quốc;

Cái kia nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, lờ mờ hồng trần.

Đổng Viêm, cứ việc Đế đô bên trong đối với hắn là không người không biết không người không hiểu, có thể nói đằng đại thiếu ác danh đã truyền khắp toàn bộ Đế đô, thậm chí toàn bộ Tử Vân đế quốc; thế nhưng nàng Tần Phi Nguyệt nhưng là một ngoại lệ, cho dù làm vị hôn thê tồn tại cái kia cũng không ngoại lệ. Nàng đối với Đổng Viêm ký ức chỉ dừng lại Đổng Viêm năm tuổi trước, năm tuổi sau khi tất cả nàng cũng là từ bên người nha hoàn trong miệng nghe nói. Hắn bắt nạt đàn ông trông ghêo đàn bà, hắn không chuyện ác nào không làm, hắn ác danh khắp thiên hạ, có thể nói thiếu niên hừ tên thực đến tên quý. Thế nhưng đối với tất cả những thứ này, Tần Phi Nguyệt chỉ là cười cho qua chuyện.

"Ngu muội vô tri người." Tần Phi Nguyệt tự nói.

Thiếu niên hư?

Nàng không tin! !

Không có ai biết Tần Phi Nguyệt trong lòng đối với Đẳng Viêm đánh giá, liền ngay cả Đẳng Viêm chính mình cũng không biết, mặc dù là bây giờ Đẳng Viêm ác danh khắp thiên hạ, Tần Phi Nguyệt đối với hắn cũng có khác loại cái nhìn, phi thường cao đánh giá —— hắn là một thiên tài, càng là một yêu nghiệt. Đương nhiên tất cả những thứ này cũng không phải không có lửa mà lại có khói. Đẳng gia cùng Tần gia vốn là đời đời giao hảo, mà Tần Phi Nguyệt khi còn bé cũng không có thiếu bị mẫu thân mang đi Đẳng gia làm khách, thậm chí là ngủ lại. Chính là bởi vì như vậy, khi còn bé nàng sẽ bị cùng Đẳng Viêm sắp xếp cùng nhau, hai cái sinh ra không bao lâu trẻ mới sinh, tự nhiên không có ai sẽ đi suy nghĩ nhiều, nhưng mà cũng là như vậy, Tần Phi Nguyệt đáy lòng bí mật lớn nhất cũng liền vào lúc đó dục ra.

Một tuổi có thể nói, ba tuổi có thể hành.

Những này, đối với người ngoài mà nói vốn là không thể biết đến bí mật, Đẳng Viêm bí mật, kinh thiên bí mật, thế nhưng đối với Tần Phi Nguyệt mà nói cũng không phải. Những ký ức ấy, tuy rằng mơ hồ thế nhưng là chân thực tồn tại. Nàng nhớ mang máng, một tuổi bắt đầu Đẳng Viêm lên lút không người thời điểm đùa giỡn chính mình hình ảnh, ở trước mặt nàng chỉ điểm giang sơn, giảng giải bên người thú người chuyện lý thú, phân tích Đế đô tình thế, triển vọng tương lai giấc mơ; khi đó hắn là chân thành diễn thuyết giả, mà nàng là trung thực người nghe, tuy rằng không nghe rõ, thế nhưng những ký ức ấy nhưng chân chân thực thực tồn tại.

Cái kia phân chỉ điểm giang sơn trí tuệ;

Cái kia phân lòng dạ thiên hạ khí phách;

Theo năm tháng trôi qua dần dần trở nên mơ hồ, thế nhưng ký ức nhưng vĩnh viễn dấu ấn ở đầu óc nơi sâu xa. Sau đó, Đẳng Viêm bị người đập vỡ tan kinh mạch, tâm tính đại biến sau khi, nàng đi Đẳng gia thời gian liền càng ngày càng ít, thậm chí sau đó cũng không còn đi qua Đẳng gia. Nhi thì bạn chơi cũng là như vậy chia lìa. Theo Tần Phi Nguyệt tuổi càng lúc càng lớn, hiểu sự tình cũng càng ngày càng nhiều, khi nàng bị nhận định thành Đế đô đệ nhất mỹ nữ thời điểm, Đẳng Viêm đã là ác danh lan xa, Đế đô bên trong không người không biết không người không hiểu thiếu niên hư.

Một thiếu niên hư, một nữ thần;

Hắn phong mang diệt hết, nàng nghiêng nước nghiêng thành;

Hắn cùng nàng đem không có bất kỳ gặp nhau, hai người tựa hồ không phải người của một thế giới. Khởi đầu đối với đẳng đại thiếu ác danh Tần Phi Nguyệt cũng là khịt mũi con thường, căn bản khinh thường, một hai thế chủ mà thôi. Thế nhưng . . . Chỗ ấy thì ký ức, cái kia phân mộng lung ký ức nhưng lần lượt xuất hiện ở trong đầu của nàng, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng sâu khắc, nhưng cũng càng ngày càng khiếp sợ.

Yêu nghiệt, thiên tài?

Làm những ký ức ấy dần dần rõ ràng thời điểm, Tần Phi Nguyệt ngoại trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ. Nàng khó có thể tưởng tượng thế giới này dĩ nhiên có như vậy "Đáng sợ" tồn tại. Khi đó, nàng còn nhỏ, Đẳng Viêm giảng những kia nàng đều không hiểu, thế nhưng bây giờ nhớ lại đến, nàng ngoại trừ chấn động vẫn là chấn động.

Đây là một thiên tài;

Này càng là một đáng sợ yêu nghiệt.

Sau đó nàng bắt đầu đối với Đẳng Viêm sự tích tiến hành phân tích, đương nhiên những này cũng đều là để bên người nha hoàn đi ra ngoài hỏi thăm.

Năm tuổi cuồng kỹ viện?

Sáu tuổi đùa giỡn tuổi thanh xuân thiếu nữ?

Bảy tuổi ác bá đầu đường?

Tám tuổi. . .

Nên phải đến những này liên quan với Đẳng Viêm tất cả ác sự thời điểm nàng nở nụ cười, đúng, nàng nở nụ cười, cười như vậy diễm lệ, cười như vậy nghiêng nước nghiêng thành, cười như vậy khiến người ta si mê, liền ngay cả bên người nàng nha hoàn cũng không biết chính mình tiêu thư làm sao. Thiếu niên hư? Nhưng mà Tần Phi Nguyệt có loại cảm giác đỡ khóc đỡ cười, tất cả mọi người đều nhìn thấy mặt ngoài, nhưng không có càng sâu sắc hơn suy nghĩ, đương nhiên. . . Điều này cũng không có thể trách người khác, hoàn toàn là bởi vì không có ai sẽ đi lưu ý một đứa bé tư tưởng, nếu như nàng cùng Đẳng Viêm không phải có đoạn trí nhớ kia, nàng cũng sẽ không hướng về những chỗ khác suy nghĩ, đây là người tư duy theo quán tính.

Năm tuổi cuồng kỹ viện?

Năm tuổi, hắn đi kỹ viện có thể làm cái gì?

Sáu tuổi đùa giỡn tuổi thanh xuân thiếu nữ?

Sáu tuổi hài tử, hắn có thể làm cái gì?

Buồn cười không?

Buồn cười.

Nhưng là, toàn bộ Đế đô tất cả mọi người nhưng là tin tưởng, hơn nữa tin thâm căn cố đế, không mang theo chút nào nghi vấn. Lâu dần, Đẳng Viêm thiếu niên hư đại danh cũng là lái đi không được, bởi vì hết thấy người đều đã quen, từ hắn năm tuổi thời điểm cuồng kỹ viện một khắc đó bắt đầu, hết thấy người cũng đã đem hắn nhận định thành một công tử bột, một không chuyện ác nào không làm thiếu niên hư, trời sinh. Nghe sai đồn bậy, sau đó tất cả mọi người đều như thế nhìn hắn, mà hắn căn bản không để ý người ngoài cái nhìn, tựa hồ tự sướng.

Hắn làm ác che lấp hắn "Tài hoa".

Từng, Tần Phi Nguyệt nghĩ tới, có thể hay không là bởi vì hắn bị người hãm hại, biến thành phế nhân sau khi tự giận mình, tự cam đoạ lạc? Thế nhưng, loại ý nghĩ này rất nhanh bị Tần Phi Nguyệt phủ quyết, một người tính cách là trời sinh, không thể dễ dàng thay đổi. Coi như là phát sinh to lớn biến cố, hắn cũng không tin Đẳng Viêm sẽ tự cam đoạ lạc, này không phải hắn, điều này cũng không giống hắn. Hắn trời sinh chính là vương giả, hắn tuyệt đối không cam lòng tâm thường vô vị.

Hắn có hân ngạo khí.

Hắn có hân thù vừng.

Từ cái kia sau khi, Tần Phi Nguyệt bắt đầu quan tâm Đẳng Viêm trên người phát sinh tất cả, không một để sót. Hắn ác danh ở bên ngoài, nàng dờ khóc dờ cười. Tần Phi Nguyệt đến ra một cái kết luận, vậy thì là, hắn. . . Lừa dối tất cả mọi người, lừa dối toàn bộ Đế đô. Hắn vẫn là vị thiên tài kia, hắn vẫn là cái kia yêu nghiệt. Nhưng là. . . Hắn tại sao làm như thế? Thế cũng được Tần Phi Nguyệt đáy lòng to lớn nhất nghi hoặc, vẫn quấy nhiễu nàng, mãi đến tận hiện tại vẫn không có đáp án. Có điều, Tần Phi Nguyệt nhưng thủy chung có loại cảm giác:

Khi hắn không biết điều nữa thời điểm, hắn đem kinh tuyệt thiên hạ;

Khi hắn phong mang lại lộ thời điểm, hắn đem vắn đỉnh đỉnh cao;

Hắn, là thiếu niên hư;

Hắn, nhưng là toàn bộ Đế đô xưng được với nàng Tần Phi Nguyệt người số một.

Vì lẽ đó, làm phụ thân Tần Minh lúc trước đưa ra cùng Đẳng gia thông gia thời điểm nàng không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp đáp ứng rồi. Vì lẽ đó, ngày hôm nay Tần Minh đột nhiên về nhà nói muốn cho nàng ngày hôm nay liền gả tới Đẳng gia thời điểm, nàng cũng dù muốn hay không liền đáp ứng rồi. Tần gia tất cả mọi người đều đối với Tần Phi Nguyệt quyết định cảm thấy khiếp sợ và hiếu kỳ, lẽ nào nàng không biết thiếu niên hư ác danh? Vẫn là nàng không muốn phản kháng chính mình cái kia bất đắc dĩ vận mệnh? Nhưng lại không biết, Tần Phi Nguyệt trong lòng có như thế một đủ khiến bọn họ khiếp sợ bí mật, Đẳng Viêm bí mật.

Tiếp cận hắn, hiểu rõ hắn, chỉ có như vậy mới có thể đi vào thế giới của hắn, được nàng muốn đáp án.

Thời khắc này, lập tức liền muốn đến.

"Tiểu sương, còn bao lâu đến Đẳng gia." Hồi ức xong tất cả sau khi, Tần Phi Nguyệt quay về kiệu hoa bên ngoài của hồi môn hầu gái hỏi.

"A?" Hầu gái một tiếng thét kinh hãi, từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu thư, lập tức, lập tức tới ngay." Tiểu sương nhược nhược thanh âm vang lên, trong thanh âm của nàng mang theo một tia sự bất đắc dĩ cùng hờn vía lên mây, làm của hồi môn hầu gái, nàng biết vận mệnh của mình, nàng cũng đem rơi vào cái kia thiếu niên hư ma trận, không cách nào tránh thoát."Tiểu thư, lẽ nào ngươi thật sự phải gả cho cái kia thiếu niên hư sao? Tiểu sương vì ngươi không đáng." Lập tức, tiểu sương cái kia nhược nhược thanh âm vang lên, những năm này nàng bởi vì giúp đỡ Tần Phi Nguyệt ở bên ngoài hồi thăm Đẳng Viêm sự tích, có thể nói nàng đối với Đẳng Viêm đã là căm ghét đến cực điểm

"Thiếu niên hư?" Tần Phi Nguyệt cười nhạt một tiếng, Đẳng Viêm ác danh có thể nói đã là thâm căn cố đế, điểm này từ chính mình thị nữ kia nghe được tên hắn loại kia nom nớp lo sợ phản ứng liền có thể thấy được. Không tiếp tục để ý kiệu ở ngoài hầu gái, lẳng lặng ngồi ở nàng hoa trong kiệu, vì chính mình che lên cái kia hồng khăn voan.

Người đàn ông kia thuộc về nàng.

Người đàn ông kia chính là nàng đời này to lớn nhất kiêu ngạo.

Thiếu niên hư?

Vô tri người toàn bộ đều đi hồi hận đi thôi.

Khi hân phong mang lại lộ thời điểm, thế giới này chắc chắn vì hân mà run rẩy! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8:

Phủ tướng quân, Đẳng gia phủ đệ.

Ngày hôm nay, đối với khắp cả Đế đô mà nói tuyệt đối là náo nhiệt nhất một ngày, dĩ nhiên đối với Đẳng gia mà nói thì càng là như vậy.

Từ một canh giờ trước để quốc các đại thủ lĩnh cấp nhân vật nhận được Đẳng gia thiệp cưới thời điểm, tất cả mọi người đều dồn dập lục tục lao tới Đẳng gia. Làm để quốc quái vật khổng lồ bình thường tồn tại, siêu nhiên tồn tại, như vậy "Thịnh hội" bọn họ cũng không dám vắng chỗ, nếu như không đến vậy thì là không cho Đẳng gia mặt mũi. Đẳng gia người khả năng còn nói được, thế nhưng thời điểm nếu như này thiếu niên hư truy cứu cái kia tính chất liền không giống. Hơn nữa, đây chính là nịnh bợ Đẳng gia thời cơ tốt nhất, nịnh bợ thiếu niên hư ít nhất thời cơ, bọn họ làm sao có khả năng bỏ qua cơ hội như vậy?

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết Đẳng Viêm tới nay sau khi sẽ bị trục xuất ra để quốc, chuyện này người biết ở Đế đô cũng là như vậy rất ít mấy người mà thôi.

Giăng đèn kết hoa, thân bằng ngồi đầy.

Ngày hôm nay Đẳng gia, giờ khắc này Đẳng gia chỉ có thể dùng náo nhiệt để hình dung. Cái kia to lớn bên trong tòa phủ đệ, vô số người lui tới. Có đến đây chúc mừng, có mượn cơ hội này đến đây lập quan hệ. Thế nhưng, những người này đều có một đặc điểm, vậy thì là ở Đế đô bên trong đều là có máu mặt người, không giàu sang thì cũng cao quý. Đương nhiên Đẳng gia bên trong tòa phủ đệ cũng không thiếu những kia bận bịu không thể tách rời ra gia đình cùng hầu gái, mặc kệ bên ngoài làm sao đón đại Đẳng Viêm thiếu niên hư tên, bọn họ là Đẳng gia người, Đẳng Viêm là nhà bọn họ tiêu thiếu gia, bọn họ cũng đều đi theo cao hứng, hơn nữa Đẳng Viêm tuy rằng ác danh ở bên ngoài, thế nhưng đối với hạ nhân cũng thật là không nói, này hay là cùng Đẳng gia môn phong có quan hệ đi.

Nói chung, trước mắt Đẳng gia phủ đệ một mảnh hi khí.

Đẳng gia cửa lớn.

Lúc này, Đẳng Viêm lăng lăng đứng cửa lớn, cái kia ánh mắt hưng phấn chăm chú nhìn chăm chăm xa xa đường phố. Đẳng Viêm trên người cũng ăn mặc một thân hoa phục, một thân hi khí. Hơn nữa trên mặt hân cũng tràn trề kích động sắc mặt vui mừng, người gặp việc vui tinh thần thoải mái, đây chính là Đẳng Viêm giờ khắc này chân thật nhất khắc họa, hướng chi hân cười vẫn là Đế đô đệ nhất mỹ nữ.

Đương nhiên, đối với Đẳng Viêm giờ khắc này cử động tất cả mọi người đều cảm thấy phi thường khó hiểu, người chờ tân nương cũng không cần ở cửa chờ chứ? Thế nhưng đối với đẳng to nhỏ tính cách là không ai có thể mò thấy, vì lẽ đó cũng không có ai để ý những này, bọn họ cũng không muốn cho đẳng đại thiếu mang đến cái gì ấn tượng xấu.

Đẳng gia bên trong cung điện, Từ Thiên Hào, Đẳng Chiến Thiên, Tàn Minh, còn có Đế đô đỉnh cao quyền quý, cùng với đẳng tân hai nhà hạt nhân nhân viên cũng đã ở chỗ này chờ chờ đợi. Đối với Đẳng Viêm hành vi bọn họ cũng trực tiếp biểu thị không nhìn, tất cả mọi người tụ tập cùng nhau, lẫn nhau ăn mừng, đương nhiên chủ yếu chúc mừng đối tượng vẫn là Đẳng Chiến Thiên cùng Tàn Minh. Đẳng tân hai nhà thông gia, ai cũng biết từ nay về sau hai nhà sắp trở thành siêu nhiên tồn tại, thậm chí ngự trị ở hoàng thất bên trên.

"Đến rồi, đến rồi, thiếu gia, đến rồi. . ."

Vừa lúc đó, từ Đẳng gia phủ đệ ở ngoài đường phố xa xa chạy đến một cái vốc người mập mập nam tử, hân vừa chạy vừa gọi, cái kia hơn 200 cân thân thể hân chạy tốc độ chân tâm làm cho tất cả mọi người không nói gì, hơn nữa hân mỗi chạy một bước, đều sẽ miệng lớn thở hân hân, chân tâm là làm khó hân. Đương nhiên không ai dám đi chuyện cười mập mập này, bởi vì ai cũng biết mập mập này nhưng là đẳng đại thiếu tâm phúc, cười hân? Không sợ đẳng đại thiếu trả thù a?

"A phó, người ma túy muốn đem thiếu gia gấp chết a, người ở đâu đây?" Đẳng Viêm cấp thiết thanh âm vang lên.

"Ồ cái kia ở cái kia." Tên Béo đi tới Đẳng Viêm trước mặt từng ngum từng ngum thở hân hân, cái kia dày nặng âm thanh cũng vang lên theo, hân tay chính chỉ vào hai mươi mét nơi đường phố trụ. Quả nhiên, vào lúc này Tàn đại tiểu thư kiều hoa xuất hiện ở Đẳng Viêm cùng ở đây vậy xem tầm mắt mọi

người bên trong

"Ha ha, rốt cục đến rồi, nhưng làm thiếu gia gấp chết rồi." Đàng Viêm xoa xoa hai tay một mặt kích động nói.

"Xem đem người gấp." Người vây xem không khỏi đối với đàng đại thiếu một trận mạnh mẽ khinh bỉ.

"A Phúc, cùng thiếu gia tới đón nhà người Thiếu phu nhân." Đàng Viêm lạc câu nói tiếp theo liền trực tiếp hướng về hai mươi mét nơi đón dâu đội ngũ chạy đi, a Phúc tự nhiên không dám có chần chờ chút nào, theo Đàng Viêm chạy ra ngoài, đáng tiếc. . . Hắn cái kia to mọng thân thể trở thành hắn to lớn nhất phiền toái, căn bản là theo không kịp Đàng Viêm, vừa đến một hồi, không đem hắn luy ngã xuống đã là kỳ tích.

"Đình đình đình." Đàng gia phủ đệ mười mét nơi, Đàng Viêm một cái ngăn cản đón dâu đội ngũ quát bảo ngưng lại nói.

"Ngạch?" Đàng Viêm cử động để ở đây tất cả mọi người đều cảm thấy không còn gì để nói, hẳn đây là muốn làm gì? Có điều, đón dâu người bản thân liền là Đàng gia người, đối với đàng đại thiếu tự nhiên không dám chậm trễ chút nào, lúc này toàn bộ đón dâu đội ngũ ngay ở Đàng gia mười mét nơi ngừng lại, cái kia Tần đại tiểu thư kiều hoa cũng bị để xuống, Đàng Viêm thấy thế không có chần chờ chút nào, trực tiếp hướng về kiều hoa chạy đi.

"Ha ha, Đế đô đệ nhất mỹ nữ, sau đó là lão bà ta, thoải mái a. . ." Đàng Viêm thanh âm hưng phấn cũng vang lên theo.

"Hả hề." Người chung quanh một trận khinh bỉ.

"Tiểu sương, người hỏi một chút hẳn muốn làm gì?" Kiều hoa bên trong, Đàng Viêm Tần Phi Nguyệt cũng là nghe rõ rõ ràng ràng, hơi nhượng mảy, lúc này ở kiều hoa bên trong mở miệng nói.

"Vâng, tiểu thư." Tiểu sương không có chần chờ chút nào.

"Cô. . . Cô gia. . . Người, người muốn làm gì?" Tiểu sương che ở Đàng Viêm trước mặt nhurợc nhurợc hỏi, nàng âm thanh đều mang theo một tia run rẩy, hết cách rồi, đàng đại thiếu ác danh thực sự là quá cường thịnh, đối với đàng đại thiếu nàng bản năng có một tia chống cự cùng sợ sệt.

"Làm gì? Đều nói Tần gia tiểu thư là Đế đô đệ nhất mỹ nữ, nhưng là thiếu gia ta đều chưa từng thấy, ai biết có phải là thật hay không chính là Đế đô đệ nhất mỹ nữ a? Nếu như là cái xấu xí làm sao bây giờ? Cái kia thiếu gia cưới nàng không phải thiệt thòi? Làm thiếu gia là gốc * a? Thiếu gia đương nhiên trước tiên muốn nghiệm nghiệm hàng." Đàng Viêm nhìn trước mắt sạch sẽ có thể người hầu gái xem thường nói rằng.

"Nghiệm hàng?" Chu vi hết thảy có thể nghe được Đàng Viêm câu nói này người đều không khỏi đáy lòng một trận phát tím, khóe miệng đều không khỏi hơi co quắp một trận. Tần Phi Nguyệt Đế đô đệ nhất mỹ nữ mỹ danh người nào không biết? Nay còn có thể giả bộ? Liền ngay cả kiều hoa mặt trên Tần Phi Nguyệt nghe được Đàng Viêm cũng là không khỏi sùng sục, theo mặc dù là cười nhạt một tiếng không tiếp tục để ý những thứ này. Nàng đúng là muốn nhìn một chút này thiếu niên hư đến tột cùng muốn chơi trò xiếc gì.

"Tránh ra." Đàng Viêm không nhìn trước mắt tiểu sương, từng thanh nàng đẩy ra, trực tiếp xóc lên màn kiều. Kiều hoa bên trong Tần Phi Nguyệt trong nháy mắt xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, cái kia cảm bao bao vây thân thể, cái kia đường cong hoàn mỹ cũng là để Đàng Viêm run sợ một hồi, một giây sau, ở tất cả mọi người kinh ngạc dưới con mắt, Đàng Viêm trực tiếp đem Tần Phi Nguyệt lôi ra kiều hoa.

"Hắn muốn làm gì?" Nhìn thấy Đàng Viêm cử động, tất cả mọi người đều há hốc mồm. Nay tân nương còn chưa tới gia, hắn liền đem người lôi ra kiều hoa?

"Chà chà, này vóc dáng rất khá, chính là không biết trường thế nào?" Đàng Viêm lảng lảng đánh giá trước mặt Tần Phi Nguyệt, thậm chí còn ở nàng chu vi quay một vòng, mà đối với tất cả những thứ này, Tần Phi Nguyệt nhưng là không để ý chút nào, liền như thế lảng lảng đứng, không tức giận, cũng không tức giận.

"Nhìn. . ." Một giây sau, Đàng Viêm trực tiếp một cái xóc lên Tần Phi Nguyệt trên đỉnh đầu hồng khăn voan.

Rào. . .

Đàng đại thiếu cử động để người ở chỗ này triệt để sôi trào, há hốc mồm. Hẳn làm cái gì vậy? Tân nương khăn voan không phải phải chờ tới động phòng thời điểm mới hất sao? Làm sao hắn hiện tại. . . Có điều, thời khắc này đã không có ai lưu ý những này, bởi vì lực chú ý của tất cả mọi người toàn bộ bị Tần Phi Nguyệt sắc đẹp hấp dẫn.

Óng ánh con mắt, linh vận hai con người;

Da thịt trắng nõn, mỏng manh đôi môi;

Mái tóc đen nhánh, lông mi thật dài;

Đế đô đệ nhất mỹ nữ, nàng hoàn toàn xứng đáng.

"Quả nhiên không hổ là Đế đô đệ nhất mỹ nữ, liền tiểu gia ta đều có chút động lòng. Đáng tiếc a. . . Thiếu gia lập tức liền muốn rời khỏi Đế đô, nếu như thật sự cưới người vậy coi như đúng là hại người. Cũng được, thiếu gia ta làm ác hơn mười năm, ngày hôm nay liền làm về việc thiện, giúp người một tay." Nhìn trước mắt nghiêng nước nghiêng thành Tần Phi Nguyệt, Đàng Viêm trong lòng thanh âm nhàn nhạt vang lên, dưới cái nhìn của hắn Tần Phi Nguyệt gả cho mình vốn là bị * bắt cóc đi, bằng không Đế đô đệ nhất mỹ nữ sẽ đồng ý gả cho chính hắn một Đế đô đệ nhất thiếu niên hư?

Chuyện cười, Đảng Viên chính mình cũng không tin.

Một giây sau.

"Ngạch. . ." Nhìn trước mắt Tần Phi Nguyệt, Đảng Viên ở trước mặt tất cả mọi người không khỏi nuốt ngụm nước miếng, thanh âm kia. . . Hầu như tất cả mọi người đều có thể nghe rõ rõ ràng, cũng không biết là bản năng vẫn là hấn cố ý. "Đẹp, quá đẹp. Ma túy, có thể cùng mỹ nữ như vậy ngủ một giấc, thiếu gia ta chết rồi đều tình nguyện." Lúc này, Đảng Viên cái kia dừng mảnh thanh âm vang lên, không có một chút nào mị mị, mà đối với Đảng Viên tất cả, Tần Phi Nguyệt nhưng là không có một chút nào lưu ý, đánh giá trước mắt cái này thiếu niên hư, nàng chỉ là cười nhạt một tiếng, nghiêng nước nghiêng thành.

"Chết rồi chết rồi, nụ cười này, mê chết người không đền mạng a. A Phúc. . . Người thiếu gia muốn sa đọa." Nhìn Tần Phi Nguyệt nụ cười, Đảng Viên cái kia thanh âm hưng phấn vang lên.

"Tê. . . Xoạt. . ." Ngay ở trước mặt vô số người trước mặt, Đảng Viên cái kia tràn ngập xâm lược tính ánh mắt nhìn chòng chọc vào Tần Phi Nguyệt, sau đó, cái kia tay không ngừng lau chùi khoe miệng, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy đảng đại thiếu tay cùng nơi khoe miệng liên tiếp một cái óng ánh chất lỏng, cái tên này ở chảy nước miếng.

Muốn nhiều hèn mọn, thì có nhiều hèn mọn;

Chuyện này. . . Cũng quá khuếch đại đi?

"Không được, thiếu gia không chịu được." Một giây sau, Đảng Viên cái kia cấp thiết thanh âm vang lên, sau đó ở hết thấy người vây xem trước mặt, không nhìn mọi người cái kia phát tởm về mặt, trực tiếp kéo Tần Phi Nguyệt tay, hướng về đằng phủ chạy đi, đối với này, Tần Phi Nguyệt đứng là không có một chút nào chống cự, dưới cái nhìn của nàng, thiếu niên hư hết thấy hành vi đều có điều là mê hoặc người thủ đoạn mà thôi.

"Thiếu. . . Thiếu gia, người, người chạy sai chỗ, đại điện ở bên kia." Mới vừa chạy vào đằng phủ, Đảng Viên liền hướng hậu viện chạy đi, điều này làm cho a Phúc sững sờ, mau mau kéo Đảng Viên giải thích. Ở đây các tân khách cũng đều cảm thấy không còn gì để nói, này gia súc hưng phấn đều tìm không được bắc, liền chính mình địa phương cũng không nhận ra đường.

"Đại điện? Đi đại điện làm cái gì? Thiếu gia vội vàng đi động phòng, không thời gian lý bên kia, chính người nhìn làm đi." Đảng Viên ngượng ngùng nói rằng.

"Động phòng?" Tất cả mọi người đều há hốc mồm.

"Thiếu gia. . . Người, người thật giống như đã quên một chuyện." A Phúc nhọc nhọc nói rằng.

"Chuyện gì?"

"Thiếu gia người cùng Thiếu phu nhân còn không bái đường đây, nên trước tiên mang Thiếu phu nhân đi đại điện bái đường, sau đó sẽ là động phòng, hơn nữa nơi đó nhị gia bọn họ còn chờ lắm. . ." A Phúc nhọc nhọc nói rằng. Đối với thiếu gia nhà mình dừng mảnh hành vi biểu thị không nói gì, coi như lão bà xinh đẹp nữa, cũng không cần như thế gấp chứ? Lại chạy không được.

"Bái đường?" Đảng Viên sững sờ.

"Người gốc * a, bái đường thật lãng phí thời gian a, lão bà xinh đẹp như vậy đương nhiên là trước tiên động phòng rồi, ai yêu bái ai bái đi, thiếu gia không rảnh." Đảng Viên một mặt nghiêm nghị nói rằng.

Rầm rầm rầm! !

Ngay sau đó, ở đây vô số người toàn bộ triệt để cười ngất. Nhìn Đảng Viên từng cái từng cái sắc mặt phát tởm, này thiếu niên hư cũng quá cuồng lên chứ? Lễ nào hấn liền bái đường này chút thời gian cũng chờ không được? Có điều. . . Nhìn thấy Tần Phi Nguyệt sắc đẹp, lại liền tưởng đến thiếu niên hư tên tuổi. Đúng, nhân vật như vậy mỹ nữ thả ở trước mặt hấn, hấn nơi nào còn có thể muốn nhiều như vậy a.

Đảng đại thiếu, đó là nửa người dưới suy nghĩ động vật.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trống trận lôi, Phong Vân Động! !

Bái cái gì đường?

Trước tiên động phòng? ?

Đằng đại thiếu ngôn luận làm cho tất cả mọi người đều triệt để há hốc mồm, cũng triệt để không nói gì. Này có thể nói là bọn họ lớn như vậy lần thứ nhất gặp phải tình huống như vậy, coi như thế nào đi nữa gấp, lễ nghi cũng không thể phớt lờ? Không bái đường trực tiếp động phòng? Chuyện này... Quả thực chưa từng có ai a. Có điều liên tưởng đến thiếu niên hư uy danh, điều này cũng không kỳ quái. Có điều ở đây có mấy người nhưng cũng không dám có chần chờ chút nào, lúc này trực tiếp hướng về đại điện chạy đi, đương nhiên là đi báo cáo tình huống của nơi này.

Tần Phi Nguyệt.

Nói thế nào cũng là Tần gia Đại tiểu thư, hiện tại còn không bái đường liền trực tiếp vào động phòng? Này nếu như truyền đi, Tần gia bộ mặt ở đâu? Thiếu niên hư có thể làm bừa, thế nhưng cũng không thể chuyện gì đều tùy ý hấn làm bừa a. Đằng gia đúng là không có gì, thế nhưng Tần gia sẽ đồng ý? Làm Tần gia như vậy nhà giàu, mặt mũi có lúc là phi thường trọng yếu. Nếu như bởi vì như vậy dẫn đến Tần gia cùng Đằng gia quan hệ vỡ tan, vậy thì không tốt.

Nhất định phải thông báo! !

"Thiếu gia, cái này không được đâu?" Nghe Đằng Viêm cái kia dừng mảnh đáp lại, a Phúc nhúc nhúc nói rằng.

"Có cái gì không tốt? Kết hôn không chính là vì động phòng sao? Chẳng lẽ còn là vì bái đường?" Đằng Viêm một mặt xem thường nói rằng, nói được kêu là một lời lẽ danh thép a. Đương nhiên, bên cạnh hấn Tần Phi Nguyệt phản ứng nhưng cũng là đủ để làm cho tất cả mọi người cảm thấy không nói gì. Tần đại tiểu thư, lễ nào người liền mặc kệ quản? Tùy ý này thiếu niên hư xằng bậy? Đây chính là liên quan đến đến người thanh danh của chính mình a. Đáng tiếc... Tần Phi Nguyệt đối với tất cả những thứ này căn bản không thèm để ý, nàng liền như vậy lẳng lặng đứng Đằng Viêm bên người, tay nhỏ bị Đằng Viêm nắm cũng không có bất kỳ phản kháng.

"Không phải, thiếu gia... Bái cái đường cũng không tốn bao nhiêu thời gian, lại nói, lại không ai giành với người Thiếu phu nhân, người liền đang chờ đợi đi." A Phúc nhúc nhúc khuyên giải nói. Bình thường ở bên ngoài thiếu gia có thể xằng bậy, thế nhưng chuyện này tuyệt đối không thể xằng bậy, đến thời điểm nếu như lão gia tử biết rồi sợ là cũng không đồng ý.

"Cướp thiếu gia lão bà?" Đằng Viêm kinh ngạc ánh mắt nhìn a Phúc, sau đó lại nhìn bên người Tần Phi Nguyệt.

"Ma tủy, a Phúc nếu như người không nhắc nhở thiếu gia, thiếu gia suýt chút nữa đem chính sự quên đi. Lão bà xinh đẹp như vậy nếu như bị người đoạt cái kia thiếu gia chẳng phải là muốn hồi hận chết?" Lập tức, Đằng Viêm cái kia sắc bén thanh âm vang lên, bộ mặt nghiêm nghị, nhưng là để ở đây tất cả mọi người đều cảm thấy một trận sâu sắc không nói gì.

Cướp lão bà người?

Thử hỏi toàn bộ trong đề đồ ai dám cướp người đằng đại thiếu lão bà a, trừ phi ai sống đủ.

Tần Phi Nguyệt cũng là bị đằng đại thiếu đột nhiên xuất hiện ngôn ngữ cho kinh ngạc, này có phải là có chút quá chuyện bé xé ra to? Hấn muốn làm gì? Trong lòng nàng một trận hiếu kỳ, từ vừa này thiếu niên hư hành vi bắt đầu nàng liền vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, hiện tại, nàng càng là có một loại cảm giác, đáp án lập tức liền muốn công bố, nàng cũng không nhận ra thiếu niên hư sẽ làm ra loại này hoang đường sự tình, hấn như thế làm tất có thâm ý ở bên trong. Nghĩ, Tần Phi Nguyệt nhìn Đằng Viêm cười nhạt một tiếng, tùy ý Đằng Viêm làm.

"Thiếu gia?" A Phúc một mặt mờ mịt.

"Đi lầu canh." Sau một khắc, Đằng Viêm không có chần chờ chút nào, hạ xuống ba chữ liền trực tiếp lôi kéo Tần Phi Nguyệt hướng về Đằng gia bên trong tòa phủ đệ lầu canh chạy đi.

"Đi lầu canh?" Đằng Viêm cử động để người vây xem càng là mê man không rõ. Đằng gia lầu canh tồn tại tất cả mọi người đều là rõ ràng, Đằng gia phủ tướng quân, không chế để quốc hai phần ba quân đội, mà lầu canh, cũng là Đằng gia điểm binh xuất chinh địa phương.

Ngày đại hôn, hấn đi lầu canh làm cái gì?

Không nghĩ ra, ở đây người vây xem đều dồn dập theo đằng đại thiếu bước chân hướng về lầu canh chạy đi, mà Tần Phi Nguyệt tuy rằng bị Đằng Viêm nắm đi, thế nhưng nàng cũng liên tục nhìn chăm chăm vào đằng đại thiếu mặt, lúc này trong lòng nàng càng là nghi hoặc, Đằng gia lầu canh nàng cũng biết, nhưng là hấn bây giờ đi đâu bên trong làm cái gì? Hiện tại lại không đánh trận.

Đằng gia đại điện.

"Hồ đồ! !" Đằng Chiến Thiên nghe được hạ nhân báo cáo sau khi, lúc này đứng lên, sắc mặt chìm xuống, cái kia thanh âm phẫn nộ vang lên. Nhạ toàn bộ đại điện nguyên bản vui mừng bầu không khí trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng. Tất cả mọi người thay vào đó chính là một mặt kinh ngạc cùng nghiêm nghị, này ngày vui, Đằng gia nhị gia phát cái gì hóa, cái kia ánh mắt khó hiểu toàn bộ rơi vào Đằng Chiến Thiên trên người.

"Quả thực chính là hồ đồ."

"Đằng huynh, ngày vui liền không nên tức giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện chúng ta khuyên một hồi là được rồi." Cảm thụ Đằng Chiến Thiên sự phẫn nộ, Tần Minh cái kia thanh âm nhàn nhạt vang lên, có điều lông mày của hắn cũng là nhíu chặt, mà bên cạnh hắn Từ Thiên Hào càng là khoe miệng co giật, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Không bái đường trực tiếp động phòng? Nghe Đằng gia thị vệ báo lại, chính là hắn một đời đế hoàng cũng triệt để mà không nói gì, này đẳng đại thiếu còn không phải bình thường dũng mãnh, còn không phải bình thường công tử bột a, quả thực quá hoang đường.

"Tần huynh, để ngươi cười chê rồi, chuyện này ngươi liền không cần phải để ý đến, chúng ta Đằng gia tuyệt đối không thể để Phi Nguyệt bị ủy khuất." Đằng Chiến Thiên nghiêm mặt nói.

"Các ngươi lập tức đem thiếu gia mang tới, coi như trời cũng phải trời lại đây, tuyệt đối không thể để cho hắn làm bừa." Lập tức, Đằng Chiến Thiên quay về cái kia vài tên trở về báo cáo tình huống thị vệ nói rằng, Đằng Viêm hành vi đã triệt để làm tức giận hắn.

Đùng! !

Nhưng là, ngay ở Đằng Chiến Thiên vừa dứt lời thời điểm, một tiếng du dương tiếng trống đột nhiên vang lên.

Thùng thùng! !

Đùng! !

Đột nhiên xuất hiện tiếng trống làm cho cả đại điện bầu không khí trong nháy mắt căng thẳng đến cực hạn, chính là Từ Thiên Hào cũng không ngoại lệ, tất cả mọi người đều đứng lên, đồng thời ngay lập tức chạy ra đại điện, cái kia nghiêm nghị ánh mắt kinh ngạc hướng về xa xa Đằng gia lầu canh phương hướng nhìn tới, tất cả mọi người về mặt nghiêm túc đến cực hạn.

Xảy ra chuyện gì?

Đằng gia trống trận?

Ai ở đánh Đằng gia trống trận?

Phải biết, Đằng gia lầu canh là chuyên môn vì điều binh mà thiết trí, trống trận vừa vang, đại quân tập hợp. Mặc kệ ngươi đang làm gì, mặc kệ ngươi hiện tại ở vị trí nào, trống trận vừa vang, nhất định phải ngay đầu tiên đến địa điểm chỉ định tập hợp, vì là chiến đấu chuẩn bị sẵn sàng, không phải vạn bất đắc dĩ, Đằng gia trống trận là tuyệt đối không thể vang rền, điểm này có thể từ này trống trận đã hơn mười năm không có vang lên liền có thể thấy được. Hắn nhưng là có thể trực tiếp điều động toàn bộ Đế đô hai phần ba quân đội a, hơn nữa... Này còn không chỉ chỉ là Đế đô quân coi giữ đơn giản như vậy, còn bao gồm hết thảy Đằng gia dòng chính bộ đội, thậm chí... Nói chung, trống trận vừa vang, vậy tuyệt đối là đại sự, kinh thiên đại sự.

"Xảy ra chuyện gì?" Từ Thiên Hào nghiêm nghị thanh âm vang lên.

"Ai ở đánh trống trận?" Đằng Chiến Thiên cũng là một mặt mờ mịt cùng kinh ngạc. Đằng gia trống trận, không phải ai đều có thể gõ, chính là hắn cũng không thể, bởi vì hắn không có tư cách đó. Toàn bộ Đằng gia chỉ có một người nắm giữ tư cách này, vậy thì là Đằng gia gia chủ, bây giờ Đằng lão gia tử. Những người khác đánh trống trận, đó là phải bị Lăng Tri chi tội a, mặc kệ nguyên nhân gì. Đằng lão gia tử xuất quan? Đánh chết hắn đều không tin, nếu như Đằng lão gia tử xuất quan, biết bảo bối của chính mình Tôn Tử ngày hôm nay đại hôn, hắn sẽ không xuất hiện? Hơn nữa, này trống trận là có thể tùy tiện đập loạn sao? Rõ ràng không thể, Đằng lão gia tử cũng không biết. Vì lẽ đó, giờ khắc này Đằng Chiến Thiên trong đầu cũng là trống rỗng cùng mê man.

Đùng! !

Thùng thùng! !

Đùng! !

Trận thứ hai tiếng trống lại vang lên.

"Đi lầu canh." Lúc này, Đằng gia bên trong cung điện tất cả mọi người không dám có chần chờ chút nào, dồn dập hướng về Đằng gia lầu canh bên tập mà đi. Tiếng trống trận đã vang lên, này bản thân cũng đã là đại sự, hơn nữa, này còn không phải chủ nhà họ Đằng gõ trống trận, vậy thì càng là đại sự.

Đùng! !

Thùng thùng! !

Đùng! !

Đệ tam trận tiếng trống vang lên.

Trong đế đô.

Giờ khắc này, cái kia du dương tiếng trống vang vọng ở toàn bộ Đế đô bên trong, tuy rằng Đế đô tích rất rộng, rộng lớn đến bình thường âm thanh căn

bản là không có cách khuếch tán đến toàn bộ Đê đô, thế nhưng Đẳng gia trống trận không giống nhau, Đẳng gia trống trận vì là chính là tập kết Đê đô quân coi giữ, một tiếng trống trống đủ để vang vọng toàn bộ Đê đô, vang vọng ở tất cả mọi người trong đầu.

Thật sắc bén tiếng trống! !

Người bình thường, lần đầu tiên nghe được cái này tiếng trống biểu hiện ra chính là hiếu kỳ cùng mê man. Dù sao, này tiếng trống bọn họ chưa từng có nghe từng thấy, cũng không biết điều này có ý vị gì, vì lẽ đó bọn họ mỗi một người đều chỉ là mang theo một tia hiếu kỳ cùng kinh ngạc.

Xây ra chuyện gì?

Những kia biết này tiếng trống ý vị như thế nào người mỗi một người đều là cau mày, cái kia tầm mắt toàn bộ nhìn Đẳng gia vị trí, trước nay chưa từng có trầm trọng.

"Đê đô đông môn quân phòng giữ khẩn cấp tập hợp."

"Đê đô Tây Môn quân phòng giữ khẩn cấp tập hợp."

"Đê đô cửa nam quân phòng giữ khẩn cấp tập hợp."

"Đê đô bắc môn quân phòng giữ khẩn cấp tập hợp."

"Đê đô cận vệ quân khẩn cấp tập hợp."

"Đê đô tuần thành vệ khẩn cấp tập hợp."

... ..

Đê đô bên trong, có không, hầu như hết thảy quân đội khi nghe đến tiếng trống một khác đó liền bắt đầu rồi cấp tốc tập hợp, sau đó hướng về Đẳng gia phủ đệ đi mà tới. Hơn nữa, này tiếng trống không chỉ có riêng chỉ là Đê đô bên trong có thể nghe được, chính là Đê đô ở ngoài đóng quân hai mươi vạn đại quân cũng đồng dạng có thể nghe rõ ràng rành rành, ngay đầu tiên đã bắt đầu tập hợp, hướng về Đê đô đánh tới chớp nhoáng. Toàn bộ trong đê đô, càng là có vô số người trong bóng tối phun trào. Quán rượu bên trong, tiểu trong lầu, kỹ viện bên trong, nguyên bản từng cái từng cái Bình Bình không có gì lạ người vào giờ phút này cũng đều đổi trang phục, sau đó hướng về Đẳng gia phủ đệ đánh tới chớp nhoáng, về mặt nghiêm túc, sát ý Lãng Nhiên.

Đùng! !

Thùng thùng! !

Đùng! ! !

Trống trận vẫn, toàn bộ Đê đô bên trong cũng đã là phong vân dữ dội.

Rối loạn, triệt để rối loạn;

Nguyên bản, ngày hôm nay bởi vì đẳng đại thiếu đại hôn, toàn bộ Đê đô đều là một mảnh sắc mặt vui mừng, thế nhưng vào giờ phút này loại này bầu không khí đã tiêu tan không thấy hình bóng, thay vào đó chính là vô cùng lo lắng, thậm chí là ngột ngạt. Coi như là người bình thường cũng đều không có một chút nào ngoại lệ, không vì cái gì khác, liền bởi vì lúc này Đê đô bên trong tùy ý có thể thấy được đều là từng cái từng cái về mặt nghiêm túc, sát ý Lãng Nhiên binh lính. Chỉ là luồng khí thế kia liền không phải ai đều có thể chịu đựng. Đê đô bên trong, mấy vạn quân nhân, bốn phương tám hướng, hướng về đẳng phủ đánh tới chớp nhoáng.

Trống trận vừa vang, kinh động thiên hạ;

Đùng! !

Thùng thùng! !

Đùng! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Trời lật rồi! !

Đừng! !

Thùng thùng! !

Đừng! ! !

Dày đặc tiếng trống từng trận vang lên, cái kia du dương, sắc bén âm thanh vang vọng ở toàn bộ trong đế đô. Như từng tiếng sấm sét bình thường vang vọng ở Đế đô mỗi người trong đầu. Cái kia tiếng trống du dương thâm thúy; cái kia tiếng trống bång bạc dâng trào, cái kia tiếng trống rung động đến tâm can, cái kia tiếng trống...

Trống trận lôi, Phong Vân Động.

Toàn bộ Đế đô, bốn phương tám hướng vô số người hướng về Đẳng gia đánh tới chớp nhoáng.

Khí thế cuộn cuộn, chiến ý lăng liệt;

Đẳng gia hậu viện.

Đẳng gia lầu canh vốn là ở vào Đẳng gia hậu viện, nơi này cũng là Đẳng gia phủ đệ tối vị trí trung tâm, nơi này càng là có mấy trăm binh lính tinh nhuệ canh gác, người bình thường muốn tới gần cũng khó khăn. Mà lầu canh nhưng là đem Đẳng gia chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất tự nhiên là Đẳng gia phủ đệ, là Đẳng gia sinh hoạt địa phương; bộ phận thứ hai, cũng chính là Đẳng gia hậu viện sau khi, lấy lầu canh vì là giới hạn, cái kia lầu canh sau khi là một mảnh diện tích bách mẫu gò đất, nơi này là thao trường, nơi này là phủ tướng quân điểm binh xuất chinh địa phương.

Vào giờ phút này...

Ở vùng này bách mẫu thao trường bên trên, đã tụ tập vô số người, những người này từng cái từng cái toàn thân trang bị khôi giáp dày cộm nặng nề, cầm vũ khí sắc bén, toàn thân tràn ngập dày nặng ý sát phạt; mà những này không phải người khác, chính là Đế đô bên trong mỗi cái cửa thành thủ vệ quân, còn có tuần tra quân. Vào giờ phút này đã tụ tập mấy ngàn người, mà lúc này mới chỉ là trống trận vang lên ngăn ngắt mấy chục giây mà thôi. Càng nhiều người, nói chuẩn xác là càng nhiều binh lính lúc này chính như cá diếc sang sông bình thường hướng về nơi đây tụ lại mà tới.

Người càng tụ càng nhiều;

Bầu không khí, nhưng là càng ngày càng quý dị;

Xảy ra chuyện gì?

Đây là giờ khắc này ở đây hết thấy binh sĩ đầy lòng to lớn nhất nghi hoặc. Bởi vì bây giờ là thái bình thịnh thế, hơn nữa bọn họ cũng không nghe thấy bất kỳ cùng chiến tranh có quan hệ tin tức, này tiếng trống trận hầu như là không có dấu hiệu nào vang lên, này dĩ nhiên là để những binh sĩ này cảm thấy vô hạn mê man cùng không rõ. Có điều, cho dù là mê man cùng không rõ, bọn họ cũng không có chân chờ chút nào, từng cái từng cái liệt đội ngũ chỉnh tề, ngạo đứng ở đó thao trường chống đỡ. Tiếng trống, đã đại biểu tất cả, cái khác đều không trọng yếu.

Đẳng gia lầu canh.

Đây là một chỗ cao tới mười mét cao lầu, thế nhưng chính tòa nhà bên trong không có thứ gì, có thể nói mười mét cao lầu chỉ là làm một viên trống trận phục vụ, ở cái kia cao mười mét lầu bên trên là một viên có tới ba người cao trống trận, điều này cũng làm cho là Đẳng gia trống trận, một tiếng đủ để vang vọng toàn bộ Đế đô, Đế đô bên trong cũng chỉ cái này một viên.

"Khốn nạn! ! !" Vào lúc này, Đẳng Chiến Thiên một nhóm người cũng đã đi tới lầu canh, nghe bên tai cái kia rung động đến tâm can tiếng trống bao quát Đẳng Chiến Thiên ở bên trong sắc mặt của mọi người đều khó nhìn đến cực hạn, càng là nghiêm nghị đến cực hạn. Không vì cái gì khác, liền bởi vì Đẳng gia trống trận thực sự là quá trọng yếu. Một nhóm người vội vội vàng vàng đi tới lầu canh, muốn nhìn một chút đến tột cùng là ai gan to như vậy, là ai đến tột cùng không muốn sống mệnh, lại dám vang lên Đẳng gia trống trận, đồng thời bọn họ cũng phải nhanh một chút ngăn cản.

"Đứng lại." Nhưng là, làm Đẳng Chiến Thiên một nhóm người đi tới cổ cửa lầu thời điểm, nhưng là bị một đội binh sĩ ngăn cản. Binh sĩ cái kia ánh mắt sắc bén khóa chặt Đẳng Chiến Thiên một nhóm người, trong tay cái kia vũ khí sắc bén đã toàn bộ lấy ra, trên mặt bọn họ mang theo một tia kiên nghị, chỉ cần Đẳng Chiến Thiên đoàn người tiến lên nữa một bước, bọn họ nhất định liều mạng đánh nhau.

"Lầu canh trọng địa, người không phận sự miễn vào; "

"Khốn nạn. . Người không quen biết ta là ai sao?" Diện đối với hình ảnh trước mắt, Đẳng Chiến Thiên gầm lên giận dữ vang lên, sắc mặt của hắn đã khí thành trư can sắc, trên mặt càng là thanh kinh tuôn ra. Không chỉ có là hắn, ở đây những người khác cũng là như thế, liền ngay cả Tử Thiên Hào cũng không ngoại lệ, thế nhưng bọn họ nhưng cũng không thể làm gì, những thủ vệ này lầu canh binh lính có thể đều là Đẳng gia tử thân tín, hơn nữa từng cái từng cái thực lực đều không kém.

"Nhị gia." Nghe vậy, một bọn binh lính đáp lại nói.

"Biết còn chưa tránh ra." Đổng Chiến Thiên cả giận nói.

"Nhị gia, lầu canh quy củ ngài nên hiểu, xin mời không để cho chúng ta khó làm." Đối mặt Đổng Chiến Thiên lửa giận, mắt trước một tên binh lính thanh âm nhàn nhạt vang lên, trên mặt nhưng là mang theo một tia kiên nghị. Hắn đáp án đã rất rõ ràng, coi như đối phương là Đổng gia nhị gia cũng không thể tiến vào lầu canh, mà tên này đầu lĩnh binh lính càng là một tên Ngưng Thần cảnh cao thủ, cái khác hơn hai mươi tên lính cũng đều là huyết cảnh, mạch cảnh cao thủ, có thể tưởng tượng được, này lầu canh tầm quan trọng.

"Quy củ? Bây giờ có người vang lên trống trận ngươi còn nói với ta quy củ? Làm lầu canh thủ vệ, các người dĩ nhiên khiến người ta dễ dàng tiến vào lầu canh, hơn nữa còn vang lên trống trận, thậm chí còn chẳng quan tâm, các người là muốn tạo phản sao? Có biết hay không trống trận vừa vang đại biểu cái gì? Lập tức tránh ra..." Đổng Chiến Thiên cả giận nói.

"Nhị gia, lầu canh bên trên người là thiếu gia." Đối mặt Đổng Chiến Thiên sự phẫn nộ, đầu lĩnh binh lính không có một chút nào phản cảm, cái kia thanh âm nhàn nhạt cũng vang lên theo.

"Cái gì?" Binh sĩ một câu nói, để tất cả mọi người tại chỗ đều không khỏi sửng sò.

"Ngươi là nói vang lên trống trận người là Đổng Viêm?" Từ Thiên Hào không khỏi tiến lên một bước hỏi, sắc mặt của hắn cũng như thế không dễ nhìn, chỉ có điều nghe được đối phương nói lầu canh trên người là Đổng Viêm thời điểm, hắn trong ánh mắt né qua một tia kinh ngạc.

"Đúng, hoàng thượng."

"..." Ở đây đoàn người nghe binh sĩ trả lời, không khỏi khóe miệng co quắp một trận. Trước bọn họ nghĩ tới các loại khả năng, thế nhưng ai cũng không nghĩ tới này vang lên trống trận người không phải người khác, mà là Đổng gia cái kia thiếu niên hư. Hắn không phải đi động phòng sao? Tại sao lại chạy đến lầu canh đến gõ trống trận? Hắn muốn làm gì?

Lúc này, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau !

"Không đúng vậy, chiến Thiên huynh đều không thể tiến vào lầu canh, tiểu tử này các người làm sao để hắn đi vào?" Đột nhiên, một bên Tần Minh nghi hỏi. Đổng Chiến Thiên nhưng là Đổng gia nhị gia a, hắn cũng không có thể đi vào, Đổng Viêm tại sao có thể? Muốn nói xông vào? Vậy thì càng không thể, ai cũng biết Đổng Viêm là một không thể tu luyện phế nhân.

"Đúng vậy..." Tầm mắt mọi người toàn bộ rơi vào cái kia cầm đầu binh sĩ trên người.

"Thiếu gia có cái quyền lợi này." Binh sĩ thanh âm nhàn nhạt vang lên.

"..." Mọi người lần thứ hai không còn gì để nói, thiếu gia có cái quyền lợi này? Bọn họ rất nhanh sẽ rõ ràng, rất rõ ràng đây nhất định là Đổng lão gia tử cho quyền lợi, bằng không Đổng Viêm nào có tư cách này? Phải biết, này lầu canh thủ vệ chỉ nghe từ Đổng lão gia tử một người hiệu lệnh, liên ngay cả Đổng Chiến Thiên này Đổng gia nhị gia cũng không được, điểm này có thể từ binh sĩ về mặt thái độ diện nhìn ra.

"Không được, coi như là như vậy cũng không thể tùy theo hắn làm bừa." Đổng Chiến Thiên nghe vậy nói rằng, lập tức liền muốn xông vào.

"Nhị gia, xin mời không để cho chúng ta khó làm. Nếu như người không phải muốn đi vào lầu canh, vậy cũng chỉ có thể từ chúng ta trên thi thể bước qua đi." Cảm nhận được Đổng Chiến Thiên cử động, cái kia dẫn đầu Ngưng Thần cảnh binh lính không có chần chờ chút nào, một cái ngăn ở Đổng Chiến Thiên trước mặt nói rằng, đồng thời chu vi cái kia hơn hai mươi tên lính cũng đều phóng thích chiến ý, đại có một trận chiến tư thế.

"Các người... Tránh ra." Đổng Chiến Thiên sắc mặt khó coi đến cực hạn.

"Đổng huynh, quên đi..." Thấy thế, một bên Tần Minh lúc này kéo lại Đổng Chiến Thiên chặn lại nói.

"Vô liêm sỉ ! !" Cảm thụ trước mắt binh sĩ phản ứng, nghe Tần Minh khuyên cáo, Đổng Chiến Thiên nộ quát một tiếng, lập tức vung một cái tay cũng không lại tiếp tục dừng lại, xoay người hướng về thao trường chạy đi, Từ Thiên Hào chờ người cũng không ngoại lệ, từng cái từng cái hướng về thao trường chạy đi: "Ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút tiểu tử này đến tột cùng muốn làm gì, quả thực trời lật rồi."

Đổng gia thao trường !

Vào giờ phút này, theo từng trận tiếng trống trận, nơi này đã tụ tập nấy vạn quân nhân, bọn họ từng cái từng cái đứng ngao ngễ với thao trường bên trên, liệt chỉnh tề đội ngũ, đồng thời cái kia từng đôi sắc bén lại mê man hai mắt nhìn trước mắt cao mười mét lầu bên trên trống trận.

Đùng !

Thùng thùng !

Đùng ! !

Bên tai, tiếng trống trận vẫn.

"Khốn nạn, tiểu tử thói người muốn làm gì? Lập tức cho lão tử lăn xuống đến." Đổng Chiến Thiên đoàn người đi tới thao trường sau khi, Đổng Chiến Thiên không có chần chờ chút nào, càng là không nhìn chu vi cái kia nấy vạn quân nhân, ngẩng đầu nhìn cao mười mét lầu đỉnh, cái kia phẫn nộ tiếng

gầm gừ lúc này vang lên, không có một chút nào bảo lưu cùng chân chờ.

Hắn nổi giận, hắn thật sự nổi giận.

Đừng! !

Thùng thùng! ! !

Đừng! ! !

Đáng tiếc, cao lầu bên trên, Đẳng Viêm phảng phất không nghe thấy Đẳng Chiến Thiên gọi hàng giống như vậy, cái kia lảng liệng tiếng trống vẫn. Mà hình ảnh trước mắt cũng làm cho ở đây mấy vạn binh sĩ không khỏi sửng sò, cái kia từng cái từng cái kinh ngạc ánh mắt nhìn cao lầu đỉnh, sau đó lại nhìn Đẳng Chiến Thiên. Vang lên trống trận người là Đẳng thiếu gia?

Chuyện này...

Bọn họ từng cái từng cái triệt để kinh ngạc.

Đẳng Viêm đại danh Đế đô bên trong ai không biết ai không hiểu a, chính là bọn họ những quân nhân này cũng không ngoại lệ, Đẳng Viêm công tử bột đó là xa gần nghe tên, đẳng đại thiếu ngày hôm nay không phải cưới lão bà sao? Hơn nữa cưới vẫn là Đế đô đệ nhất mỹ nữ, làm sao hiện tại chạy tới nơi này chơi trống trận? Chẳng trách đẳng nhị gia sẽ tức giận như vậy, chính là bọn họ những quân nhân này đáy lòng cũng dâng lên một cơn lửa giận, phải biết này trống trận tầm quan trọng, không phải là tùy tiện tiện liên có thể vang lên.

Trống trận vừa vang, ngàn quân bị chiến;

"Khốn nạn! ! ! ! " Nghe bên tai không có dừng lại tiếng trống, Đẳng Chiến Thiên cắn răng, song quyền nắm chặt, sắc mặt khó coi đến cực hạn, cả người hắn càng là tức giận thân thể run rẩy, hắn không nghĩ tới Đẳng Viêm lại dám như vậy không nhìn lời nói của hắn.

"Tiểu tử thôi, nguoi trời lật rồi đúng hay không? Lập tức cho lão tử lăn xuống đến, không phải vậy... Ta nhất định đem nguoi ngày hôm nay hành động nói cho lão gia tử, xem lão gia tử làm sao trừng trị nguoi." Đẳng Chiến Thiên tức giận thanh âm vang lên, hắn thực sự là không có cách nào, chỉ có thể chuyển ra Đẳng lão gia tử. Hết cách rồi, ai kêu toàn bộ Đế đô bên trong chỉ có Đẳng lão gia tử một người có thể chế Đẳng Viêm đây?

Có được hay không, chỉ có thể thử một lần.

Đừng...

Một tiếng du dương tiếng trống vang lên, lập tức im bật đi! !

Ngừng?

Tất cả mọi người sửng sò, lập tức cũng liền thở dài một cái. Tiếng trống trận rốt cục cũng đã ngừng, xem ra là Đẳng Chiến Thiên có hiệu quả, hoặc là nói có thể hạn chế thiếu niên hư nguoi cũng chỉ có Đẳng lão gia tử một người. Có điều, lập tức Đẳng Viêm một câu nói nhưng là làm cho tất cả mọi người đều há hốc mồm.

"Ma túy, này phá cổ ai làm? Làm lớn như vậy, hại thiếu gia gõ tay đều mềm nhũn."

Àm! ! !

"Ai u. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"Ma túy, này phá cổ ai làm? Làm lớn như vậy, hại thiếu gia gõ tay đều mềm nhũn."

Đẳng Viêm cái kia thanh âm du dương vang lên, vang vọng ở trong trời cao, vang vọng ở tất cả mọi người trong đầu. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều há hốc mồm. Gõ tay đều mềm nhũn? Cảm tình đẳng đại thiếu không phải là bởi vì sợ sệt bị Đẳng lão gia tử trách phạt mà dừng lại, hắn là gõ một mẻ.

Không nói gì. . .

Tất cả mọi người khoe miệng không khỏi co quắp một trận, Đẳng Chiến Thiên sắc mặt càng là tức giận trắng bệch.

Àm! !

"Ai u. . ."

Hai thanh âm càng là một trước một sau vang lên, tất cả mọi người không làm rõ được đến tột cùng chuyện gì xảy ra. Thế nhưng ở đây một số cao thủ càng là thấy rõ, đặc biệt là Từ Thiên Hào vị này Thiên nhân cảnh giới cao thủ, mười mét khoảng cách đối với hắn mà nói căn bản là không tính là gì, hắn cũng thấy rõ ràng Đẳng Viêm một cước đá vào trống trận bên trên, lập tức liền phát sinh một tiếng kêu rên, rất rõ ràng là bởi vì đẳng đại thiếu này một cước quá dùng sức, dẫn đến chính mình bị thương tổn mới phát sinh kêu rên.

Tiểu tử này. . .

Từ Thiên Hào lắc lắc đầu một trận bất đắc dĩ, Đẳng gia ra Đẳng Viêm như thế một thiếu niên hư đúng là gia môn bất hạnh, liền trống trận cũng dám tùy tiện đập loạn? Có điều vào lúc này trước hắn lo lắng cũng trong nháy mắt tiêu tan, gõ trống người là đẳng đại thiếu mà không phải có người hết sức quấy rối, cái kia là không sao. Mà thấy cảnh này không cũng chỉ có Từ Thiên Hào một người, ở đây rất nhiều người cũng đều xem rõ ràng, dù sao mười mét khoảng cách đối với một số cao thủ mà nói căn bản không tính là gì, đẳng đại thiếu hành vi chỉ là để trong lòng bọn họ một trận phát tởm, kết hợp trước đẳng đại thiếu, hàng này nói rõ chính là muốn năm này trống trận hả giận, đáng tiếc. . . Thân thủ thực sự là không được.

Nghiêm nghị bầu không khí tiêu tan, thay vào đó chính là mọi người sự bất đắc dĩ;

Thiếu niên hư?

Ha ha. . .

Lầu canh đình, trống trận cạnh.

Đẳng Viêm lặng lẽ đứng thẳng ở trống trận trước, mà trong tay hắn còn cầm một đôi dùi trống, đập trống trận một cước sau khi hắn đã đem tầm mắt chuyển đến thao trường bên trên, nhìn cái kia mấy vạn quân nhân, đương nhiên còn có cái kia một ít Đẳng gia dòng chính. Mà ở Đẳng Viêm bên cạnh nhưng là một thân tâm nương trơ, vẫn nghiêng nước nghiêng thành Tần Phi Nguyệt. Xưa nay đến lầu canh, vang lên trống trận, nàng vẫn luôn ở đẳng đại thiếu bên người, đã phát sinh tất cả nàng cũng đều cảm thụ rõ rõ ràng ràng. Nhưng là, cũng cũng là bởi vì như vậy, lúc này nàng triệt để há hốc mồm, cái kia linh động hai mắt mang theo một tia kinh ngạc, phảng phất một vùng nước suối bị Băng Khiết giống như vậy, một mặt như nhìn quái vật nhìn Đẳng Viêm.

Đẳng gia trống trận.

Trống trận đại diện cho cái gì? Coi như là nàng này không phải Đẳng gia người cũng rõ ràng trống trận ý nghĩa, cái kia không phải ai đều có thể đập loạn. Nàng biết, lẽ nào làm Đẳng gia đại thiếu Đẳng Viêm sẽ không biết? Vậy căn bản liền không thể. Nhưng là, mặc dù là như vậy hắn vẫn là vang lên trống trận, điều này làm cho Tần Phi Nguyệt nghĩ mãi mà không ra.

Hắn muốn làm gì?

Trống trận vang lên một khắc đó, Tần Phi Nguyệt triệt để ngẩn ngơ. Cho tới nay nàng đều cho rằng Đẳng Viêm là đang lừa gạt tất cả mọi người, dù sao hắn nổi một lần làm việc đều có lưu lại chỗ trống, hắn vẫn là vị thiên tài kia, hắn vẫn là cái kia yêu nghiệt. Nhưng là. . . Lần này không giống, trống trận vừa vang, cái kia cũng đã không có chỗ trống, này sai lầm lớn xem như là đúc thành, hắn làm sao cứu vãn? Tần Phi Nguyệt không nghĩ ra, cho nên nàng mê man, lẽ nào cho tới nay là chính mình đánh giá cao đẳng đại thiếu, là chính mình nhìn lầm? Dù sao, cho tới nay đối với đẳng đại thiếu sự tích Tần Phi Nguyệt chỉ là nghe nha hoàn nghe được nói cho nàng, sau đó do bản thân nàng phân tích, khả năng này cũng không phải không thể.

Nhưng là. . .

Thùng thùng! !

Vừa lúc đó, ngay ở Tần Phi Nguyệt nội tâm vô hạn thời điểm mê man, đẳng đại thiếu đem trong tay dùi trống ném ở trên mặt đất, sau đó hai cái tay lẫn nhau vỗ vỗ một cái, tựa hồ cái kia dùi trống dưới cái nhìn của hắn rất bản giống như vậy, sau đó ở trên cao nhìn xuống, một mặt khí phách phong cao quan sát thao trường bên trên mấy vạn quân nhân "Khắc khắc. . ." Lại là giả vờ ho nhẹ một tiếng.

Hồ. . .

Trong nháy mắt, toàn bộ thao trường không tên hoàn toàn tĩnh mịch, phảng phất tất cả mọi người đều chuẩn bị lắng nghe đẳng đại thiếu "Giáo huấn". Toàn bộ thao trường bầu không khí càng là quý dị đến cực hạn, tầm mắt mọi người toàn bộ đều rơi vào lầu canh đình đẳng đại thiếu trên người, mặc kệ thấy rõ thấy không rõ lắm, đều không ngoại lệ.

"Các anh em tốt."

"Các anh em cực khổ rồi." Đẳng đại thiếu thanh âm nhàn nhạt cũng vang lên theo.

Àm! ! !

Trong nháy mắt, tất cả mọi người triệt để há hốc mồm, thậm chí rất nhiều người trên mặt né qua một tia sự phẫn nộ. Tuy rằng bọn họ là Đảng gia tư quân, Đảng gia dòng chính, thế nhưng... Đảng đại thiếu hành vi thực sự là quá phận quá đáng, đặc biệt là hấn vang lên trống trận một khắc đó, lẽ nào hấn không biết trống trận tầm quan trọng sao? Lẽ nào hấn đây là đang trêu cợt tất cả mọi người sao?

Khốn kiếp! !

Đáng ghét, đáng ghét! !

Hấn không thể tha thứ... .

"Các anh em, các người đều là khá lắm, cho tới nay vì là để quốc, vì là Đảng gia nhần nhục chịu khó. Ngày hôm nay là thiếu gia ta đại hi, đại hi sao tự nhiên không thể thất lễ các anh em không phải? Vì lẽ đó, thiếu gia ngày hôm nay đem mọi người mời tới nơi chính là muốn xin mọi người uống một chén thiếu gia rượu mừng." Một giây sau, không nhìn tất cả mọi người cái kia phẫn nộ ánh mắt, Đảng Viên thanh âm nhàn nhạt vang lên.

"Cái gì?"

"Uống rượu mừng?"

"Liên vì mời chúng ta uống rượu mừng người lại vang lên trống trận?"

"Khốn kiếp... ."

"Khốn nạn... ."

Nhất thời, toàn bộ thao trường bên trên một mảnh ồn ào. Không có ai bởi vì đảng đại thiếu hảo ý cảm thấy cảm kích, ngược lại tất cả mọi người đều cảm thấy vô hạn sự phẫn nộ. Dừng trống trận tới mời Đế đô hết thấy tướng sĩ uống rượu mừng? Bọn họ là quân nhân, chết trận sa trường bọn họ không sợ.

Trống trận là cái gì?

Vậy thì như quân hồn giống như vậy, kịch liệt sỉ khí, nhen lửa chiến ý tác dụng, bây giờ đảng đại thiếu hành vi không thể nghi ngờ là khinh nhờn bọn họ quân hồn. Đùa giỡn, này trống trận là có thể cho người tùy tiện chơi phải không? Thực sự là quá phận quá đáng, quá phận quá đáng. Liên ngay cả Đảng Chiến Thiên, Từ Thiên Hào, Tần Minh chờ người sắc mặt cũng khó coi đến cực hạn, đương nhiên bọn họ càng nhiều chính là bất đắc dĩ, ai kêu Đảng Viên là thiếu niên hư đây? Hấn công tử bột đã xưng tên. Đảng đại thiếu nhất thời chọc giận tất cả mọi người, để trước mắt thao trường một mảnh ồn ào, nghị luận sôi nổi, tức giận mắng không ngừng, đối với đảng đại thiếu ác tính càng là phẫn nộ đến cực hạn.

"Yên lặng một chút, yên lặng một chút, đại gia đều yên lặng một chút." Cảm thụ thao trường bên trên hỗn loạn tình cảnh, đảng đại thiếu thanh âm nhàn nhạt vang lên.

"Ma túy, đều cho thiếu gia yên lặng một chút, thiếu gia lời còn chưa nói hết đây, àm ỉ cái gì thế. Ma túy, vẫn là quân nhân đây, các người có kỷ luật hay không, có hiểu quy củ hay không? Tà thảo... ." Cảm thụ không có ai để ý ý của chính mình, Đảng Viên gầm lên giận dữ vang lên. Lập tức càng là trực tiếp đem bên chân một cái dùi trống cho đá ra ngoài, trực tiếp rơi vào cái kia vạn người thao trường bên trên.

Àm! ! !

Đảng Viên nhất thời để trước mắt mấy vạn binh sĩ lửa giận càng là tăng lên trên một nấc thang.

Giận không nhịn nổi! ! !

"Đại gia yên lặng một chút, xem tiểu tử thói này cứu lại còn có cái gì muốn nói." Vào lúc này, Đảng Chiến Thiên tay giương lên cái kia sắc bén âm thanh cũng vang lên theo, có điều hấn trong giọng nói nhưng biểu lộ một tia không có một chút nào che giấu lửa giận. Nhưng cũng bởi như thế vượt lên trước mắt mấy vạn quân nhân đáy lòng lửa giận, để trước mắt toàn bộ thao trường lại một lần nữa bình tĩnh lại.

"Tà thảo... . Rốt cục yên tĩnh." Đảng đại thiếu oán giận một câu.

"Đại gia nên đều biết ngày hôm nay là thiếu gia ta ngày vui, nhưng là đây... . Đại gia có thể sẽ nghĩ đến ngày hôm nay là thiếu gia ngày vui, thiếu gia ta nên vội vã đi động phòng mới đúng đây, tại sao chạy tới nơi này gõ trống trận đây? Này mẹ nhà hấn không phải đầu để con lừa đạp sao? Các người nói đúng hay không?" Đảng Viên thản nhiên nói.

"Chẳng lẽ không thật không?" Mọi người một trận khinh bỉ.

"Ai... . Các anh em các người là không biết thiếu gia khó xử a. MB, ngay ở vừa nãy Liễu Chân cùng Từ Văn Nhi cái kia hai cái tiện nhân dĩ nhiên xếp đặt thiếu gia một đạo, Từ Văn Nhi con tiện nhân kia, dĩ nhiên nói thiếu gia ta cưỡng gian nàng? Tà thảo, thiếu gia ta đàn ông ưu tú như vậy muốn em gái còn không phải một trào một đám lớn, sẽ đi cưỡng gian nàng? Các người nói đúng hay không? Chuyện này quả thật chính là vô nghĩa. Có điều không có cách nào a... . Tiện nhân kia có người làm chỗ dựa a, này không ít gia bị bọn họ * đến muốn rời khỏi Đế đô. Ai, các anh em a, các người bây giờ còn có thể nhìn thấy thiếu gia, nhưng là các người ngày mai sẽ không nhìn thấy thiếu gia ta. Thiếu gia ta vậy cũng là cùng đại gia cáo biệt, các người nói thiếu gia ta uất ức không?" Đảng Viên một mặt oán giận nói rằng.

"Cái gì?" Đẳng Viêm dứt lời, toàn bộ thao trường đều sôi trào.

Từ Vân Nhi là ai?

Liễu Chân là ai?

Một công chúa, một hoàng phi, bọn họ hãm hại đẳng đại thiếu? Hơn nữa còn đem đẳng đại thiếu đuổi ra Đế đô? Tuy rằng bọn họ có chút không tin đẳng đại thiếu, dù sao lấy đẳng đại thiếu ác danh, hẳn cường gian công chúa cũng không phải cái gì chuyện không thể nào. Thế nhưng. . . Đối phương dĩ nhiên đem đẳng đại thiếu đuổi ra Đế đô? Tuy rằng bọn họ cũng không thích đẳng đại thiếu, thế nhưng đẳng đại thiếu bất kể nói thế nào cũng là Đẳng gia Đại thiếu gia, ba đời huyết mạch duy nhất, hoàng thất dĩ nhiên đem đẳng đại thiếu đuổi ra để cung?

Lừa giận nổ lớn mà lên! !

Xoạt xoạt xoạt. . . ,

Mấy vạn binh sĩ, cái kia lăng liệt ánh mắt toàn bộ rơi vào Từ Thiên Hào trên người, dưới cái nhìn của bọn họ, có người cho Từ Vân Nhi cùng Liễu Chân chỗ dựa cái kia ngoại trừ Từ Thiên Hào còn có thể là ai? Các binh sĩ giờ khắc này lửa giận trong lòng đã cấp tốc tiêu thăng đến cực hạn, đem đẳng đại thiếu đuổi ra Đế đô, đây tuyệt đối muốn so với đẳng đại thiếu vang lên trống trận còn nghiêm trọng hơn, dù sao đẳng đại thiếu nhưng là Đẳng gia ba đời huyết mạch duy nhất a, đẳng đại thiếu muốn chết không cần thận chết ở bên ngoài, cái kia Đẳng gia liền tuyệt hậu a.

Đương nhiên này cùng đẳng đại thiếu không quan hệ, nếu như đẳng đại thiếu chỉ là người bình thường, hẳn bị đuổi ra Đế đô, cái kia phỏng chừng những binh sĩ này đều muốn phát cỡ hồ reo chúc mừng. Đáng tiếc, đẳng đại thiếu ngoại trừ là Đế đô thiếu niên hư ở ngoài vẫn là Đẳng gia đại thiếu a, binh sĩ lửa giận chỉ là bởi vì Đẳng gia lợi ích.

Tất cả, lấy Đẳng gia làm chủ.

Binh sĩ đối với Đẳng Viêm lửa giận trong nháy mắt bị chuyển đến Từ Thiên Hào trên người, chuyển đến hoàng thất trên người.

"Chuyện này. . ." Đẳng Viêm, đặc biệt là cái kia mấy vạn binh sĩ ánh mắt sắc bén để Từ Thiên Hào không khỏi sửng sò, một mặt lúng túng cùng cười khò; Đẳng Chiến Thiên chờ người cũng là như thế, từng cái từng cái trong lòng thất kinh. Lẽ nào đẳng đại thiếu là muốn nhờ vào đó đến phản kích? Để cho mình ở lại Đế đô? Nếu như là như vậy, như vậy hẳn vang lên trống trận cũng liền có thể giải thích thông.

"Hả?" Nhưng mà, Đẳng Viêm bên người Tần Phi Nguyệt cũng bởi vậy sửng sò, cái kia kinh hãi ánh mắt không khỏi rơi vào Đẳng Viêm trên người. Nàng trước chỉ là đồng ý Tần Minh ngày hôm nay liền gả cho Đẳng Viêm, thế nhưng nàng nhưng lại không biết đẳng đại thiếu bị đuổi ra Đế đô sự tình. Giờ khắc này, nghe Đẳng Viêm vừa nói như thế, trong lòng nàng trước nghi hoặc cũng là giải quyết dễ dàng. Hay là, hẳn là không thể làm gì, cho nên mới vang lên trống trận, tập hợp Đẳng gia sức mạnh, khiến cho mình có thể tiếp tục ở lại Đế đô.

Đáng tiếc. . .

Nhất định tất cả mọi người đều muốn sai rồi, tất cả mọi người cũng đều đánh giá thấp đẳng đại thiếu.

"Ha ha ha, có điều thiếu gia ta thông minh, biết lập tức liền muốn rời khỏi Đế đô, này không ít gia ta cho Liễu Chân tiện nhân kia nói ra một yêu cầu, vậy thì là ngày hôm nay lập tức liền cưới vợ Tần đại tiểu thư. Tần đại tiểu thư mọi người đều biết chứ? Vậy cũng là Đế đô đệ nhất mỹ nữ a, thiếu gia ta muốn lấy được nàng đã không phải một ngày hai ngày, ngày hôm nay rốt cục có thể cưới hẳn làm vợ, thiếu gia ta tâm tình vào giờ khắc này, chà chà, kê động a. . . Có câu nói: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu." Sau một khắc, Đẳng Viêm cái kia thanh âm hưng phấn vang lên, Từ Thiên Hào chờ người càng là có thể thấy rõ ràng hàng này vừa nói còn một bên sát ngum nước.

"Ngạch. . ." Mấy vạn binh sĩ không khỏi sửng sò, theo mặc dù là một mặt căm ghét.

Đều bị đuổi ra Đế đô ngươi còn muốn nữ nhân? ?

Đều bị đuổi ra Đế đô ngươi còn nhạc đi ra? ?

Ngốc *! !

Không có thuốc nào cứu được! ! !

"Hả?" Mà Từ Thiên Hào chờ người càng là không rõ, lẽ nào hẳn vang lên trống trận không phải như bọn họ trước suy nghĩ như vậy? Dù sao nếu như hẳn là muốn nhờ vào đó để cho mình ở lại Đế đô nên thừa dịp vừa này thế, sau đó ở quạt gió thổi lửa một hồi, hay là còn có thể. Nhưng bây giờ thì sao? Lập tức. . . Tất cả mọi người cũng đều thoải mái, từng cái từng cái âm thầm lắc đầu, dù sao đẳng đại thiếu không phải bọn họ, nào có bọn họ như vậy tâm cơ a, hẳn có thể nghĩ tới đến những này?

Đẳng Viêm bên người, Tần Phi Nguyệt càng là chau mày, nàng bây giờ đã càng ngày càng xem không hiểu bên người thiếu niên này.

"Nhìn thấy chưa? Đây chính là thiếu gia lão bà, Tần Phi Nguyệt, các ngươi sau đó Thiếu phu nhân, đẹp để chứ? Chà chà, xem thiếu gia ta đều chảy nước miếng, hận không thể lập tức vào động phòng. . ." Đẳng Viêm nói một cái ôm đồm quá Tần Phi Nguyệt, tay phải khoát lên nàng trên vai, làm cho nàng tựa ở bên cạnh chính mình, đối với này, Tần Phi Nguyệt không có một chút nào chống cự, chỉ là lộ ra một tia ngượng ngùng, dù sao nàng cũng là lần thứ

nhất bị một người đàn ông ôm

"Nhưng mà. . ." Một giây sau, Đằng Viêm trầm giọng nói.

"Các anh em nên đều biết Phi Nguyệt vậy cũng là Đê đô đệ nhất mỹ nữ a, muốn nói là trước đây thiếu gia khẳng định hải lòng mười ngày mười đêm không xuống giường." Đằng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên, đề tất cả mọi người tại chỗ không khỏi một trận phát tởm, mười ngày mười đêm không xuống giường? Đằng đại thiếu, người có cái kia năng lực sao? Chính là Đằng Viêm bên người Tần Phi Nguyệt cũng là không nhìn được một trận ngưng ngưng.

"Đáng tiếc lúc này không giống ngày xưa a, lão bà quá xinh đẹp vậy cũng là phiền phức."

"Thiếu gia rất khổ não a." Đằng Viêm lắc lắc đầu, một mặt muốn ăn đòn thờ dài nói, lão bà đẹp đẽ nếu như người khác cái kia vụng trộm nhạc còn không được, hấn ngược lại tốt, đúng là khổ não lên. Khắp nơi tràn tất cả mọi người xem ra, đằng đại thiếu này nói rõ chính là ở khoe khoang, há hê.

"Khổ não cái gì đây? Bằng thiếu gia thủ đoạn tự nhiên có thể làm cho Phi Nguyệt đối với thiếu gia khẳng khẳng một mực, không đi để ý tới nam nhân khác. Nhưng là. . . Các người đều biết thiếu gia lập tức liền muốn rời khỏi, Phi Nguyệt nói thế nào cũng là Đê đô đệ nhất mỹ nữ, trước đây người theo đuổi liền không thiếu, thiếu gia muốn ở cái kia còn nói được, thiếu gia nếu như vừa đi, chuyện này. . . Những kia ong bướm tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ cả ngày dây dưa Phi Nguyệt. Có câu nói không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ, thiếu gia ta cũng không muốn bị người kẻ bị cấm sùng a, hơn nữa Phi Nguyệt một tay trời gà không chặt lực lượng nữ nhân làm sao đến đối kháng những này ong bướm?"

"Thiếu gia rất khổ não, cũng rất hồ thẹn. Thiếu gia cảm giác xin lỗi Phi Nguyệt a. . . Cưới nàng nhưng không thể cho nàng hạnh phúc sinh hoạt." Đằng Viêm một mặt hồ thẹn nói rằng. Đê trước mắt bầu không khí trong nháy mắt biến đổi, trong lòng của tất cả mọi người cũng đều là sửng sốt, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn đằng đại thiếu. Lúc nào đằng đại thiếu đổi tính? Dĩ nhiên sẽ vì người khác cân nhắc? Đây không đúng vậy, đây không phải đằng đại thiếu phong cách a. Chính là Tần Phi Nguyệt cũng là sửng sốt, quay đầu qua, ánh mắt kinh ngạc rơi vào Đằng Viêm trên người, một khắc đó nàng thậm chí cảm nhận được Đằng Viêm trong ánh mắt cái kia chột lóe lên chân tình biểu lộ, tâm không khỏi hơi một trận co rúm.

"Vĩ lẽ đó, thiếu gia làm một quyết định." Một giây sau, Đằng Viêm một mặt nghiêm nghị nói rằng, trên mặt càng là mang theo một tia kiên nghị.

Quyết định?

Quyết định gì?

Mọi người cái kia kinh ngạc, hiểu kỳ ánh mắt toàn bộ rơi vào Đằng Viêm trên người, mang theo một tia kinh ngạc. Thậm chí, Từ Thiên Hào, Đằng Chiến Thiên, Tần Minh, Tần Phi Nguyệt những người này cũng đều không ngoại lệ, bọn họ thậm chí cảm giác, đằng đại thiếu nói rồi phí lời nhiều như vậy, vì là chính là hấn quyết định này.

Hàng này lại muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chủ nhà họ Đằng —— Tần Phi Nguyệt

Quyết định?

Quyết định gì? ?

Vào giờ phút này, toàn bộ thao trường, mấy vạn người, bao quát Đằng Viêm bên người Tần Phi Nguyệt, tất cả mọi người đều nhìn chòng chọc vào đằng đại thiếu, không biết đằng đại thiếu đến tột cùng làm quyết định gì. Mà đằng đại thiếu đối với tất cả những thứ này, đối với này "Muôn người chú ý " một mẫn tựa hồ cũng không chút nào để ý, trên mặt vẫn mang theo trước loại kia thần sắc kiên nghị.

"Ma tủy thiếu gia nữ nhân làm sao có thể bị người bắt nạt? Vì lẽ đó, thiếu gia quyết định từ nay về sau các người. . . Đều muốn thay thế thiếu gia bảo vệ tốt Phi Nguyệt, đây là thiếu gia nghĩ đến rất lâu mới làm quyết định. Ma tủy nếu như cái nào tên gia hỏa có mặt không trông dám đánh Phi Nguyệt chủ ý, các người không cần cùng thiếu gia khách khí, cho thiếu gia ta đem hấn vào chỗ chết đánh, đánh chết đánh cho tàn phế." Đằng Viêm chăm chú ôm Tần Phi Nguyệt, sau đó một mặt oán giận kiên nghị nói.

"Chuyện này. . ." Tất cả mọi người kinh ngạc, kinh hãi ánh mắt nhìn Đằng Viêm, khoe miệng không khỏi hơi co quắp một trận. Người triệu tập nhiều như vậy người chính là vì đề quân đội của đế quốc đến bảo vệ người đàn bà của người? Đề người không bị người kẻ bị cấm sùng? Mà Đằng Chiến Thiên,

Từ Thiên Hào đám người sắc mặt càng là khó coi đến cực hạn, đặc biệt là Tần Minh, Đổng Viêm thực sự là để hắn có loại tan vỡ cảm giác, hắn làm sao nghe thật giống không phải để những binh sĩ này đến bảo vệ Tần Phi Nguyệt, mà là để bọn họ giám thị Tần Phi Nguyệt không cho nàng quá trốn a?

Khốn kiếp! !

Đổng Viêm để những binh sĩ này càng thêm sự phẫn nộ. Bọn họ là Đổng gia quân đội này không sai, bọn họ cống hiến cho đế quốc, cống hiến cho Đổng gia này đều không sai. Thế nhưng, bọn họ vẫn là quân nhân, bọn họ không phải để dùng cho người đằng đại thiếu bảo vệ nữ nhân.

Quyết định?

Bảo vệ người đàn bà của người?

Đây là cái gì chó má quyết định a?

Người cho người là ai?

Chúng ta dựa vào cái gì giúp người bảo vệ người đàn bà của người? ?

Nộ! !

Giận không nhịn nổi! ! !

"Tiểu tử thú, người nháo đủ chưa? Lập tức cho lão tử lăn xuống đến." Thao trường bên trên, Đổng Chiến Thiên sắc mặt đã không thể dùng bất luận cái nào từ để hình dung, hắn cái kia phẫn nộ rít gào trực tiếp vang lên.

"Nhị thúc, ta chờ động phòng cũng không vội, người gấp cái gì a? Chờ ta nói hết lời trước tiên." Đối mặt Đổng Chiến Thiên rít gào, Đổng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên, lập tức không tiếp tục đề ý Đổng Chiến Thiên "Các anh em, thiếu gia ta biết để cho các người bảo vệ Phi Nguyệt này có chút không hợp lý, dù sao các người là Đổng gia người, không phải ta Đổng Viêm người, không cần thiết vì là thiếu gia ta một người phục vụ, vì lẽ đó thiếu gia ta quyết định. . ." Đổng Viêm nói dừng lại một chút, "Từ nay về sau, Phi Nguyệt chính là ta chủ nhà họ Đổng, toàn bộ Đổng gia đều muốn nghe nàng hiệu lệnh."

"Cái gì?"

Đổng Viêm dứt lời dưới, toàn bộ thao trường bên trên hoàn toàn tĩnh mịch. Phảng phất một viên bom nặng cân bao phủ tất cả mọi người giống như vậy, toàn bộ bầu không khí cũng trong nháy mắt trở nên vô hạn quỷ dị, tất cả mọi người cái kia ánh mắt khiếp sợ nhìn Đổng Viêm, từng cái từng cái triệt để há hốc mồm. Không chỉ có là những binh sĩ kia, chính là Đổng Chiến Thiên chờ người cũng không ngoại lệ.

Đổng Chiến Thiên đại ra! !

Từ Thiên Hào cũng đại ra! !

Tần Minh há hốc mồm! !

Tần Phi Nguyệt chấn kinh rồi! !

Chủ nhà họ Đổng đó là cái gì?

Chủ nhà họ Đổng đó là toàn bộ Đổng gia người nắm quyền, ở Đổng gia là chí cao vô thượng tồn tại. Quan trọng nhất trở thành chủ nhà họ Đổng liền đại biểu nàng có thể tiếp quản phủ tướng quân, không cần được hoàng thất gia phong trực tiếp trở thành đế quốc tướng quân, hiệu lệnh Đổng gia không chế cái kia đế quốc hai phần ba quân đội, những người này chỉ nghe từ Đổng gia gia tộc một người hiệu lệnh, liền ngay cả Đổng Chiến Thiên này Đổng gia hai cũng cũng không được. Có thể nói, chủ nhà họ Đổng ở toàn bộ đế quốc vậy thì là dưới một người trên vạn vạn người tồn tại, ngoại trừ hoàng thất đế hoàng ở ngoài, không ai bằng.

Bây giờ đây?

Đổng đại thiếu lại muốn đem chủ nhà họ Đổng vị trí truyền cho Tần Phi Nguyệt? Là, nàng là người đằng đại thiếu lão bà này không sai, thế nhưng nàng chỉ là một họ khác người vợ mà thôi, nói trắng ra chỉ là một người ngoài, dựa vào cái gì đem chủ nhà họ Đổng vị trí truyền cho một người ngoài? Đây không thì tương đương với đem toàn bộ Đổng gia qua tay tặng người sao?

Hồ đồ, quả thực chính là hồ đồ.

Còn có, người đằng đại thiếu dựa vào cái gì đem chủ nhà họ Đổng vị trí truyền cho Tần Phi Nguyệt? Phải biết bây giờ chủ nhà họ Đổng nhưng là Đổng lão gia tử, không có hắn mở miệng, ai đều là vô hiệu, gia truyền chủ vị trí? Đế quốc ngôi cửu ngũ Từ Thiên Hào không được, Đổng Chiến Thiên không được, người Đổng Viêm càng là không được.

"Tiểu tử thú, người nháo đủ chưa?" Đổng Chiến Thiên nhanh Khí Bạo.

"Nháo? Nhị thúc ta có thể không nháo." Đổng Viêm ngượng ngùng nói rằng.

"Người ma túy, người còn không nháo? Gia chủ vị trí là người nói truyền cho ai liền truyền cho ai sao?" Đẳng Chiến Thiên phẫn nộ tiếng gầm gừ vang lên, thời khắc này hẳn đối với đẳng đại thiếu đã xem như là triệt để thất vọng rồi, cái tên này đã không cứu, dĩ nhiên vì một người phụ nữ đem toàn bộ Đẳng gia đều qua tay tặng người? Hẳn đây là muốn làm gì? Hẳn đây là muốn đem Đẳng gia cho triệt để bại quang a. Nay nếu để cho Đẳng lão gia từ biết đến thoát có thể hay không đem lão nhân gia người trực tiếp cho tươi sống tức chết.

Đẳng Chiến Thiên như vậy, Từ Thiên Hào cùng Tần Minh cũng không ngoại lệ, đẳng đại thiếu công tử bột thực sự là đã không thể cứu chữa, dĩ nhiên đem cả gia tộc qua tay tặng người? Cho dù Tần Phi Nguyệt là con gái của chính mình, đẳng đại thiếu muốn đem Đẳng gia đưa cho Tần Phi Nguyệt, Tần Minh cũng không có một chút nào lưu ý, dưới cái nhìn của hắn Đẳng Viêm đây chính là hồ đồ, dù sao điều này có thể là hẳn định đoạt?

"Ai nói ta nói không tính?" Đẳng Viêm không cam lòng nói.

"Người. . ." Đẳng Chiến Thiên tức giận thân thể chỉ run rẩy.

"Nhị thúc, ta không phải là đùa giỡn, ta nhưng là nói thật sự, việc này ta suy nghĩ thật lâu, Phi Nguyệt như thế đẹp để nếu như không điểm thủ đoạn sau đó được bắt nạt làm sao bây giờ? Người xem đây là cái gì?" Một giây sau, Đẳng Viêm nói trực tiếp từ trên người lấy ra một khối lệnh bài màu vàng óng, sau đó nâng tay lên hiện ra trong tầm mắt của mọi người. Lệnh bài có một bàn tay to nhỏ, toàn thân màu vàng, là dùng thuần hoàng kim chế tạo, ở lệnh bài bên trên càng là có một ít Long Văn đồ án, ở lệnh bài chính diện là một đẳng tự, khiến cho bài mặt trái nhưng là một đem tự.

"Tướng quân lệnh! !" Ba chữ không khỏi từ Đẳng Chiến Thiên trong miệng vang lên.

"Tướng quân lệnh! !" Không chỉ có là Đẳng Chiến Thiên, chính là từ ngàn được, Tần Minh, còn có tất cả mọi người tại chỗ cũng không nhịn được một tiếng thét kinh hãi, cái kia ánh mắt sắc bén đều nhìn chòng chọc vào Đẳng Viêm trong tay lệnh bài màu vàng óng bên trên. Tướng quân lệnh, không sai, Đẳng Viêm lệnh bài trong tay chính là tướng quân lệnh, chủ nhà họ Đẳng lệnh bài, để quốc tướng quân lệnh bài. Ai chương quản tướng quân lệnh chính là chủ nhà họ Đẳng, để quốc tướng quân, chương quản Đẳng gia cùng để quốc hai phần ba quân đội.

"Khốn nạn, người liền tướng quân lệnh cũng dám thâu?" Sau một khắc, Đẳng Chiến Thiên cái kia tức giận thanh âm vang lên, hẳn hai mắt nhìn chòng chọc vào Đẳng Viêm, song quyền nắm chặt, thân thể tức giận run.

Tướng quân lệnh tầm quan trọng đó là không thể nghi ngờ, hơn nữa tướng quân lệnh vẫn luôn là do Đẳng lão gia từ chương quản, lúc này xuất hiện ở Đẳng Viêm trong tay, cái kia không phải hẳn thâu đến còn có thể là làm sao đến? Không chỉ có là Đẳng Chiến Thiên cho là như thế, chính là ở đây cái khác tất cả mọi người cũng đều là cho là như thế. Đẳng lão gia từ sẽ đem tướng quân lệnh cho Đẳng Viêm? Cái kia làm sao có khả năng, cho dù Đẳng lão gia từ như thế nào đi nữa bảo vệ Đẳng Viêm, cũng không thể đem tướng quân lệnh cho hắn, Đẳng lão gia từ cũng không phải không biết này thiếu niên hư bản tính, đem tướng quân lệnh cho hắn cái kia không thể nghi ngờ chính là ở chôn vùi toàn bộ Đẳng gia, Đẳng lão gia từ sẽ làm như vậy? Căn bản là không thể.

"Thâu?" Đẳng Viêm sững sờ.

"Nhị thúc, lệnh bài kia nhưng là gia gia bề quan trước tự mình giao cho ta, làm sao có khả năng là thâu?" Đẳng Viêm một mặt oán giận nói rằng.

"Người làm Nhị thúc ba tuổi hài tử sao, lão gia từ sẽ đem tướng quân lệnh cho người? Người nói lời này ai tin?" Đẳng Chiến Thiên cả giận nói.

"Gia gia cho ta lệnh bài thời điểm nhưng là thật là nhiều người đều nhìn thấy, a Phúc là một, nam thúc cũng biết." Nghe vậy, Đẳng Viêm không có một chút nào lưu ý, mà là nhược nhược nói rằng. Trong miệng hắn a Phúc tự nhiên là cái kia hơn 200 cân tên Béo, hẳn đẳng đại thiếu tâm phúc. Nếu như Đẳng Viêm chỉ nói là a Phúc nhìn thấy cái kia đương nhiên sẽ không có người tin tưởng, thế nhưng. . . Đẳng Viêm trong miệng nam thúc liền không giống nhau, hẳn là Đẳng lão gia từ tâm phúc, từng đi theo Đẳng lão gia từ chinh chiến sa trường, một tiếng chinh chiến. Bây giờ, càng là toàn bộ Đẳng gia Đại tông quân, ở Đẳng gia hẳn tuyệt đối là Đẳng lão gia từ chỉ loại kém nhất người, nếu như hắn làm chứng, vậy thì giả không được. Nhưng là, sao có thể có chuyện đó?

"Tiểu thiếu gia nói không sai, tướng quân lệnh là lão gia từ tay giao cho hắn, hơn nữa lão gia cũng nói rồi tiểu thiếu gia có quyền quyết định sắp xếp như thế nào tướng quân lệnh, Đẳng gia tất cả mọi người nhất định phải vâng theo, người trái lệnh trực xuất Đẳng gia." Ngay ở Đẳng Viêm dứt lời, tất cả con tin nghi thời điểm, Đẳng gia bên trong tòa phủ đệ đột nhiên vang lên một tiếng nói già nua, thanh âm này vang vọng ở toàn bộ Đẳng gia, vang vọng ở tất cả mọi người trong đầu.

"Nam thúc?" Tất cả mọi người lần thứ hai sững sờ.

"Chuyện này. . ." Một giây sau, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

"Nam thúc, sao có thể có chuyện đó?" Đẳng Chiến Thiên nhìn âm thanh khởi nguồn phương hướng, cái kia không cam lòng âm thanh không khỏi vang lên. Đáng tiếc, đối phương căn bản cũng không có đáp lại hắn, tựa hồ cũng chỉ là vì giúp Đẳng Viêm làm chứng mà thôi, nhiệm vụ của hắn hoàn thành liền cũng sẽ không bao giờ hỏi đến những chuyện khác.

"Chuyện này. . ."

"Cũng nghe được chứ? Lệnh bài kia nhưng là gia gia tự tay cho ta, ta có quyền quyết định xử trí như thế nào, hiện tại ta liền giao nó cho Phi Nguyệt, từ nay về sau Phi Nguyệt chính là chủ nhà họ Đẳng, Đẳng gia tất cả mọi người đều phải muốn nghe từ Phi Nguyệt hiệu lệnh. Ai nếu không nghe, gia pháp hầu hạ." Lúc này, Đẳng Viêm cái kia đặc ý thanh âm vang lên, một mặt muốn ăn đòn dạng. Nhưng trong lòng hắn nhưng là một phen khác cảnh tượng: "Hừ, muốn ngăn cản Đẳng gia cùng Tần gia thông gia? Cái kia thiếu gia liền cho các người làm triệt để một điểm, để Tần Phi Nguyệt làm chủ nhà họ

Đằng, thứ này cũng ngang với đem Tần gia cùng Đằng gia triệt để trời ở cùng nhau. Sau đó, ai muốn gây xích mích Đằng gia cùng Tần gia trong lúc đó quan hệ cũng không tiếp tục khả năng, dù sao. . . Tần Phi Nguyệt là Tần gia thiên chi kiều nữ, bây giờ nàng càng là Đằng gia gia chủ, Tần Minh cái này chủ nhà họ Tần luôn không khả năng cùng con gái của chính mình đối nghịch chứ? Các người muốn hại : chỗ yếu thiếu gia, thiếu gia liền buồn nôn chết các người."

"Chuyện này. . ." Đằng Viêm làm cho tất cả mọi người đều chấn kinh rồi, há hốc mồm, từng cái từng cái người xem ta, ta xem người, không biết làm sao.

"Phi Nguyệt, đồ chơi này cho người, người có thể phải cố gắng bảo quản a, coi như chúng ta tín vật đính ước, sau đó nếu ai không nghe người, vậy người liền mạnh mẽ giáo huấn hắn, không cần cho tướng công ta mặt mũi." Lập tức, ngay ở trước mặt mấy vạn người trước mặt, đằng đại thiếu trực tiếp cầm trong tay tướng quân lệnh nhét vào Tần Phi Nguyệt trong tay, đồng thời một mặt nhu tình nói rằng. Đương nhiên, đằng đại thiếu cũng không lo lắng Tần Phi Nguyệt sẽ làm ra cái gì xin lỗi đằng gia sự tình, coi như nàng dám, nàng cũng không có năng lực này, dù sao tướng quân lệnh chỉ là một tượng trưng, mà Đằng lão gia tử mới là Đằng gia chân chính Định Hải Thần Châm, Đằng lão gia tử vừa ra, người có tướng quân lệnh cũng không có. Đằng Viêm hiện tại muốn chính là mình loại thái độ này, nói cho tất cả mọi người, từ hôm nay sau Tần gia tiểu thư chính là chủ nhà họ Đằng, hắn Đằng Viêm đem toàn bộ Đằng gia đưa cho mình lão bà.

"Ta. . ." Tần Phi Nguyệt há hốc mồm, nàng triệt để há hốc mồm, nàng cũng không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, cảm thụ trong tay cái kia "Nặng trình trình" tướng quân lệnh, lại xem trước mắt đằng đại thiếu cái kia một mặt muốn ăn đòn đáng sợ. Cho dù lòng tin nàng vượt xa người thường, xử sự làm sao thông dong, thời khắc này nàng đều không thể bình tĩnh. Hắn dĩ nhiên đem tướng quân lệnh cho mình, hắn dĩ nhiên đem toàn bộ Đằng gia đưa cho mình? Chuyện này. . . Dù là Tần Phi Nguyệt thiên tư thông minh, lúc này cũng không làm rõ được đằng đại thiếu đến tột cùng phải làm gì.

"Các người còn lo lắng cái gì? Còn không mau tới bái kiến đời mới gia chủ? Vẫn là nói các người không biết người tướng quân này khiến đại diện cho cái gì? Thấy khiến như gặp người, lẽ nào các người đều quên rồi sao?" Đằng Viêm không tiếp tục để ý một mặt đại ra cùng khiếp sợ Tần Phi Nguyệt, trực tiếp quay về thao trường bên trên mấy vạn người hết lớn.

"Bái kiến tướng quân! !"

"Bái kiến gia chủ! !"

Thời khắc này, không còn người chần chờ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đô Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đêm không ngủ, giết người dạ

Bái kiến tướng quân! !

Bái kiến gia chủ! !

To lớn thao trường bên trên, ngoại trừ Đằng Chiến Thiên, Từ Thiên Hào, Tần Minh, còn có một chút hôm nay tới tham gia hôn lễ quyền quý ở ngoài, những người khác toàn bộ bán quỳ trên mặt đất, quay về lầu canh đỉnh Tần Phi Nguyệt la lên, cái kia tiếng hô phá vỡ Thương Khung; những người này ngoại trừ quân đội của đế quốc chính là Đằng gia dòng chính, bọn họ có bọn họ ngạo khí, bọn họ có bọn họ thủ vững, tuy rằng Tần Phi Nguyệt chỉ là một họ khác người vợ, thế nhưng ai kêu trong tay nàng cầm tướng quân lệnh, hơn nữa là đến đến lão gia tử thụ ý; mặc dù là gián tiếp, thế nhưng cái kia đều không trọng yếu.

Quân lệnh ở tay, vạn đem bái phục;

Thời khắc này, nàng chính là tướng quân của bọn họ;

Thời khắc này, nàng chính là chủ nhà bọn họ;

Thời khắc này, bọn họ thần phục;

Chuyện này...

Cảm thụ trước mắt rộng lớn bầu không khí, nhìn trước mắt trên giáo trường mấy vạn người quỳ rạp xuống trước mặt chính mình, Tần Phi Nguyệt đột nhiên có loại không biết làm sao cảm giác, cảnh tượng như vậy nàng nơi nào từng trải qua? Cho dù nàng là Tần gia Đại tiểu thư cũng không có, huống chi hiện tại vẫn là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, hơn nữa chính mình vẫn là nhân vật chính. Nàng cái kia mỹ lệ hai mắt không nhìn được rơi vào bên người

Đặng Viêm trên người, nàng tâm càng là mãnh liệt nhảy lên, phảng phất không chịu nổi phần này "Gánh nặng" bình thường; nàng về mặt càng là đã động lại, triệt để đại ra.

Chủ nhà họ Đặng?

Ta?

Nàng mông, nàng triệt để mông, nàng căn bản không làm rõ ràng được Đặng Viêm đến tột cùng muốn làm gì, nàng thật sự rất muốn hiện tại liền lớn tiếng hỏi lên. Chỉ tiếc, nàng vẫn là nhịn xuống, đồng thời cũng không chế tâm tình của chính mình, để cho mình mau chóng khôi phục lại yên lặng.

Chuyện này...

Mà cũng trong lúc đó, Tần Minh cùng Từ Thiên Hào hai người cũng là liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cái kia kinh hoàng hai mắt toàn bộ rơi vào bên người Đặng Chiến Thiên trên người.

Đặng gia cùng Tần gia thông gia đây là đã sớm nhất định định chuyện kế tiếp, hơn nữa còn là Từ Thiên Hào đề nghị, do Tần Minh cùng Đặng lão gia từ hai người tán thành. Vì là chính là đoàn kết để quốc sức mạnh, đem toàn bộ đế quốc ngưng tụ thành một luồng thẳng, càng tốt hơn đến đối kháng Thiên Huyền Tông. Nhưng bây giờ thì sao? Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng đằng đại thiếu dĩ nhiên trực tiếp quản gia chủ vị trí đưa cho Tần Phi Nguyệt? Nếu như nói trước đằng đại thiếu bị Liễu Chân * rồi đi Đế đô để bọn họ cảm thấy phần nộ cùng bất đắc dĩ, như vậy giờ khắc này đằng đại thiếu hành vi nhưng là để bọn họ không biết làm sao. Dù sao... Đằng đại thiếu hành vi có thể sẽ để nguyên bản dự đoán xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Liên tỷ như... Để Đặng gia người đối với chuyện này sản sinh khúc mắc.

Đặng Chiến Thiên, làm Đặng gia nhị gia. Bây giờ Đặng gia đại gia cùng tam gia toàn bộ không biết tung tích tình huống, hẳn là có khả năng nhất tiếp nhận Đặng gia đòi tiếp theo gia chủ vị trí. Nhưng bây giờ thì sao? Đặng lão gia từ dĩ nhiên đem tướng quân lệnh cho Đặng Viêm, mà bây giờ Đặng Viêm càng là trước mặt nhiều người như vậy đem tướng quân lệnh, chủ nhà họ Đặng vị trí truyền cho Tần Phi Nguyệt. Có thể nói Tần Phi Nguyệt chủ nhà họ Đặng vị trí đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, gia chủ vị trí cùng hẳn Đặng Chiến Thiên tái vô quan hệ. Dưới tình huống như thế Đặng Chiến Thiên sẽ nghĩ như thế nào?

Chỉ ít... Đặng Chiến Thiên giờ khắc này sắc mặt liền không dễ nhìn.

Hanh...

Một giây sau, Đặng Chiến Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn trên đài cao Đặng Viêm cùng Tần Phi Nguyệt, sau đó lạnh rên một tiếng, cái gì cũng không nói lời nào trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. Tình cảnh này trực tiếp hiển lộ tiếng lòng của hắn, hắn là bất mãn bức nào cùng oán giận. Từ Thiên Hào cùng Tần Minh thấy thế, hai người không dám chậm trễ chút nào trực tiếp đuổi theo, chỉ ít bọn họ cần phải đi động viên một chút Đặng Chiến Thiên, vuốt lên một hồi trong lòng hắn khả năng bởi vì chuyện này mà sản sinh khúc mắc. Dù sao, nếu như tùy ý tình thế như thế tiếp tục phát triển, đây đối với toàn bộ ba phe thế lực đoàn kết phi thường bất lợi.

Ha ha...

Lầu canh đình, Đặng Viêm nhìn Đặng Chiến Thiên phẩy tay áo bỏ đi, đáy lòng của hắn cười lạnh một tiếng. Từ vừa nãy hắn liền vẫn nhìn kỹ chính mình này Nhị thúc phản ứng, giờ khắc này nhìn Đặng Chiến Thiên phẩy tay áo bỏ đi, Đặng Viêm cái kia trên tức hai con ngươi nơi sâu xa né qua một tia âm lãnh cùng sắc bén, lập tức liền lại tiêu tan không thấy hình bóng.

"Ha ha ha, sự tình đều giải quyết, thiếu gia ta cũng an tâm, các anh em đêm nay ăn được uống được, thiếu gia ta liền không bồi đại gia, động phòng đi đi..." Đặng Viêm một mặt vui cười, cái kia thanh âm hưng phấn vang lên, lập tức ôm Tần Phi Nguyệt trực tiếp đi vào lầu canh, biến mất trong tầm mắt của mọi người, sau đó lại rời đi lầu canh, lời kéo Tần Phi Nguyệt hướng về chính mình tân phòng chạy đi. Từ đầu đến cuối, Tần Phi Nguyệt đều không có bất kỳ phản kháng, chỉ có điều nắm trong tay tướng quân lệnh, Tần Phi Nguyệt tâm tình trước nay chưa từng có trầm trọng.

... ..

Dạ, lặng yên giáng lâm,

Hoàng hôn hạ xuống, bóng tối bao trùm

Toàn bộ đế cũng dần dần khôi phục yên tĩnh, an nhàn. Đặng gia bên trong tòa phủ đệ vẫn giăng đèn kết hoa, cũng đã là yến hội tàn tán, tân khách mãn đi. Cái kia náo nhiệt tình cảnh cũng đã tiêu tan không thấy hình bóng, không còn tồn tại nữa, duy nhất lưu lại chỉ có cái kia vui mừng bầu không khí. Mà hôm nay sau khi, Đế đô bên trong chắc chắn lần thứ hai truyền lên một đoạn giai thoại —— Đặng gia thiếu niên hư vì là thân dung mạo, Đặng gia cơ nghiệp qua tay người khác; đằng đại thiếu dừng cảm chắc chắn trong tương lai một quãng thời gian rất dài nhận hết Đế đô tất cả mọi người "Vây đỡ".

Tối nay, nhất định có rất nhiều người bởi vì Tần Phi Nguyệt này Đế đô đệ nhất mỹ nữ trở thành người phụ mà vô cùng đau đớn, trắng đêm khó ngủ;

Tối nay, nhất định có rất nhiều người bởi vì đằng đại thiếu này Đế đô đệ nhất thiếu niên hư đón đầu đại hỉ mà mở cờ trong bụng, hi rất khó miễn;

Tối nay, nhất định là một khó ngủ đêm;

Đế đô phía tây nam một chỗ trang viên. Đây là một chỗ không có bất kỳ tính đặc thù trang viên, ở toàn bộ trong đế đô không có một ngàn cũng có tám

trăm, mà chỗ này trang viên chủ nhân cũng chỉ là một bình thường thương nhân mà thôi, không có bất kỳ không giống, đương nhiên này đều chỉ là mặt ngoài.

Trong trang viên.

Àm.. Đùng.. Đùng..

Àm..

Ở chỗ này trang viên một trong sương phòng, ở cái kia bầu trời đêm yên tĩnh bên dưới, truyền đến từng trận lạnh lạnh vờ vang lên. Ở trong sương phòng, một người đàn ông tuổi trung niên đầy mặt tức giận, càng là không ngừng đem trong sương phòng một ít trang sức, trang trí toàn bộ nện xuống đất, mạnh mẽ suất thành mảnh vỡ. Tựa hồ, chỉ có như vậy mới có thể phát tiết hân lửa giận trong lòng. Mà này người đàn ông trung niên không phải người khác, chính là Đổng gia nhị gia —— Đổng Chiến Thiên.

Ở Đổng Chiến Thiên bên người, Liễu Chân một mặt không giảng hoà lo lắng nhìn tức giận Đổng Chiến Thiên. Nếu như có người nhìn thấy hình ảnh trước mắt tuyệt đối sẽ nhìn thấy khiếp sợ. Dù sao, ngày hôm nay ban ngày thời điểm Đổng Chiến Thiên cùng Liễu Chân còn vì Đổng Viêm sự tình tranh đấu đối lập, thế nhưng lúc này ở này từ từ dưới bóng đêm nhưng là gặp nhau ở một chỗ yên lặng trong sương phòng, này bản cũng làm người ta đáng giá hoài nghi.

"Người làm cái gì vậy?" Liễu Chân đột nhiên kéo Đổng Chiến Thiên, một mặt lo lắng lo lắng hỏi.

"Ta hận, ta hận a..." Đổng Chiến Thiên song quyền nắm chặt, bộ mặt thanh kinh nổi lên, gào thét thanh âm vang lên.

"Được rồi, tuy rằng không có giống chúng ta mong muốn kế hoạch như vậy thuận lợi, thế nhưng.. Cái kia thiếu niên hư không phải là bị chúng ta đuổi ra Đế đô sao? Cho tới Tần gia người phụ nữ kia tuy rằng nàng đã giả tiến vào Đổng gia, thế nhưng điều này cũng không có gì quá mức. Thiếu niên hư không ở, nàng ở Đổng gia nhiều lắm chính là một không ai nhìn hợp mắt quả phụ mà thôi, Đổng gia cùng Tần gia muốn thông qua thông gia triệt để liên hợp cái kia đã không thể. Mà chúng ta đã thành công giống như vậy, đón lấy chỉ cần chúng ta nắm lấy cơ hội, gây xích mích hai nhà trong lúc đó quan hệ là được." Nhìn về mặt dữ tợn, không cam lòng Đổng Chiến Thiên, Liễu Chân khuyên lon thanh âm vang lên. Trên mặt càng là mang theo một tia tự tin cùng hung tàn, phảng phất hết thảy đều ở nàng nắm trong bàn tay.

"Hơn nữa người làm Đổng gia nhị gia, hiện vào lúc này hoàn toàn có thể lợi dụng Tần Phi Nguyệt đến làm văn, này nhất định sẽ để kế hoạch của chúng ta làm ít mà hiệu quả nhiều."

"Nói káo." Đối mặt Liễu Chân khuyên giải, Đổng Chiến Thiên cả giận nói.

"Người..." Liễu Chân không khỏi sững sờ.

"Người biết cái gì? Nếu như đúng là như vậy là tốt rồi, người biết cái kia tên rác rưởi hân làm cái gì không?" Ánh mắt sắc bén, phần nộ biểu hiện, Đổng Chiến Thiên nhìn Liễu Chân cắn răng nói rằng, lời nói của hân hầu như mỗi một chữ đều là từ trong hàm răng đựng tới, mà song quyền của hân vẫn chăm chú nắm, hân giờ khắc này thật sự rất tức giận, rất tức giận.

"Hân làm cái gì?" Nhìn Đổng Chiến Thiên, Liễu Chân trên mặt né qua một tia ngạc nhiên nghi ngờ.

"Phế vật này dĩ nhiên đem chủ nhà họ Đổng vị trí truyền cho Tần Phi Nguyệt con tiện nhân kia." Đổng Chiến Thiên tức giận thanh âm vang lên, nói lời này hân một chương trực tiếp vỗ vào trước mặt trên bàn, trong nháy mắt liền đem cái kia bàn đá đập thành mảnh vỡ, có thể tưởng tượng được hân giờ khắc này tâm cảnh là cỡ nào sự phần nộ.

"Cái gì?" Liễu Chân kinh ngạc thốt lên một tiếng, cái kia ánh mắt không thể tin nhìn Đổng Chiến Thiên, trên mặt trước loại kia tự tin, âm lãnh trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng, thay vào đó chính là khiếp sợ, là kinh hãi, là khó mà tin nổi.

"Sao có thể có chuyện đó? Chủ nhà họ Đổng vị trí há lại là hân tên rác rưởi này nói truyền cho ai liền truyền cho ai?"

"Nếu như là hân đó là đương nhiên không được, nhưng là... Cái kia lão bất tử cũng không biết đầu có phải là để con lừa đá, dĩ nhiên đem tướng quân lệnh cho tên rác rưởi này, ngày hôm nay phế vật này vang lên trống trận, đem toàn bộ đế quốc hết thảy Đổng gia thế lực triệu tập đến thảo trường, ngay ở trước mặt mấy vạn người tự tay đem tướng quân lệnh giao cho Tần Phi Nguyệt trong tay, bây giờ, Tần Phi Nguyệt chủ nhà họ Đổng vị trí đã là ngồi vào chỗ của mình. Người nói, ta có thể không khí, ta có thể không nộ sao?" Đổng Chiến Thiên gần như rít gào thanh âm vang lên, Liễu Chân nghe cả người đều triệt để há hốc mồm, cái này biến cố thực sự là quá to lớn, đại hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ, thậm chí hoàn toàn ở dự liệu của bọn họ ở ngoài.

"Khôn kiếp, sớm biết như vậy, vừa này người liền nên trực tiếp giết hân." Đổng Chiến Thiên cả giận nói.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ? Bây giờ Tần Phi Nguyệt đã ngồi trên chủ nhà họ Đổng vị trí, này đã là không cách nào xoay chuyển sự thực, muốn phải tiếp tục gây xích mích tần đổng hai nhà trong lúc đó quan hệ sẽ không giống trước đây đơn giản như vậy. Tên rác rưởi này hồng rồi chúng ta đại sự tự nhiên không thể dễ tha hân. Rồi đi Đế đô? Hân nghĩ tới nộ." Đổng Chiến Thiên thanh âm lạnh lùng vang lên, hân cái kia ánh mắt sắc bén bên trong cũng là trong giây lát né qua một tia sắc bén sát ý, giờ khắc này, hân đối với Đổng Viêm đã động sát niệm.

"Hừ, nếu không cách nào gây xích mích Tần Minh hai nhà, vậy chúng ta liền trực tiếp để hoàng thất cùng Đàng gia làm lộn tung lên." Sau một khắc, Đàng Chiến Thiên kiên định thanh âm vang lên.

"Gây xích mích hoàng thất cùng Đàng gia?" Liễu Chân cả kinh.

"Không sai. Ngươi bây giờ lập tức trở lại, điều động một phần đã thần phục chúng ta hoàng thất cao thủ đêm nay đánh giết tên rác rưởi này, chúng ta đến hẳn một vụ oan giả họa, chỉ muốn tên rác rưởi này vừa chết, ta liền có thể làm cho Đàng gia cùng hoàng thất triệt để làm lộn tung lên." Đàng Chiến Thiên thanh âm lạnh lùng vang lên, trong ánh mắt càng là lóe lên một tia hung tàn.

"Này có thể không?"

"Có cái gì không thể?"

"Chuyện này..." Liễu Chân kinh ngạc ánh mắt nhìn Đàng Chiến Thiên rất là không rõ.

"Ngươi có phải là muốn bảo hôm nay tất cả mọi người đều nhìn thấy ngươi cùng Từ Thiên Hào đã làm lộn tung lên? Coi như là ngươi giết tên rác rưởi này cũng cùng hoàng thất không có bất kỳ quan hệ gì?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Hanh... Ở tình huống bình thường khẳng định là như vậy. Thế nhưng, nếu như là ngươi, ngươi sẽ như vậy ngốc ban ngày vừa xảy ra chuyện như vậy, buổi tối liền ra tay đánh giết tên rác rưởi này? Này không phải làm cho tất cả mọi người đều đến hoài nghi ngươi sao? Lẽ nào ngươi liền không thể chờ đến chờ phế vật này rồi đi Đế đô ở động thủ sao?"

"Thứ hai, đến thời điểm chúng ta có thể xin mời tông môn vị kia thiên nhân cảnh cao thủ ra tay, toàn bộ Đế đô chỉ có Đàng gia, Tần gia, hoàng thất có thiên nhân cảnh cao thủ. Đàng gia tự nhiên không thể đối với phế vật này ra tay, còn Tần gia... Rác rưởi mới vừa đem toàn bộ Đàng gia đều đưa cho bọn họ Tần gia, bọn họ sẽ đối với rác rưởi ra tay? Vậy căn bản không thể, cũng nói không thông, như vậy duy nhất còn lại cũng chỉ có hoàng thất. Hom nữa. . . Hoàng thất thiên nhân cảnh cao thủ chỉ có Từ Thiên Hào có thể điều động. Dưới tình huống như vậy, ngươi nói hoàng thất có thể hay không là cái thứ nhất đáng giá đối tượng hoài nghi?"

"Đệ tam, đến thời điểm do ngươi tự mình dẫn đội, giết hẳn sau khi ngươi cũng không cần về hoàng cung, chúng ta lại tìm cá nhân giả trang ngươi đáng vẽ, sau đó giết nàng, lại hủy diệt dung mạo của nàng, tìm cái bí ẩn một điểm địa phương chôn, đợi được thích hợp thời cơ thời điểm lại sắp xếp người trong lúc lo lắng phát hiện thi thể này. Đến thời điểm ngươi suy nghĩ một chút... Rác rưởi bị giết, chân phi bị giết, cái kia tất cả mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Tất cả mọi người khẳng định đều sẽ cho rằng trước ngươi cùng Từ Thiên Hào tranh đấu đối lập vốn là hai người các ngươi diễn một tuồng kịch, vì là chính là cho Từ Thiên Hào giải vây, đáng tiếc Từ Thiên Hào vì bảo thủ bí mật trực tiếp giết ngươi. Đến thời điểm hết thấy đầu mâu đều sẽ chỉ về Từ Thiên Hào."

"Đệ tứ, cũng là điểm trọng yếu nhất, ta là Đàng gia nhị gia, hoàn toàn có thể mượn cơ hội thúc đẩy Đàng gia đối với hoàng thất cừu hận, mà lão gia tử đang bế quan, căn bản không thể đi ra ngăn cản. Đến thời điểm ta đăng cao nhất hô..." Đàng Chiến Thiên một mặt hung tàn tự tin nói rằng, trên mặt càng là mang theo một tia kích động cùng ước mơ, hẳn phảng phất đã thấy Đàng gia cùng hoàng thất đánh nhau chết sống tình cảnh.

"Cái kia động cơ giết người đây? Từ Thiên Hào tại sao muốn giết tên rác rưởi này? Không cần thiết a." Liễu Chân sau khi nghe trầm tư một chút hỏi.

"Động cơ giết người? Chúng ta động cơ giết người không phải là hẳn Từ Thiên Hào động cơ giết người sao? Gần vua như gần cọp, cái này động cơ giết người dùng ở trên người hẳn so với dùng ở chúng ta nơi này càng thêm hợp lý, càng thêm nói thông." Đàng Chiến Thiên tà mị nở nụ cười.

"Được, ta lập tức đi an bài."

"Chờ đã, ngươi an bài xong sau khi đi gặp một hồi Vân nhi, kim hôm sau ngươi thì sẽ không thể tiếp tục ở lại hoàng cung, sau đó hoàng cung sự tình liền giao cho nàng đến làm, nàng là con gái của chúng ta, có một số việc giao cho nàng so với giao cho người khác càng có thể làm cho ta yên tâm." Sau đó, Đàng Chiến Thiên lần thứ hai nói bổ sung.

"Được." Liễu Chân nói liền trực tiếp rời đi.

"Đàng Viêm, hanh... Xấu ta chuyện tốt, vậy cũng chớ quái ta đối với ngươi không khách khí." Liễu Chân sau khi rời đi, Đàng Chiến Thiên lạnh lùng nói một câu, sau đó hẳn cũng xoay người rời đi, nơi này không phải chỗ ở lâu, Đàng gia phủ đệ mới là hẳn nên đi địa phương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vì sống sót. . .

Dưới bóng đêm, bóng người di động;

Trong đêm tối, sát cơ lạnh liệt;

Đằng gia phủ tướng quân.

"Ha ha, rốt cục có thể động phòng, đem thiếu gia chúng ta thật khổ cực a." Tân phòng bên trong, cái kia ám muội, thanh âm hưng phấn vang lên. Đẳng Viêm si mê hai mắt chăm chú nhìn cái kia lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở giường duyên bên cạnh nghiêng nước nghiêng thành Tần Phi Nguyệt, ánh mắt kia "Sắc bén" phảng phất một con mèo thối không có ăn uống sỏi sỏi nhìn thấy một con không hề có chút sức chống đỡ cừu nhỏ giống như vậy, xoa xoa hai tay từng bước từng bước hướng về cái kia giường lớn B gần, hướng về Tần Phi Nguyệt B gần.

Bầu không khí, ám muội đến cực hạn;

Động tác, tà ác đến cực hạn;

"Người. . ." Nhìn từng bước từng bước B gần Đẳng Viêm, nhìn đối phương cái kia tà mị vẻ mặt, cảm thụ chu vi cái kia ám muội bầu không khí, Tần Phi Nguyệt tâm mãnh liệt mà vừa vội tốc nhảy lên, trong ánh mắt càng là mang theo một tia trước nay chưa từng có hoảng loạn. Nàng biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, nàng từ đáp ứng gã cho đẳng đại thiếu một khắc đó cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Thế nhưng, nàng dù sao vẫn là một chưa qua nhân sự thiếu nữ mà thôi, vào giờ phút này nàng đầu óc trống rỗng, tâm mắt của nàng bên trong chỉ có một con sỏi sỏi, một con muốn một ăn rồi chính mình sỏi sỏi.

Nàng ngượng ngùng;

Nàng càng là sợ sệt;

"Mỹ nhân, ta đến rồi." Dứt lời, Đẳng Viêm như một con sỏi sỏi chụp môi, trực tiếp hướng về Tần Phi Nguyệt nhào tạt mà đi.

"A. . ." Một tiếng thét kinh hãi thanh từ Tần Phi Nguyệt trong miệng bản năng phát sinh, nàng sợ đến hoa dung thất sắc. Đáng tiếc, trong phút chốc nàng đã bị Đẳng Viêm đè xuống giường. Nàng cái kia óng ánh hai con mắt mang theo một tia hoảng loạn lẳng lặng nhìn trước mặt cái kia gần như dán vào chính mình mặt đất khuôn mặt, cảm thụ Đẳng Viêm cái kia dày nặng thân thể, nhịp tim đập của nàng trở nên càng thêm cấp tốc, nàng hô hấp trở nên càng thêm gấp gáp, nàng cái kia trắng nõn mặt đất càng là trong nháy mắt hiện lên một vết ân hồng. Lý trí biến mất không còn sót lại chút gì, hoảng hốt loạn đến cực hạn, nàng chỉ là bản năng quay đầu qua, không dám nhìn thẳng Đẳng Viêm cái kia cực nóng hai mắt.

Ầm ầm ầm! !

Tâm, mãnh liệt nhảy lên;

Ta nên làm gì?

Ta nên làm gì?

Tần Phi Nguyệt đẩy lồng cái kia hoảng loạn thanh âm vang lên, về mặt bên trong càng là mang theo một tia do dự. Tuy rằng nàng làm tốt gã cho đẳng đại thiếu chuẩn bị, thế nhưng là không có làm tốt cùng đẳng đại thiếu vượt qua cái kia bước cuối cùng chuẩn bị, hay hoặc là nói nàng làm trận lùi bước, sợ sệt. Còn nàng trước đối với đẳng đại thiếu nghi kỵ, vào giờ phút này ở loại này bầu không khí cảnh tượng bên dưới cũng sớm đã bị lãng quên không còn một mống, đối mặt thời khắc này, nàng nơi nào còn quan tâm được nhiều như vậy a.

"Người thật sự muốn làm lão bà ta? Nghĩ kỹ?" Một giây sau, Đẳng Viêm cái kia trêu tức thanh âm vang lên.

"A?" Đẳng Viêm đề Tần Phi Nguyệt sững sờ, một tiếng thét kinh hãi vang lên, liền phảng phất một chậu nước lạnh dội ở trên người nàng giống như vậy, làm cho nàng trong nháy mắt khôi phục tỉnh táo. Cái kia một tia hoảng loạn, sợ sệt, do dự cũng trong nháy mắt tiêu tan không thấy hình bóng, thay vào đó chính là một tia kinh ngạc. Nàng cái kia linh động hai con ngươi nhìn trước mắt tuần tú khuôn mặt, trong giây lát sững sờ. Đúng đấy, ta làm sao đã quên, hần là một lừa dối tất cả mọi người thiên tài, hần không phải thiếu niên hư, hần cũng không hão sắc, những thứ này đều là giả, hần cưới ta khẳng định cũng là có hần sắp xếp, hần cũng không phải nghĩ. . . Trong nháy mắt, Tần Phi Nguyệt bỗng nhiên tỉnh táo, thế nhưng đẩy lòng nhưng là không tên né qua một tia thất lạc, liền bản thân nàng đều không có phát hiện.

Hồ. . .

Cảm thụ Tần Phi Nguyệt biến hóa, Đẳng Viêm trực tiếp trở mình, sau đó nằm thẳng ở Tần Phi Nguyệt bên người, hai mắt lẳng lặng nhìn đỉnh đầu.

"Ta là thiếu niên hư, người là nữ thần, chúng ta phối sao?" Thanh âm nhàn nhạt từ Đẳng Viêm trong miệng vang lên.

"A?" Tần Phi Nguyệt lại là sững sờ.

"Người gã cho ta là bởi vì người sự bất đắc dĩ, ta cưới người cũng có ta sự bất đắc dĩ, chúng ta kết hợp vốn là một cái sai lầm, nếu là sai lầm tại sao còn phải tiếp tục sai xuống đây?" Không để ý đến Tần Phi Nguyệt phản ứng, Đẳng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên. Hần vốn là không phải cái gì thiếu niên hư, hần làm tất cả cũng đều chỉ là vì mê hoặc kẻ thù của chính mình, huống chi hần lập tức liền muốn rời khỏi Đế đô, nếu như vậy thì tại sao muốn đi gieo

vạ một nữ nhân đáng thương đây? Nàng là vô tội, chính mình cho không được nàng bất kỳ hứa hẹn, liền không muốn đi gieo vạ nàng. Không có cần thiết nhân vì chính mình mà chôn vùi một cô thiếu nữ mỹ hảo tương lai.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không đối với ngươi làm cái gì, chỉ là lợi dụng ngươi diễn một tuồng kịch mà thôi."

Quả nhiên. . .

Nghe được Đằng Viêm, Tần Phi Nguyệt trong lòng vui vẻ, nàng suy đoán đều là thật sự, đây là một thiên tài đến yêu nghiệt bình thường nam nhân, hẳn lừa tất cả mọi người. Không khỏi, Tần Phi Nguyệt trong lòng bản năng bay lên một loại hưng phấn kích động tâm tình, liền bản thân nàng đều không cách nào khống chế. Trên mặt của nàng cái kia một vết ngưng ngưng cũng hết mức thối lui, lưu lại chỉ là cái kia nhân nhật mỉm cười, linh động hai mắt, nàng nghiêng nước nghiêng thành.

"Ngươi không xếp vào?" Du dương thanh âm vang lên.

"Hả?" Tần Phi Nguyệt để Đằng Viêm trong lòng không khỏi cả kinh, cũng sờ. Hẳn cả người đột nhiên từ trên giường ngồi dậy đến, cái kia ánh mắt sắc bén trong nháy mắt rơi vào Tần Phi Nguyệt trên người, trong hai con ngươi càng là lập loè một chút đề phòng cùng hàn quang, thời khắc này hẳn phải phát một con dã thú hung mãnh giống như vậy, Đằng Viêm tâm cũng là trước nay chưa từng có phòng bị.

"Ngươi muốn giết người diệt khẩu?" Nước long lanh linh động hai mắt nhìn Đằng Viêm, con ngươi xoay tròn chuyển động, tần phi nguyệt mang theo một nụ cười, thanh âm nhân nhật từ trong miệng nàng vang lên.

"A. . ." Nhìn trong tầm mắt tầm này Thiên Sứ giống như mặt đá, cái kia nụ cười vui vẻ cùng thông dong vẻ mặt, Đằng Viêm cười nhặt một tiếng, cả người lần thứ hai một con ngã vào trên giường, lẳng lặng bình nằm ở nơi đó, tựa hồ chưa từng xảy ra gì cả giống như vậy, trước loại kia đề phòng cùng hàn ý cùng trong nháy mắt tiêu tan không thấy hình bóng. Minh lập tức liền muốn rời khỏi Đề đồ, cần gì phải lưu ý có người hay không phát hiện bí mật của chính mình đây? Hơn nữa, xếp vào hơn mười năm, Đằng Viêm cũng cảm giác mình mệt mỏi.

"Xem ra, ta coi thường ngươi —— Tần đại tiểu thư." Sau một khắc, Đằng Viêm thanh âm nhân nhật vang lên.

"Thật sao?" Tần Phi Nguyệt hỏi.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Một tuổi có thể nói, ba tuổi có thể hành, ha ha, so với ngươi và ta lại tính là cái gì đây?"

"Thì ra là như vậy. . ."

"Cái gì thì ra là như vậy?"

"Vừa nãy ta còn ở hiếu kỳ ngươi Tần đại tiểu thư là thấy thế nào xuyên ta, dù sao. . . Ta cảm giác ta trang rất giống. Ha ha, không nghĩ tới khi còn bé ta cũng đã lộ ra kẽ hở." Đằng Viêm thanh âm nhân nhật vang lên. Một tuổi thời điểm hẳn đã ừng có thành niên người tư duy cùng ký ức, nhi thì ký ức đối với Tần Phi Nguyệt mà nói hay là rất mơ hồ, thế nhưng đối với hẳn mà nói nhưng là rõ ràng vô cùng. Thiên tài cũng có thiên tài buồn phiền, một tuổi đứa nhỏ nếu như đối với người khác nói bốc nói phét vậy còn không hù chết người? Mà Tần Phi Nguyệt tự nhiên cũng là trở thành hẳn nói hết đối tượng, không nghĩ tới sẽ nhờ đó cho mình lưu cái kế tiếp không cách nào cứu vãn kẽ hở, đương nhiên. . . Điều này cũng không oán Đằng Viêm, chỉ có thể nói Tần Phi Nguyệt cũng không đơn giản, một hai tuổi thời điểm ký ức nàng đều đang có thể nhớ tới.

"Tại sao phải làm như vậy?" Tần Phi Nguyệt hỏi.

"Vì sống sót. . ." Đằng Viêm cái kia cảm khái thanh âm vang lên, lời nói của hẳn làm cho người ta một loại vô hạn tang thương, bi thương, bất đắc dĩ cảm giác.

"Vì sống sót?" Tần Phi Nguyệt không khỏi cũng sờ, quay đầu qua, cái kia kinh ngạc ánh mắt không nhận được liếc mắt một cái Đằng Viêm, lập tức nghĩ đến Đằng Viêm lúc còn rất nhỏ liền bị người độc thủ, bị người đập vỡ tan kinh mạch mà trở thành một không thể tu luyện phế nhân, nàng cũng là thoát mái. Đúng, vì sống sót, một yêu nghiệt giống như thiên tài, một có thể lừa bịp thế nhân hơn mười năm thiên tài, hẳn như thế làm vụn vụn chỉ là vì sống sót, cỡ nào bị thương, cỡ nào thê thảm.

Hai người đều không có mở miệng nói chuyện nữa, duy trì cái kia một phần độc nhất yên tĩnh.

Hồi lâu. . .

"Tại sao muốn đem tướng quân khiến cho ta?" Rốt cục, Tần Phi Nguyệt đánh vỡ cái kia một phần độc nhất yên tĩnh không nhận được hỏi, trong lòng nàng có quá nhiều quá nhiều nghi vấn muốn đăng đại thiếu đưa ra đáp án.

"Buồn nôn mấy người mà thôi."

"Buồn nôn mấy người?"

"Có người không muốn tần đăng hai nhà thông gia, vậy ta liền làm càng thêm triệt để một ít, buồn nôn buồn nôn bọn họ."

"Người đem toàn bộ Đảng gia đều giao cho một người ngoài chính là vì buồn nôn mấy người? Lẽ nào người liền không sợ bởi vậy chôn vùi Đảng gia? Hoặc là nói người không sợ chúng ta Tần gia mượn cơ hội chiếm đoạt Đảng gia?" Tần Phi Nguyệt không nhịn được hỏi. Đảng đại thiếu hành vi thực sự là quá không thể tưởng tượng nổi. Nếu như hắn chỉ là một công tử bột, như vậy hắn như thế làm cũng có thể thông cảm được. Thế nhưng hắn không phải, hắn không chỉ có không phải, hơn nữa thiên phú của hắn càng là kinh người đáng sợ, hắn sẽ không nghĩ tới những thứ này.

"Ha ha." Đảng Viêm cười nhạt một tiếng, không hề trả lời.

"Là ai muốn ngăn cản tần đảng hai nhà thông gia?" Thấy Đảng Viêm không hề trả lời, Tần Phi Nguyệt cũng không có tiếp tục ở vấn đề này xoắn xuýt.

"Xem ra ta đánh giá cao Tần đại tiểu thư."

"Có ý gì?" Tần Phi Nguyệt hơi nhướn mày, không rõ.

"Ai muốn đuổi ta ra Đế đô? Thì tại sao muốn đuổi ta ra Đế đô?" Đảng Viêm thản nhiên nói.

"Chân phi? Là nàng?" Tần Phi Nguyệt cả kinh.

"Người còn không phải rất ngu, ha ha."

"Người. . . Mới ngốc đây." Tần Phi Nguyệt trừng Đảng Viêm một chút gắt giọng.

"Ha ha."

"Vậy người định làm như thế nào? Lẽ nào liền như vậy nhận? Rồi đi Đế đô đối với người không phải là chuyện tốt đẹp gì. Người. . ." Tần Phi Nguyệt vốn muốn nói Đảng Viêm chỉ là một kẻ tàn phế mà thôi, lang thang ở bên ngoài nhất định sẽ chịu đến không ít uy hiếp, nhưng là đột nhiên ý thức được cái gì, nàng câu chuyện trực tiếp biến đổi "Dù sao thế giới bên ngoài tràn ngập nguy hiểm, hơn nữa không có Đảng gia có thể che chở người."

"Nguy hiểm?" Đảng Viêm cười nhạt một tiếng.

"Nguy hiểm cùng kỳ ngộ mãi mãi cũng là bằng nhau. Đối với ta mà nói làm sao không phải là một cơ hội đây?"

"Cơ hội?"

"Mười hai năm, ta ở Đế đô tiêu tốn ròng rã mười hai năm, muốn hết tất cả biện pháp, nhưng hôm nay ta vẫn là một không thể tu luyện phế nhân. Một người không cách nào tu luyện cái kia cho dù hắn thiên tư ngang dọc vậy thì như thế nào? Trước sau vẫn là một kẻ tàn phế, này không phải người ta muốn sinh." Đảng Viêm không cam lòng mà lại kiên định thanh âm vang lên.

"Này không phải người ta muốn sinh." Tần Phi Nguyệt dư vị Đảng Viêm, trong ánh mắt càng là mang theo một tia si mê. Mỹ nữ yêu anh hùng, đây là tuyên cổ bất biến đạo lý, nàng Tần Phi Nguyệt cũng là như thế, hơn nữa. . . Nàng cũng vẫn cho rằng toàn bộ trong đế đô chỉ có một Đảng Viêm phối lên nàng Tần Phi Nguyệt. Lúc này, trước hết thấy suy đoán càng là được nghiệm chứng, hắn vẫn là vị thiên tài kia, hắn vẫn là cái kia yêu nghiệt; khi hắn không biết điều nữa thời điểm, hắn đem kinh tuyệt thiên hạ; khi hắn phong mang lại lộ thời điểm, hắn đem vắn đỉnh đỉnh cao; hắn sắp rời đi, nàng cần làm chút gì.

"Vậy người đánh toán khi nào thì đi?"

"Ngày mai."

"Ngày mai sao? Xem ra chúng ta còn có thời gian."

"Thời gian nào?" Đảng Viêm nghiêng người sang nhìn Tần Phi Nguyệt tràn đầy không rõ.

"Ngày hôm nay là chúng ta đêm động phòng hoa chúc." Tần Phi Nguyệt cũng là nghiêng người sang, cái kia linh động hai mắt nhìn Đảng Viêm nói rằng. Dứt lời, nàng cái kia trắng nõn mặt đái trong nháy mắt hiện lên một vệt ân hồng, không nhịn được cúi đầu, không dám nhìn thẳng Đảng Viêm, cái kia một bộ mặc cho quân thái chi ngượng ngùng làm người thương yêu tiếc. Hai người nằm nghiêng ở trên thuyền, đối diện lẫn nhau trung gian cũng chỉ có một tí tẹo như thế khoảng cách, Đảng Viêm có thể rõ rõ ràng ràng nhìn thấy Tần Phi Nguyệt cái kia khuôn mặt mỗi một tác da thịt, thậm chí còn có thể ngửi được cái kia một tia thiếu nữ mùi thơm cơ thể. Tần Phi Nguyệt vốn là Đế đô đệ nhất mỹ nữ, giờ khắc này càng là. . . , tình cảnh này, xem Đảng Viêm cũng không nhịn được nuốt ngụm nước miếng.

Mỹ;

Quá đẹp;

Hắn thiếu niên hư tên đều là giả ra đến, này không giả; thế nhưng, hắn cũng vẫn là một nam nhân bình thường a.

Như vậy mỹ nhân. . .

"Đêm động phòng hoa chúc?" Đảng Viêm gần như thanh âm run rẩy vang lên, nuốt nước bọt, hắn tâm mười sáu năm qua lần thứ nhất triệt để ngón ngang, chuyện này. . . Căn bản là không ở kế hoạch của hắn bên trong, cũng không ở hắn dự đoán bên trong a.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cẩn thận Nhị thức

"Đêm động phòng hoa chúc?"

Đằng Viêm gần như thanh âm run rẩy vang lên, nuốt nước bọt, hần tâm mười sáu năm qua lần thứ nhất triệt để ngón ngang, chuyện này. . . Căn bản là không ở kế hoạch của hần bên trong, cũng không ở hần dự đoán bên trong a.

Nhìn Tần Phi Nguyệt cái kia một bộ mặc cho quân thái chi ngưng ngưng dạng, Đằng Viêm đáy lòng đột nhiên dâng lên một luồng dục hỏa.

Trước nay chưa từng có! !

Xoạt. . .

Sau một khắc, Đằng Viêm tay nhẹ nhàng đưa về phía Tần Phi Nguyệt, ở nàng cái kia trắng nõn có ngưng ngưng trên gương mặt nhẹ nhàng lướt qua. Một sát na kia, Tần Phi Nguyệt thân thể cũng là bản năng run rẩy một hồi, ở Đằng Viêm tay lướt qua gò má nàng da thịt thời điểm, nàng phảng phất có một loại điện giật cảm giác.

"Ngươi không hối hận?" Nhân nhạ bốn chữ từ Đằng Viêm trong miệng vang lên.

"Ta là Đằng gia người vợ." Nghe Đằng Viêm, Tần Phi Nguyệt đột nhiên sững sờ, cái kia nguyên bản hạ thấp xuống đầu cũng là đột nhiên giơ lên, cái kia nguyên bản không dám nhìn thẳng Đằng Viêm hai mắt cũng trong nháy mắt rơi vào Đằng Viêm trên mặt. Một khắc đó, trên mặt của nàng mang theo một tia kiên nghị, mang theo một tia chấp nhất. Nàng lời đã nói rõ tất cả, cũng biểu lộ tiếng lòng của nàng. Nàng là Đằng gia người vợ, nàng liền sẽ không hối hận.

"Hô. . ." Tần Phi Nguyệt để Đằng Viêm thở dài một cái, lập tức liền trực tiếp thu về hần tay, sau đó cả người lần thứ hai nằm thẳng ở trên giường, không có đối với Tần Phi Nguyệt làm bất cứ chuyện gì ý nghĩ. Mà Tần Phi Nguyệt nhưng là đứng Đằng Viêm hành vi cảm thấy một tia không rõ. Chính mình làm Đế đô đệ nhất mỹ nữ, bao nhiêu nam nhân muốn giữ lấy chính mình. Nhưng là hần đây? Đế đô đệ nhất thiếu niên hư mặc dù là trang, nhưng là. . . Hần dù sao cũng là người đàn ông, dưới tình huống như vậy cơ hội tốt như vậy, hần lại muốn từ bỏ?

"Tại sao?" Nhân nhạ ba chữ từ Tần Phi Nguyệt trong miệng vang lên, nàng đáy lòng có một chút thất lạc.

"Ta sẽ hối hận! !"

"Ngươi sẽ hối hận?" Tần Phi Nguyệt sững sờ, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn Đằng Viêm một trận không rõ, thậm chí còn có một tia tức giận. Chính mình cũng không hối hận, ngươi hối hận cái gì?

"Ngươi còn nhỏ." Tự hồ nhận ra được Tần Phi Nguyệt cái kia một tia bất mãn, Đằng Viêm nhân nhạ ba chữ trong nháy mắt vang lên. Xác thực, bây giờ Tần Phi Nguyệt mặc dù là Đế đô đệ nhất mỹ nữ, hơn nữa nàng phát dục cũng phi thường hoàn mỹ, thể nhưng nàng vẫn chưa tới mười sáu tuổi. Ở Từ Vãn đế quốc mười sáu tuổi xem như là thành niên, mà bình thường nữ tính xuất giá đều là mười tám tuổi, đương nhiên cũng có một chút người đại phú đại quý sẽ lấy mười tám tuổi trở xuống, thậm chí mười sáu tuổi trở xuống thiếu nữ đều có khả năng. Cái này cũng là tại sao trước tần đằng hai nhà chỉ là ở Đằng Viêm mười sáu tuổi thời điểm đính hôn mà không phải kết hôn nguyên nhân.

"Ta. . ." Tần Phi Nguyệt tâm hơi một trận co rúm, đây là không tên cảm động.

"Hơn nữa, ta lập tức liền muốn rời khỏi Đế đô, chính như lời ngươi nói con đường phía trước làm sao không có ai biết, sinh tử cũng là không biết, ta không nên như thế ích kỷ. Vì nhất thời nhanh chóng mà phá hủy ngươi một đời." Đằng Viêm thanh âm nhân nhạ vang lên, cái này cũng là hần ý tưởng chân thật, cũng là trước hần tại sao không bãi đường trực tiếp đã nghĩ động phòng nguyên nhân chủ yếu, hần đây là ở cho Tần Phi Nguyệt để lại đường lui. Không có bãi đường, lại là tám thân xử nữ, có thể nói chỉ cần Tần Phi Nguyệt nghĩ, nàng cùng Đằng gia, cùng Đằng Viêm không có bất kỳ quan hệ gì, nàng vẫn là Đế đô đệ nhất nữ thần.

"Ta đã lợi dụng ngươi, tuyệt đối không thể hại nữa ngươi."

"Nhưng là. . ." Tần Phi Nguyệt chần chờ thanh âm vang lên. Đối với Đằng Viêm, nàng có thể nói cũng không biết, nàng đối với Đằng Viêm ký ức cũng chỉ có khi còn bé cái kia phần trí nhớ mơ hồ mà thôi, đương nhiên còn có bên ngoài những kia lời truyền miệng.

Gà cho Đẳng Viêm?

Nguyên nhân lớn nhất chỉ là bởi vì kiều ngạo nàng cho rằng Đế đô bên trong chỉ có tên thiên tài này mới có thể phối lên nàng, còn có chính là nàng muốn nghiệm chứng chính mình suy đoán cùng với gia tộc phương diện các loại nguyên nhân gây nên. Có thể nói nàng đối với Đẳng Viêm không có bất luận cảm tình gì. Thế nhưng giờ khắc này, trong lòng nàng một cái huyền cũng bị Đẳng Viêm sâu sắc xúc di chuyển, đó là cảm động.

Nữ nhân vốn là rất dễ dàng bị cảm động một loại động vật, có lúc mặc dù là một cái chuyện rất nhỏ cũng có thể, Tần Phi Nguyệt tự nhiên cũng không ngoại lệ. Vào giờ phút này, thông minh nàng lại làm sao có khả năng không biết Đẳng Viêm này hoàn toàn là đang vì mình suy nghĩ, thậm chí ngay cả trước cái kia trò đùa dai bình thường không bái đường trực tiếp động phòng cũng là hấn sớm có dự mưu, vì là chính là cho mình để lại đường lui. Có thể càng như vậy liền để nàng càng là không cách nào tự kiểm chế.

"Đối người như vậy ta đều được, không phải sao?" Nhìn Tần Phi Nguyệt, Đẳng Viêm mang theo vẻ mỉm cười thân nhiên nói.

"Người yêu thích ta sao?" Đột nhiên, Tần Phi Nguyệt hỏi. Đồng thời nàng cái kia linh động hai mắt nhìn Đẳng Viêm, một bộ sạch sẽ có thể người đáng vẻ, đặc biệt là cái kia viên mắt bên trong mang theo một tia nhân nhật hơi nước, tựa hồ nếu như Đẳng Viêm muốn nói không, cái kia viên mắt bên trong hơi nước sẽ hóa thành nước mắt hoạt rơi xuống.

"Chuyện này. . ." Đẳng Viêm không khỏi sửng sò, cái kia ánh mắt kinh ngạc nhìn Tần Phi Nguyệt, hấn không nghĩ tới Tần Phi Nguyệt đột nhiên sẽ hỏi ra vấn đề như vậy, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào. Muốn nói yêu thích? Hai người có thể nói ngoại trừ nhi thì ở ngoài lần thứ nhất gặp mặt. Muốn nói không thích, Đế đô đệ nhất mỹ nữ, ai sẽ không thích?

"Ta rõ ràng." Nhìn Đẳng Viêm cái kia kinh ngạc biểu hiện, Tần Phi Nguyệt si mê nở nụ cười, cái kia sạch sẽ có thể người đáng vẻ cũng biến mất không thấy hình bóng, trên mặt mang theo một tia nhân nhật mỉm cười, một tia mỉm cười ngọt ngào, một tia thỏa mãn mỉm cười, mỹ không thể cứu chữa.

"Ta. . ." Đẳng Viêm há hốc mồm.

"Người rõ ràng cái gì?" Lập tức, Đẳng Viêm trực tiếp ngồi dậy, nhìn Tần Phi Nguyệt cái kia kinh ngạc thanh âm vang lên, càng là một mặt nghi hoặc cùng không rõ. Chính mình có vẻ như không nói gì chứ? Cũng chỉ là chần chờ một chút mà thôi, người rõ ràng cái gì? Cho dù đẳng đại thiếu thiên tư ngang dọc, lúc này cũng cảm giác đầu óc của chính mình đều sắp không đủ dùng.

"Ta sẽ chờ người trở về, mặc kệ bao lâu." Đối mặt đẳng đại thiếu nghi hoặc, Tần Phi Nguyệt cái kia kiên định thanh âm vang lên, đồng thời Đẳng Viêm nở nụ cười.

"Ta. . ." Nhìn Tần Phi Nguyệt, Đẳng Viêm hai mắt sửng sò có loại sắp sửa tan vỡ cảm giác. Đây tính là gì? Chính mình có vẻ như không nói gì chứ? Nha đầu này có phải là hiểu lầm cái gì? Mặc kệ bao lâu đều chờ mình trở về? Chuyện này. . . Đây cùng mình dự đoán hoàn toàn khác nhau a.

"Quên đi, mặc cho số phận đi." Đẳng Viêm cái kia bất đắc dĩ thanh âm vang lên.

"Ha ha." Nhìn Đẳng Viêm cái kia gần như tan vỡ vẻ mặt, Tần Phi Nguyệt cười nhạo một tiếng, nàng cái kia trong ánh mắt né qua một tia trong sáng, tựa hồ có loại âm mưu thực hiện được cảm giác, chỉ tiếc giờ khắc này Đẳng Viêm căn bản cũng không có nhận ra được.

"Nếu như người muốn ở lại Đẳng gia, như vậy có chuyện ta nhất định phải nhắc nhở người." Đẳng Viêm không lại xoắn xuýt vấn đề này, tuy rằng Đẳng Viêm vẫn là hi vọng Tần Phi Nguyệt có thể ở lại Đẳng gia, dù sao đây chính là Đế đô đệ nhất mỹ nữ a, ai có thể không động tâm? Đẳng Viêm cũng không ngoại lệ. Thế nhưng có một số việc bây giờ nói còn quá sớm, tương lai ra sao ai biết.

"Cái gì?" Tần Phi Nguyệt nhìn Đẳng Viêm một mặt nghiêm túc, không nhận được hỏi.

"Cẩn thận Nhị thúc." Thanh âm nhân nhật từ Đẳng Viêm trong miệng vang lên. Nếu không là ngày hôm nay thăm dò, Đẳng Viêm thậm chí đều sẽ không đi hoài nghi đẳng chiến thiên cái gì, dù sao cho tới nay đẳng chiến thiên đối với mình bảo vệ đó là không thể nghi ngờ. Nhưng là bây giờ đây? Đẳng Viêm có thể không như thế xem, tuy rằng hấn không thể khẳng định, thế nhưng cần phải phòng bị hay là muốn, Nhị thúc tuyệt đối không có đơn giản như vậy. Vì lẽ đó hấn nhất định phải nhắc nhở một hồi Tần Phi Nguyệt, dù sao mình cái này từ nhỏ cùng đẳng chiến thiên sinh hoạt chung một chỗ người đều nhìn không thấu đẳng chiến thiên, là địch là hữu cũng không thể sáng tỏ, huống chi là Tần Phi Nguyệt.

"Nhị thúc? Đẳng nhị gia?" Tần Phi Nguyệt cái kia kinh hãi ánh mắt nhìn Đẳng Viêm, mang theo một mặt khó mà tin nổi.

"Người chỉ phải nhớ kỹ ta là được."

"Được rồi, thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi." Đẳng Viêm thanh âm nhân nhật vang lên theo.

"Lẽ nào, người thật không dự định làm chút gì?" Tần Phi Nguyệt một mặt không cam lòng nói rằng, cặp mắt kia càng là chớp chớp câu dẫn Đẳng Viêm. Nhưng là để Đẳng Viêm khỏe miệng không khỏi co quắp một trận, nhìn Đẳng Viêm đáng vẻ, Tần Phi Nguyệt si mê nở nụ cười, xem Đẳng Viêm được kêu là một tức đến nổ phổi a, hấn nơi nào không thấy được cô nàng này vốn là đang đùa giỡn chính mình a. Lúc này, một vượn mình trực tiếp nhào vào Tần Phi Nguyệt trên người.

"Người. . ." Đẳng Viêm đột nhiên xuất hiện phản ứng để Tần Phi Nguyệt không khỏi sửng sò, cả người triệt để đại ra.

"Chúc mừng người, câu dẫn thành công, thiếu gia ta quyết định muốn đối với người làm chút gì." Đối mặt Tần Phi Nguyệt cái kia đại ra vẻ mặt, Đẳng Viêm một mặt xấu xa nói rằng, nghiêm nhiên lần thứ hai khôi phục cái kia thiếu niên hư phong cách. Không giống nhau : không chờ Tần Phi Nguyệt nói

cái gì, Đàng Viêm trực tiếp từ trên người lấy ra một bình nhỏ.

"Đây là cái gì?" Từ chốc lát đại ra bên trong lấy lại tinh thần, Tần Phi Nguyệt một mặt cười xấu xa nhìn Đàng Viêm, dưới cái nhìn của nàng Đàng Viêm chuyện này căn bản là là đang hù dọa chính mình, nếu như hắn thật muốn đối với mình làm chút gì, vừa nãy đã sớm làm, sẽ đợi được hiện tại. Có điều, nàng đúng là đối với Đàng Viêm đồ vật trong tay sản sinh một tia hứng thú.

"Thúc tỉnh tán, có thể thôi phát nhân tính nguyên thủy nhất dục vọng, để chúng ta ở làm chuyện này thời điểm được to lớn nhất phóng thích cùng vui vẻ, khả khả." Đàng Viêm cười khẩy nói rằng.

"Thúc tỉnh tán?" Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch một mảnh, sợ hãi đến nàng hoa dung thất sắc, không giống nhau : không chờ nàng làm ra phản ứng, Đàng Viêm đã mở ra nắp bình, sau đó ở trước mũi của nàng nhẹ nhàng lướt qua, một tia nhân nhạ mùi thơm trong nháy mắt xông vào mũi, trực tiếp bị Tần Phi Nguyệt hút vào trong cơ thể.

"Ta. . ." Nghe cái kia một tia mùi thơm ngát, Tần Phi Nguyệt hoảng loạn thanh âm vang lên.

"Ha ha, làm sao hiện tại sợ? Chậm." Đàng Viêm một mặt cười xấu xa nói rằng.

"Ta mới không sợ, ngược lại sớm muộn đều là người người, người tới đi." Tần Phi Nguyệt bữu mỗi một mặt kiên định nói rằng, sau đó trực tiếp nhắm hai mắt lại, tư thế kia phảng phất ở nói cho Đàng Viêm người muốn thế nào thì được thế đó, đêm nay mặc người muốn làm gì thì làm. Có điều nàng cái kia trắng nõn mặt tái vẫn là không nhìn được hiện lên một vết đỏ bừng. Không thể không nói, thời khắc này Tần Phi Nguyệt có một loại khác loại vẻ đẹp, để Đàng Viêm cảm giác mình đều muốn đem năm không được đem nàng ăn đi. Có điều Đàng Viêm lại không làm như thế, trực tiếp từ Tần Phi Nguyệt trên người rời đi, đồng thời đi xuống giường.

"Người. . ." Cảm nhận được Đàng Viêm phản ứng, Tần Phi Nguyệt không nhìn được mở mắt ra, lại phát hiện Đàng Viêm đã đứng bên giường.

"Chi đùa với người, cái kia không phải thúc tỉnh tán, mà là mê hồn hương, nhiều lắm để người ngủ trên mấy cái canh giờ mà thôi, chờ người tỉnh lại thời điểm ta nên đã đi rồi." Đàng Viêm thanh âm nhân nhạ vang lên. Hắn kế hoạch ban đầu chính là muốn nhân màn đêm rời đi, hắn cũng không muốn cho liễu chân ngày mai truy cơ hội giết chính mình.

"Người. . ." Tần Phi Nguyệt cả kinh, lập tức cái kia uể oải hai mắt liền chậm rãi nhắm lại.

"Ha ha." Đàng Viêm không cần chờ, trực tiếp giúp Tần Phi Nguyệt che lên chăn, sau đó lại đang nàng trên trán hôn nhẹ, đứng bên giường một mặt không muốn nhìn trên giường ngủ mỹ nhân "Đề độ đệ nhất mỹ nữ? Thiếu gia ta còn thực sự có chút xá không được rồi, đáng tiếc a. . ." Đàng Viêm lắc lắc đầu liền không cần chờ nữa, trực tiếp cầm lấy một bên gối ở bên trong tủ bao quần áo, sau đó hướng về bên ngoài đi đến. Hiện tại đã là lúc đêm khuya, vào lúc này rồi đi là không thể tốt hơn. Làm Đàng Viêm đi tới cạnh cửa một khắc đó, bước chân lại là ngừng lại, sau đó xoay người nhìn ngủ ở trên giường Tần Phi Nguyệt.

"Tần Phi Nguyệt, ba năm, nếu như ba năm sau ta còn mạng trở lại, nếu như ba năm sau người còn ở Đàng gia, ta cưới người." Dứt lời, Đàng Viêm không có cần chờ chút nào, trực tiếp đẩy cửa ra, sau đó đi lặng lẽ ra khỏi phòng càng làm cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, liền cũng không quay đầu lại hướng về đàng phủ ở ngoài chạy đi. Nhưng không có phát hiện, khi hắn nói cái kia mấy câu nói thời điểm, trên giường Tần Phi Nguyệt lông mi hơi run rẩy một hồi.

"Ba năm sao? Ta chờ người."

Đàng Viêm rời phòng sau khi, bên trong gian phòng vang lên một thanh âm nhân nhạ, trên giường nguyên bản hai mắt nhắm nghiền Tần Phi Nguyệt đột nhiên mở hai mắt ra, cái kia một vùng thanh tuyến bình thường thấu triệt trong hai mắt né qua một tia vui sướng, trên mặt của nàng cũng là mang theo một tia nụ cười hạnh phúc. Nàng dùng sự kiên trì của nàng thắng được một hứa hẹn. Sau đó, Tần Phi Nguyệt tựa hồ là ý thức được cái gì giống như vậy, một cái vén chăn lên, trong phút chốc cũng đã xuất hiện ở cửa, không chút do dự nào mở cửa phòng, nhưng là nhìn thấy cũng chỉ có bên ngoài cái kia một tia bóng đêm, nàng cái kia mỹ lệ dung nhan bên trên không khỏi né qua một tia thất lạc, sau đó lại biến thành một tia kiên nghị.

"Trong vòng ba năm, ta sẽ để Đàng gia trở thành đế quốc đệ nhất gia tộc, ngự trị ở hoàng thất bên trên, chờ đợi người vương giả trở về." Tần Phi Nguyệt trên mặt mang theo một tia kiên nghị, dưới bóng đêm, nàng lập xuống lời thề. Nếu như vào giờ phút này Đàng Viêm thấy cảnh này, hẳn nhất định sẽ khiếp sợ khó có thể phụ gia, đúng, tuyệt đối sẽ là như vậy. Bởi vì chính hắn đã nói mê hồn hương đối với bất kỳ Mạch cảnh trở xuống người đều hữu hiệu, hơn nữa Đàng Viêm cũng không có nói ngoa. Thế nhưng, mê hồn hương rõ ràng đối với Tần Phi Nguyệt vô hiệu, vậy nói rõ cái gì? Không thể nghi ngờ, Tần Phi Nguyệt là một tên Mạch cảnh cao thủ, chỉ ít cũng là Mạch cảnh một đoạn.

Mạch cảnh một đoạn?

Ở toàn bộ Tử Vân đế quốc tuyệt đối không tính là gì. Thế nhưng, Tử Vân Nhi mười sáu tuổi đạt đến Thể cảnh sáu đoạn đã được khen là Đề độ thiên tài số một. Cái kia Tần Phi Nguyệt chỉ ít Mạch cảnh một đoạn tu vi lại tính là gì? Hơn nữa nàng còn cũng chỉ có mười lăm tuổi, mười lăm tuổi Mạch cảnh cao thủ, phóng tầm mắt toàn bộ Tử Vân đế quốc đều xưa nay chưa từng xuất hiện.

Thiên tài?

Vẫn là yêu nghiệt?

Đương nhiên, Đề độ bên trong còn có một cang thêm không người biết thiên tài, đây mới thực sự là yêu nghiệt, mười ba tuổi Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao Đàng Viêm đẳng đại thiếu, nếu như không phải kinh mạch bị phế, Đàng Viêm lúc mười ba tuổi cũng đã là Mạch cảnh cao thủ, chân chính đặt chân

võ đạo một đường.

Mười ba tuổi Mạch cảnh cao thủ, đương thời có một không hai;

Ngày đó, hán mười sáu, nàng mười lăm;

Ngày đó, đêm động phòng hoa chúc, nhưng là dạ dưới ly biệt thì;

Ngày đó, hán ác danh rõ ràng, bị ép rời đi Đê đô; nàng lập xuống lời thề, chờ đợi vương giả trở về;

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dạ dưới đánh giết

Dưới bóng đêm . .

Đằng trong phủ vẫn tràn trề một tia hi khí, Đằng Viêm rời đi tân phòng sau khi ngênh ngang hướng về đằng phủ chỉ đi ra ngoài.

Đằng Viêm nghĩ tới muốn lén lút lút rời đi, nhưng là Đằng gia thủ vệ nghiêm ngặt, lại làm sao có khả năng trốn được đằng trong phủ bọn thị vệ con mắt? Vì lẽ đó hán trực tiếp lựa chọn trực tiếp nhất phương thức, không chỉ có như vậy mỗi lần gặp phải Đằng gia thị vệ Đằng Viêm đều sẽ chủ động đi tới với bọn hán chào hỏi.

Bọn thị vệ mỗi một người đều cảm thấy phi thường khó hiểu, ngày hôm nay không phải Đằng đại thiếu đêm động phòng hoa chúc tháng ngày sao? Hơn nữa còn là cùng Đê đô đệ nhất mỹ nữ đêm động phòng hoa chúc, dựa theo Đằng đại thiếu bản tính nên ở làm một loại nào đó vận động mới là, làm sao hiện tại ở đằng trong phủ mù loang quanh? Chuyện này thực sự là quá quý dị, quá không thể tưởng tượng nổi. Có điều những thị vệ này môn cũng không dám hỏi nhiều, dù sao Đằng đại thiếu tư duy ai có thể xem thấu a. Liên như vậy Đằng đại thiếu không có một chút nào trở ngại rời đi đằng phủ, bọn thị vệ nhìn Đằng đại thiếu rời đi đằng phủ cảm thấy phi thường kinh ngạc, nhưng lại không biết đây là Đằng đại thiếu chuẩn bị suốt đêm rời đi Đê đô.

Đằng phủ ở ngoài.

"Chờ đã." Cái kia góc tối bên trong, một đám người mặc áo đen tụ tập cùng nhau, nguyên bản những người này đang chuẩn bị lặng yên tiến vào đằng phủ đánh giết Đằng Viêm, nhưng là vào lúc này một cảm đầu nữ nhân đột nhiên mở miệng ngăn lại nói. Mà này mở miệng nói chuyện nữ nhân không phải người khác, chính là Liễu Chân. Sở dĩ đột nhiên thay đổi kế hoạch, đó là bởi vì lúc này Liễu Chân đứng dịp thấy đi ra đằng phủ Đằng Viêm.

"Phế vật này muốn làm gì?" Ánh mắt sắc bén mang theo một tia hàn mang, Liễu Chân nhìn Đằng Viêm một trận không rõ.

"Lẽ nào hán muốn rời đi Đê đô?"

"Ha ha, xem ra liên ông trời đều phải giúp ta, nếu người muốn chết vậy thì không oán ta được, đuổi tới hán, chờ phế vật này ra Đê đô ở động thủ." Nhìn Đằng Viêm hướng về cửa thành phương hướng đi đến, Liễu Chân cái kia thanh âm hưng phấn lập tức vang lên. Nguyên bản nếu như muốn lén vào Đằng gia đánh giết Đằng Viêm nhất định sẽ trả giá tổn thất nặng nề, thậm chí có thể không thể đắc thủ còn là một vấn đề, thế nhưng hiện tại không giống nhau, Đằng Viêm rời đi đằng phủ, hơn nữa còn là một thân một mình, dưới tình huống này nàng nếu muốn giết Đằng Viêm chuyện này quả là liên như bóp chết một con kiến đơn giản, hơn nữa còn có thể làm được thần không biết quỷ không hay.

"Đuổi tới." Lập tức, Liễu Chân không có chần chờ chút nào, trực tiếp đuổi theo, lén lút đi theo Đằng Viêm phía sau. Mà nàng mang đến người nhưng một đều không có hạ xuống, không thể không nói Liễu Chân phi thường cẩn thận, dưới tình huống như thế vẫn duy trì một tia cảnh giác, đương nhiên, Liễu Chân cũng biết cơ hội chỉ có một lần, ai biết có người hay không trong bóng tối bảo vệ Đằng Viêm.

Tên rác rưởi này nhất định phải chết! !

Tình cảnh này, nếu như bị Đằng Viêm nhìn thấy như vậy hán nhất định sẽ hối hận chết. Bởi vì hán nhân màn đêm rời đi Đê đô vì là chính là thần không biết quỷ không hay tách ra Liễu Chân, dù sao hán cũng không nhận ra Liễu Chân sẽ như vậy dễ dàng buông tha chính mình, mà hán buổi tối rời đi như vậy trong lúc này thì có một quãng thời gian bước đệm, đợi được Liễu Chân sáng sớm ngày mai phát hiện mình đã biến mất thời điểm như vậy nàng muốn truy sát chính mình cũng đã không thể. Đáng tiếc. . . Đằng đại thiếu thiên toán vạn toán đều không có tính tới, liên bởi vì hán ngày hôm nay cưới vợ Tần Phi Nguyệt, cũng vừa quân lệnh cho Tần Phi Nguyệt, một loạt kích thích gọi ra Liễu Chân cùng Đằng Chiến Thiên tất phải giết tâm, nguyên bản ngày mai hành động ở tối nay sớm.

Đế đô ở ngoài !

Bóng đêm man mát, toàn bộ thế giới đều ở Hắc Ám bao phủ bên trong, hiện ra đến mức dị thường bình tĩnh, an nhàn. Bóng đêm bao vây Đằng Viêm thân thể, hần lẳng lẳng đứng thẳng ở Đế đô ngoài trăm thước, tùy ý cái kia Thanh Phong lướt nhẹ qua mặt, cái kia thâm thúy hai con mắt lẳng lẳng nhìn trước mắt toà này xa xỉ mà lại phồn hoa thành thị. Đế đô, hần ở đây rờn rã sinh hoạt mười sáu năm, giờ khắc này liền muốn rời khỏi muốn nói không có không muốn cảm giác vậy tuyệt đối là giả. Đặc biệt là sắp sửa đổi mặt cái kia không biết tương lai, không có Đằng gia cầm kị hết thảy đều cần chính hần đến gánh chịu; hần giờ phút này liền như trên biển rộng một chiếc thuyền đơn độc, cô độc, cô quạnh, bàng hoàng, càng là không có phương hướng.

Con đường phía trước làm sao?

Không có ai biết.

Thế nhưng hần vẫn là việc nghĩa chẳng từ nan chọn rời đi, không phải là bởi vì Liễu Chân hung hăng * bách, mà là bởi vì hần cần ở vùng thế giới này tìm kiếm thuộc về mình cơ duyên, chính như Đằng Viêm đối với Tần Phi Nguyệt nói tới —— này không phải hần muốn nhân sinh. Hần phải thay đổi mình vận mệnh, tìm cơ hội để cho mình bước lên vô đạo một đường, mặc kệ trả giá cái gì.

Cường giả vì tôn thế giới, không lựa chọn, cũng không cần lựa chọn.

"Đế đô, thiếu gia ta còn có thể trở về." Dưới bóng đêm, Đằng Viêm cái kia sắc bén thanh âm vang lên, hần cái kia trong hai con ngươi né qua một tia kiên nghị, song quyền nắm chặt. Đế đô mười sáu năm, hần lừa dối tất cả mọi người nhưng cũng để cuộc sống mình ở một loại gông xiềng bên trong, mỗi ngày đều ở đóng vai một ngày cả mình đều cảm thấy khinh thường nhân vật. Ngày hôm nay, từ nay về sau, hần sẽ tái hiện phong mang. Từ đây trời cao mặc cho chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, tìm kiếm thuộc về hần cơ duyên, bước lên thuộc về cuộc đời của hần.

Hồ. . .

Một tia gió lạnh thổi qua; xoay người, Đằng Viêm dứt khoát hướng về phía trước cái kia không biết thế giới đi đến.

Gia gia, tạm biệt! !

Phi Nguyệt, tạm biệt! !

Muốn hại ta người, tạm biệt! !

Đế đô, tạm biệt! !

Thời khắc này, hần không lại dừng lại.

"Đừng đừng đừng! !" Đột nhiên, một trận lạnh lẽo tiếng vỗ tay từ Đằng Viêm phía sau vang lên, trong nháy mắt đánh vỡ này một phương đêm tối yên tĩnh. Này tiếng vỗ tay càng là như một hồi mưa to gió lớn bình thường bao phủ Đằng Viêm cả viên tâm, để hần về mặt trong nháy mắt lạnh lùng đến cực hạn, cái kia thâm thúy trong con ngươi cũng là hàn quang lẳng liệt, bước chân càng là trong giây lát đình trệ —— có người theo chính mình? Sẽ là ai?

"Rác rưởi, muốn như vậy liền rời đi Đế đô?" Lập tức, cái kia trầm tức âm thanh từ Đằng Viêm phía sau truyền đến.

"Liễu Chân! !" Đằng Viêm trong đầu trong nháy mắt hiện lên một người đáng vẻ, song quyền chăm chú nắm, cắn răng phát sinh cạc cạc cạc âm thanh, cái kia trong hai mắt bùng nổ ra hai đạo lửa giận, về mặt càng là trước nay chưa từng có nghiêm nghị. Nguyên bản hần muốn suốt đêm rời đi vì là chính là tách ra Liễu Chân, thân không biết quý không hay rời đi. Nhưng là không nghĩ tới ở đây vẫn là gặp gỡ. Đây là trùng hợp sao? Làm sao có khả năng. Liễu Chân xuất hiện ở đây tuyệt đối là vì mình mà đến, vì giết chính mình mà tới. Nàng từ đầu đến cuối đều chưa hề nghĩ tới buông tha chính mình.

"Người muốn thế nào?" Cắn răng, xoay người, Đằng Viêm vô hạn thâm lạnh thanh âm vang lên, cái kia nhìn Liễu Chân hai mắt càng là hoàn toàn lạnh lẽo. Đặc biệt là nhìn thấy Liễu Chân phía sau cái kia mười mấy người thời điểm, Đằng Viêm trong lòng càng là bay lên một loại cảm giác vô lực. Một Liễu Chân chính là Ngưng Thần cảnh cao thủ, tiện tay có thể diệt chính mình, hiện tại còn thêm vào cái kia mười mấy người cao thủ, chính mình chạy sao? Lẽ nào liền như thế chết ở chỗ này? Đằng Viêm trong lòng tràn đầy không cam lòng.

"Thế nào? Hạnh. . . Người xấu ta chuyện tốt còn muốn sống sót rời đi nơi này? Người không cảm thấy người quá ngây thơ sao?" Không nhìn Đằng Viêm về mặt, Liễu Chân cười lạnh một tiếng, cái kia trong hai mắt tràn đầy sát cơ.

"Người muốn giết ta?"

"Giết người? Cái kia chẳng phải là lợi cho người quá rồi?" Liễu Chân lạnh lùng nói.

"Vậy người muốn thế nào?"

"Hừ, nếu như người còn ở Đằng gia vậy ta chỉ có thể trực tiếp giết người. Nhưng là hiện tại không giống nhau, nơi này chỉ có một mình người, ngày hôm nay bất luận làm sao người đều chạy không được, nếu như vậy ta cần gì phải nóng lòng nhất thời đây? Người xấu ta chuyện tốt, nếu như không cố gắng dẫn vật người một hồi, gọi ta có thể nào hài lòng?" Liễu Chân thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Ta cùng người không thù không oán, người tại sao phải đối với ta như vậy?"

"Muốn trách chi có thể trách người Đàng gia không biết thời vụ. Đàng gia cái kia lão bất tử chính là như vậy, người lão tử cũng là như vậy, nếu như các người Đàng gia rất sớm thân phục ta Thiên Huyền Tông, sẽ rơi xuống hiện tại kết cục như vậy? Muốn trách liền chi có thể trách các người Đàng gia người không biết tự lượng sức mình." Liễu Chân xem thường thanh âm vang lên.

"Phụ thân?" Liễu Chân để Đàng Viêm không khỏi sửng sò, cả người thân thể đều không khỏi một trận run rẩy, lập tức cái kia kinh hãi ánh mắt rơi vào Liễu Chân trên người. Đàng Viêm trong đầu đối với phụ thân ký ức có thể nói là linh, bởi vì hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua chính mình cái kia phụ thân, ở hắn vẫn không có sinh ra thời điểm Đàng Chiến Long cũng đã mất tích, không có ai biết hắn đi nơi nào, không rõ sống chết. Mà Đàng Viêm mẫu thân sinh dưới Đàng Viêm sau khi không bao lâu liền rời đi Đàng gia đi tìm Đàng Chiến Long, đáng tiếc cái kia vừa đi liền lại chưa từng trở về. Cũng bởi như thế, Đàng Viêm liên cha mẹ chính mình đến tốt cùng trường ra sao cũng không biết. Bây giờ, giờ khắc này, nghe được Liễu Chân một lời nói, Đàng Viêm đáy lòng một con lửa giận không tên bộc phát ra.

"Là người, là người giết phụ thân ta?" Rít gào âm thanh bạo phát mà lên. Giờ khắc này Đàng Viêm như một con bị triệt để làm tức giận hung thú giống như vậy, cái kia trong hai con người tràn đầy cừu hận cùng lửa giận, ở vô tận dưới bóng đêm gào thét. Chính mình từ nhỏ bị người đập vỡ tan kinh mạch này cũng đã để Đàng Viêm lòng sinh cừu hận, lúc này nghe Liễu Chân, cha mẹ chính mình khả năng cũng là bị bọn họ làm hại, cũng là bởi vì bọn họ để nhà của chính mình đình trở nên vụn vặt, chuyện này. . . Không thể nghi ngờ để Đàng Viêm đáy lòng cừu hận bạo phát tới cực điểm.

"Liễu Chân, ta cùng người không chết không thôi, ta sẽ không bỏ qua cho người, không biết. . ." Tiếng gào thét kinh sợ thiên địa.

"Không buông tha ta?" Liễu Chân xem thường nở nụ cười.

"Chỉ bằng một mình người rác rưởi? Người có thể làm khó dễ được ta? Hơn nữa. . . Người cho rằng người còn có cơ hội này sao?" Lập tức, Liễu Chân cái kia xem thường thanh âm vang lên, càng là cười lạnh một tiếng. Dưới cái nhìn của nàng đây là nàng đời này nghe qua êm tai nhất chuyện cười, hiện tại nàng nếu muốn giết Đàng Viêm liền còn như bóp chết một con kiến bình thường đơn giản, Đàng Viêm ngày hôm nay chắc chắn phải chết, cũng bởi như thế nàng mới sẽ nói cho Đàng Viêm nhiều như vậy, bằng không. . . Nàng ngốc a, nếu như Đàng lão gia tử biết con trai của hắn gặp phải Thiên Huyền Tông độc thủ, vậy hắn còn không bạo phát.

"Ta không sợ nói cho người, người lão tử hiện tại còn chưa có chết, ngay ở Thiên Huyền Tông, có điều. . . Hắn cách cái chết cũng đã không xa, mà người đời này cũng không có cơ hội gặp lại được người lão tử, ngày hôm nay ta phải giết người." Một giây sau, Liễu Chân cái kia trêu tức thanh âm vang lên. Tựa hồ, nàng nhìn thấy Đàng Viêm càng là cừu hận, càng là phẫn nộ, nàng liền càng là hưng phấn.

"Gia gia! !!" Nhưng mà, một giây sau Đàng Viêm nhưng là không để ý đến Liễu Chân, mà là đem tầm mắt chuyển tới Liễu Chân chờ người phía sau, đồng thời cái kia trên mặt lộ ra một tia không hề che giấu chút nào kinh hãi, thậm chí còn có một tia không cách nào áp chế hưng phấn, một tiếng kinh hãi la lên vang lên.

Gia gia? ?

Đàng lão gia tử? ?

Nghe vậy, Liễu Chân đoán người nguyên bản trên mặt trêu tức, hưng phấn, trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng, thay vào đó chính là một mặt trắng bệch, đại ra, hoảng sợ, cả người càng là đột nhiên một trận run rẩy, sau đó liền giống như bị cái gì ràng buộc giống như vậy, không thể động đậy một chút nào. Không khí chung quanh càng là bởi vậy biến đến mức dị thường quỷ dị, phẳng phất toàn bộ không gian bị trong nháy mắt Băng Khiết giống như vậy, khiến người ta không rét mà run.

Người tên cây có bóng! !

Đàng lão gia tử là ai?

Đó là chủ nhà họ Đàng, càng là toàn bộ Đế đô cao thủ số một số hai, thế nhưng Đàng lão gia tử thực lực đến tốt cùng cường hãn đến một loại cái tình trạng gì nhưng không có ai biết, chính là Thiên Huyền Tông cũng là như thế, cái này cũng là tại sao cho tới nay Thiên Huyền Tông không dám đối với Đàng lão gia tử ra tay nguyên nhân. Hơn nữa khoảng thời gian này toàn bộ Đế đô tất cả mọi người đều biết Đàng lão gia tử bề quan. Hiện tại xuất quan cái kia ý vị như thế nào? Cái kia không thể nghi ngờ chính là mang ý nghĩa Đàng lão gia tử đột phá, tu vi nâng cao một bước.

Tùng đã là nhân vật cực kỳ khủng bố, vậy bây giờ đây?

Cảm giác sợ hãi tự nhiên mà sinh ra. . .

Xoạt xoạt xoạt! ! !

Liễu Chân chờ người không có một chút nào lười biếng, từng cái từng cái thân thể cứng ngắc bản năng xoay người, chỉ có điều tốc độ kia nhưng là chậm tới cực điểm, phẳng phất từng bộ từng bộ cương thi. Hết cách rồi, thời khắc này mỗi một người bọn hắn tâm đều bị sợ hãi thật sâu bao phủ. Đàng lão gia tử đến rồi, bọn họ còn muốn giết Đàng Viêm? Chuyện này quả là chính là nằm mơ, bị giết người tuyệt đối sẽ không là Đàng Viêm, mà là bọn họ, không có cơ hội phản kháng, càng là không có cơ hội phản kháng.

Chạy! ! !

Đối mặt Liễu Chân chờ người phản ứng, hoảng sợ, Đàng Viêm nhưng là không có một chút nào để ý tới, ở tại bọn hắn chậm rãi xoay người một sát na kia, Đàng Viêm không chút do dự, trong nháy mắt xoay người hướng về phía sau chạy đi, tốc độ kia. . . Tuyệt đối là Đàng Viêm từ trước tới nay tốc độ nhanh nhất, tuyệt đối là đã phát huy ra thân thể hắn cực hạn.

Chạy. . .

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sinh tử một đường

Chạy! ! !

Đây là Đẳng Viêm giờ khắc này duy nhất có thể việc làm, đối mặt Liễu Chân đoàn người hấn căn bản cũng không có chút nào sức lực chống đỡ lại, dù cho là bại lộ Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao cũng không làm nên chuyện gì, ngoại trừ chạy vẫn là chạy. Còn báo thù? Hấn bây giờ đối mặt Liễu Chân quả thực chính là lấy trứng chọi đá —— muốn chết, Đẳng Viêm vẫn không có ngóc đến trình độ như thế này. Hết thầy cừu hận chỉ có áp chế ở đáy lòng, hết thấy sự phần nộ chỉ có chôn giấu ở đáy lòng, những này đều sắp trở thành Đẳng Viêm trở nên mạnh mẽ động lực, chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có cơ hội báo thù. Còn Đẳng lão gia tử? Cái kia vốn là Đẳng Viêm nói bừa, vì là chính là uy hiếp Liễu Chân chờ người, vì là chính là cho mình thắng được cơ hội chạy trốn, dù cho chỉ có một giây cái này cũng là cơ hội không phải?

Chỉ có sống sót, mới có hi vọng! !

Chạy. . . .

Đẳng Viêm việc nghĩa chẳng từ nan hướng về phương xa bên tập mà đi, tốc độ của hấn đã tăng lên tới thân thể hấn cực hạn.

Nhanh một chút. . .

Nhanh hơn chút nữa. . .

Giờ khắc này, đối với Đẳng Viêm mà nói tốc độ chính là hi vọng, tốc độ chính là sinh mạng, tốc độ chính là tất cả. Cẩn rằng một đường chạy gấp, hấn hận không thể chính mình giờ khắc này có thể quá nhiều mọc ra mấy chân, chí ít có thể làm cho hấn chạy càng nhanh một chút, hấn lại như một con phát điên giống như dã thú, làm sinh tồn mà lao nhanh.

Xoạt. . .

Mà khi Đẳng Viêm chạy ra hơn một trăm mét thời điểm, Liễu Chân đoàn người rốt cục quay người sang, cái kia ánh mắt sợ hãi hướng về phía trước nhìn tới, Đẳng lão gia tử uy danh thực sự là quá thâm căn cố đế, mặc dù là Liễu Chân loại này liên từ ngàn hào này thiên nhân cảnh để hoàng đô không để vào mắt tồn tại, đối mặt Đẳng lão gia tử cũng chỉ có sợ hãi thật sâu. Nhưng là khi bọn họ sợ hãi ánh mắt chuyển hướng về phía trước trong nháy mắt, bọn họ tất cả mọi người đều không khỏi sững sờ, cái kia trong ánh mắt né qua một tia mê man.

Đẳng lão gia tử?

Giờ khắc này, tầm mắt của bọn họ bên trong ngoại trừ xa xa Đế đô còn có cái kia một mảnh trống trải bình nguyên ở ngoài không có thứ gì, Đẳng lão gia tử ở nơi nào? Đừng nói là Đẳng lão gia tử tên sát tinh này, chính là liền một bóng người đều không có.

Bị lừa! !

Ngay lập tức, Liễu Chân liền ý thức được vấn đề này.

Oanh. . .

Trong nháy mắt, Liễu Chân cái kia trong ánh mắt hoảng sợ trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng, thay vào đó chính là một tia không cách nào ức chế lửa giận ở hai con mắt của nàng bên trong cháy bùng rực. Nàng cả người sắc mặt càng là khó coi đến cực hạn, nàng lại bị sai, bị một tên rác rưởi sai? Quả thực là lẽ nào có lí đó. Trong nháy mắt, Liễu Chân trên người tràn ngập lên một tầng dày đặc lửa giận còn có lẳng liệt sát cơ, Ngưng Thần chín đoạn khí thế cũng trong nháy mắt bạo phát ra.

"Lại dám sai ta." Liễu Chân nổi giận gầm lên một tiếng, cả người trong nháy mắt xoay người.

"Muốn chạy? Hạnh. . ." Nhìn phía xa một đường lao nhanh Đẳng Viêm, Liễu Chân trên mặt lộ ra một tia xem thường cùng cười nhạo ý cười. Dưới cái nhìn của nàng Đẳng Viêm loại hành vi này thực sự là quá vô tri, đối mặt một Ngưng Thần chín đoạn cao thủ, hấn một người bình thường có thể chạy?

Liên giống với trước mắt Đàng Viêm, từ Liễu Chân một nhóm người bị hấn dọa dẫn đến phản ứng lại trong lúc này một quãng thời gian nhìn như mạn dài không tới cũng chỉ có mấy hơi thở mà thôi, mấy hơi thở có thể làm gì? Nếu như nói là Ngưng Thần tinh cao thủ khả năng cũng sớm đã chạy không còn bóng, nhưng là Đàng Viêm có điều là Thê cảnh chín đoạn đỉnh cao mà thôi, vẫn không có chân chính đặt chân võ đạo một đường, mặc dù là đã đem hết toàn lực giải quyết xong cũng chỉ là chạy ra hơn một trăm mét mà thôi.

"Người chạy sao!" Lập tức, Liễu Chân lạnh rên một tiếng không có chần chờ chút nào, thân thể bắn ra mà ra, hướng về Đàng Viêm truy kích mà đi.

Vèo. . . .

Một bước xa mười mét ở ngoài.

Vèo vèo vèo. . . .

Đàng Viêm một đường lao nhanh, đáng tiếc Liễu Chân mấy cái nhảy đánh cũng đã xuất hiện ở phía sau hắn, đây chính là chênh lệch, Thê cảnh cùng Ngưng Thần cảnh cao thủ sự chênh lệch, một là thiên, một là địa, trong lúc này có một đạo không thể vượt qua khe. Mà ở Liễu Chân truy kích tới đồng thời, nàng cái kia bên người hơn mười người cũng đồng thời đuổi theo, những người này đều không ngoại lệ toàn bộ đều là Mạch cảnh ngũ đoạn trở lên cao thủ, thậm chí còn có mấy cái Huyết cảnh cao thủ, không thể không nói lần này vì đánh giết Đàng Viêm, Liễu Chân là bỏ ra vốn lớn.

Ầm . . . .

Liễu Chân trong nháy mắt truy kích đến Đàng Viêm phía trước, không chờ Đàng Viêm làm ra phản ứng chút nào nàng một chưởng trực tiếp đánh ra, không có chút hồi hộp nào rơi vào Đàng Viêm trước ngực. Đòn đánh này tuy rằng không có khiến xuất toàn lực, nhưng cũng không phải Đàng Viêm Thê cảnh chín đoạn đỉnh cao có thể chịu đựng, lúc này, Đàng Viêm thân thể đột nhiên bay ngược ra ngoài. Sau đó tăng tăng ngã trên mặt đất, trên đất càng là quay cuồng một hồi, mãi đến tận mười mét có hơn mới ngừng lại.

Xi . . .

Một ngụm tinh huyết từ trong miệng phun ra, ngực càng là truyền đến một loại nỗi đau xé rách tim gan. Đây là ngày hôm nay Liễu Chân lần thứ hai thương chính mình, có điều rất rõ ràng lần thứ hai so với lần thứ nhất muốn tàn nhẫn nhiều hơn nhiều, ở Đàng gia thời điểm Liễu Chân không dám hạ tử thủ, mà ở đây nàng có thể trắng trợn không kiêng dè, ở Đàng Viêm xem ra Liễu Chân không có một đòn gây giết mình vốn là muốn dẫn vật chính mình, như nàng trước nói như vậy.

Đáng chết, thất bại.

Không để ý đến tình huống chung quanh, Đàng Viêm bụng bị Liễu Chân công kích lồng ngực vất vả đứng lên, trong lòng cái kia không cam lòng thanh âm vang lên, trên mặt càng là một mảnh tử sắc. Cơ hội duy nhất đã bỏ qua, ngày hôm nay hắn muốn sống sót rồi đi nơi này căn bản là đã không thể, chờ đợi hắn liền còn lại tử vong.

Lẽ nào liền như thế nhận mệnh sao?

Không cam lòng a. . . .

Thời khắc này, không cam lòng tâm tình chiếm cứ Đàng Viêm toàn bộ tâm linh, nhưng là không thể làm gì;

Thực lực, cuối cùng vẫn là thực lực;

Nếu như, thực lực mình so với Liễu Chân cường cho tới bị nàng hãm hại còn muốn bị * đuổi ra Đế đô sao?

Nếu như, thực lực mình so với Liễu Chân cường chính mình còn dùng lên lên lút lút rồi đi Đế đô tách ra nàng sao?

Nếu như, thực lực mình so với Liễu Chân cường cho tới hiện tại liền hoàn thù, thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có sao?

Đáng tiếc, không có nhiều như vậy nếu như.

Đàng Viêm vất vả đứng lên, bụng cái kia đau xót ngực, cắn răng, khỏe miệng càng là mang theo một tia dữ tợn vết máu, trong hai mắt một mảnh hàn mang. Đàng Viêm phát hiện mình chưa từng có một khắc giống như bây giờ đối với thực lực là như vậy khát vọng. Cái kia lạnh lẽo hai mắt nhìn chăm chăm từng bước từng bước * gần Liễu Chân, lửa giận cũng thiêu đốt đến cực hạn.

"Làm sao không chạy? Tiếp tục chạy a?" Chỉ chốc lát sau, Liễu Chân đi tới Đàng Viêm trước mặt, cái kia trêu tức thanh âm vang lên.

"Muốn giết cứ giết." Đàng Viêm lạnh rên một tiếng.

"Người cho rằng ta sẽ không giết người sao?"

"Người tới thật lập tức động thủ, tuyệt đối không nên cho ta bất kỳ cơ hội nào, nếu như hôm nay ta bắt tử, ngày khác. . . Ta chắc chắn đưa người ngàn đao băm thây." Cẩn rằng, kiên nghị âm thanh từ Đàng Viêm trong miệng vang lên, hắn về mặt trước nay chưa từng có nghiêm túc.

"Ta còn thực sự muốn nhìn một chút có hay không một ngày như vậy. Đáng tiếc a. . . Người biết quá nhiều, nếu như hiện tại thả người rồi đi người nếu

Chương 18: Cô gái mặc áo trắng

Chết! !

Cái này thiếu niên hư nhất định phải chết! !

Liễu Chân không hề bảo lưu hướng về Đẳng Viêm bên giết mà đến, thời khắc này nàng đã cố không được nhiều như vậy, nàng chỉ muốn giết Đẳng Viêm. Mà Đẳng Viêm cũng đã nhắm hai mắt lựa chọn từ bỏ, lẳng lặng chờ đợi tử vong đến, dù sao đối mặt Ngưng Thần cảnh chín đoạn Liễu Chân, hẳn một người bình thường căn bản không có sức lực chống đỡ lại.

Vèo. . .

Đang lúc này, Đế đô phương hướng một bóng người lẳng không mà tới.

Oanh. . .

Trong phút chốc bóng người kia cũng đã xuất hiện ở Đẳng Viêm chờ người vị trí, cũng từ giữa không trung hạ xuống, đứng lại ở Đẳng Viêm bên người, lập tức một luồng cuồng bạo thậm chí là khí thể kinh khủng từ trên người vừa tới bạo phát ra, cái kia khí thể kinh khủng lấy Đẳng Viêm cùng người vừa tới làm trung tâm hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán, nguyên vốn chuẩn bị đánh giết Đẳng Viêm Liễu Chân tại này cổ cuồng bạo khí thể bao phủ bên dưới thân hình trong nháy mắt cũng lùi lại mấy bước, mà những kia Huyết cảnh cùng Mạch cảnh người càng là rút lui mười mấy mét.

Chuyện này. . .

Đột nhiên xuất hiện một màn kinh hãi đến tất cả mọi người, liền ngay cả Đẳng Viêm cũng không ngoại lệ.

Ngạch. . .

Biến cố đột nhiên xuất hiện để Đẳng Viêm không nhận được mở hai mắt ra, khi hắn nhìn thấy một luồng khí thể kinh khủng đem Liễu Chân chờ người đẩy lùi tình cảnh đó, Đẳng Viêm không nhận được nuốt ngụm nước miếng, quá cường hãn, Liễu Chân nhưng là Ngưng Thần chín đoạn cao thủ a, có thể dễ dàng như thế đưa nàng đẩy lùi chỉ ít cũng là Thiên Nhân cảnh cao thủ. Lập tức cái kia kinh ngạc mê man tầm mắt hướng về người ở bên cạnh nhìn tới. Ở Đẳng Viêm bên người, một tên cô gái mặc áo trắng lẳng lặng đứng ở nơi đó, một bộ bạch y làm cho người ta một loại cảm giác không dính bụi phạm trần, mà nữ tử trên mặt nhưng là che lại một ô bánh sa khiến người ta không nhìn thấy dung mạo của nàng, chỉ lộ ra cái kia một đôi còn như lưỡi đao bình thường sắc bén hai mắt, hơn nữa Đẳng Viêm vẫn có thể từ trên người cô gái ngửi được một loại kỳ lạ hương vị, một loại quen thuộc hương vị.

"Người là người nào?" Liễu Chân kinh hãi ánh mắt cũng lạc ở cô gái này trên người, cái kia đề phòng thanh âm vang lên, mới vừa mới đối phương phóng thích khí thể kia nói cho nàng cô gái trước mắt tuyệt đối là Thiên Nhân cảnh cao thủ. Nhưng là. . . Liễu Chân có chút không nghĩ ra, Đế đô bên trong lúc nào xuất hiện như vậy thiên nhân cảnh? Trước Từ Thiên Hào là như vậy, cô gái trước mắt cũng là như thế, hơn nữa đối với với cô gái trước mắt, Liễu Chân trong ký ức Đế đô căn bản cũng không có nhân vật số một như vậy.

"Ta là người như thế nào không trọng yếu, trọng yếu chính là người không thể giết hắn." Nữ tử thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm kia còn như tiếng trời.

"Tại sao?" Liễu Chân hơi nhướng mày.

"Bởi vì ta muốn bảo đảm hắn."

"Người. . ."

"Người có thể đi rồi." Sau đó, cô gái che mặt kia căn bản cũng không có để ý tới một mặt sắc mặt giận dữ Liễu Chân, mà là quay về bên người Đẳng Viêm thân nhiên nói, thanh âm kia vẫn lạnh lẽo, vĩnh viễn làm cho người ta một loại tránh xa người ngàn dặm cảm giác, "Nhớ kỹ, người chỉ có hai cái canh giờ, hai canh giờ bên trong những người này ta sẽ giúp người nhìn, hai canh giờ sau khi là sống hay chết liền xem chính người."

"Cảm ơn." Nghe trước mắt này cô gái che mặt, Đẳng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên, tuy rằng hắn không biết nữ nhân này tại sao muốn giúp mình, thế nhưng này đều không trọng yếu, trọng yếu chính là mình có thể mạng sống vậy thì được rồi, hai canh giờ? Đầy đủ. Đối với Đẳng Viêm một tiếng cảm ơn, cô gái che mặt không nói gì. Đẳng Viêm cũng không có để ý, trực tiếp hướng về xa xa đi đến, còn Liễu Chân chờ người muốn cản, thế nhưng diện với trước mắt cô gái che mặt, bọn họ căn bản là không dám ngăn trở.

"Chúng ta quen biết?" Đột nhiên, mới vừa chạy ra không bao xa Đẳng Viêm xoay người nhìn cô gái kia hỏi.

"Không quen biết." Nữ tử cái kia thanh âm nhàn nhạt nói rằng.

"Vậy người vì là tại sao phải cứu ta?"

"Bị người chi thác."

"Cảm ơn." Đẳng Viêm tuy rằng nói như vậy, thế nhưng trong lòng hắn trước sau có loại cảm giác, nữ nhân trước mắt này hẳn tuyệt đối ở nơi nào từng thấy, thanh âm kia cho Đẳng Viêm một loại cảm giác đã từng quen biết, còn có này trên người cô gái cái kia độc nhất hương vị, Đẳng Viêm cũng tin chắc

chính mình ở nơi nào nghe thấy được quá. Có điều nếu nhân gia không chịu nói, vậy hẳn cũng sẽ không hỏi nhiều nữa, mà là xoay người rời đi, hai canh giờ không nhiều.

"Đáng chết. . ." Nhìn dần dần đi xa Đẳng Viêm, Liễu Chân đáy lòng cái kia tức giận thanh âm vang lên, nếu như liền như thế để Đẳng Viêm đi rồi, nàng thực sự là không cam lòng, nhưng là. . . Trước mắt này Thiên Nhân cảnh nữ nhân lại là làm cho nàng vô hạn kiêng kỵ. Đột nhiên, Liễu Chân tựa hồ nghĩ tới điều gì giống như vậy, trên mặt lộ ra một tia tà mị ý cười.

"Nếu như ngươi tiếp tục theo hắn, ta không ngại giết ngươi." Đột nhiên, cô gái che mặt cái kia thanh âm lạnh như băng vang lên, để nguyên bản chính đang rời xa Đẳng Viêm bước chân đột nhiên một trận đình trệ, mang theo một mặt không rõ vẻ mặt quay người sang. Đồng thời Liễu Chân cũng là không khỏi cả kinh, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn tên này cô gái che mặt, lẽ nào bị phát hiện? Mà ở Đẳng Viêm cách đó không xa địa phương, một ẩn náu ở trong bóng tối ông lão bước chân cũng là đột nhiên một trận đình trệ. Liếc mắt nhìn cô gái che mặt sau đó vừa liếc nhìn Đẳng Viêm, trong lúc nhất thời không quyết định chắc chắn được.

Vào. . .

Đột nhiên, cô gái che mặt lác người một cái liền xuất hiện ở giữa không trung bên trong, đồng thời lấy một loại sắc bén ánh mắt nhìn ông lão kia vị trí. "Nếu như ngươi muốn chết ta tác thành ngươi." Thanh âm lạnh lùng vang vọng ở dưới bóng đêm, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy một trận sợ hãi thật sâu cùng run rẩy, liền ngay cả ông lão kia cũng không ngoại lệ, thanh âm kia phảng phất trong nháy mắt xuyên thủng linh hồn của hắn giống như vậy, để hắn cả người run rẩy. Đương nhiên ông lão cũng được, Liễu Chân mấy người cũng thôi, bọn họ lưu ý không phải là bởi vì này lời của cô gái mà là bởi vì hành vi của nàng. Đứng lơ lửng trên không? Đây chỉ ít cũng là Thiên nhân ngũ đoạn cao thủ a, mà người lão giả kia có điều chỉ có Thiên nhân hai đoạn, đối phương nếu thật sự muốn giết hắn, coi là thật như giết gà.

Tê. . .

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mà ông lão kia cũng không tiếp tục ẩn giấu từ chỗ tối đi ra. Ở cô gái này trước mặt nếu muốn giết Đẳng Viêm cái kia vốn là lời nói vô căn cứ, vốn là không hiện thực cũng không thể.

"Hai canh giờ bên trong các ngươi tốt nhất không nên lộn xộn, không phải vậy. . . Ta thật sự sẽ giết ngươi." Sau đó, cô gái che mặt nói một câu sau khi liền không tiếp tục nói nữa, chỉ là nàng cả người liền như thế lẳng lặng đứng thẳng ở giữa không trung, mà ông lão kia nghe xong lời của cô gái sau khi, cả người đều ở run rẩy không ngừng, run cầm cập, đứng, hắn sợ sệt đến cực hạn, trước nay chưa từng có hoảng sợ.

Hai canh giờ?

Lẽ nào nàng liền dự định như thế ở trong hư không trạm hai canh giờ? Coi như là Thiên nhân chín đoạn đỉnh cao cao thủ cũng không làm được a, sao có thể có chuyện đó, này trong thế giới trần tục không thể xuất hiện người như vậy, tuyệt đối không thể a, vùng thế giới này căn bản thì sẽ không thể khoan dung người như vậy tồn tại. Càng nghĩ càng sợ sệt, càng nghĩ càng hoảng sợ, run lấy bảy thân thể, mặc dù là Thiên Nhân cảnh cao thủ giờ khắc này ông lão cũng không dám nhúc nhích một phần. Thiên Nhân cảnh ông lão đều như vậy, Liễu Chân chờ người thì càng thêm không dám phản kháng.

Bầu không khí, biến đến mức dị thường quỷ dị cùng ngột ngạt.

"Cảm ơn." Mà xa xa Đẳng Viêm nhìn thấy cái kia từ chỗ tối đi ra ông lão sau khi lập tức liền rõ ràng là xảy ra chuyện gì, Liễu Chân một nhóm người trước sau đều không có dự định buông tha chính mình, cũng còn tốt nữ nhân này phát hiện, bằng không chờ mình đi xa đối phương nếu là xuống tay với chính mình, chính mình cũng là chắc chắn phải chết.

"Liễu Chân, vừa nãy ta đã nói với ngươi đều là lừa ngươi, ta căn bản không có cho gia gia lưu cái gì tin. Có điều. . . Ngày khác tạm biệt, chính là ta giết ngươi thời gian." Sau đó, Đẳng Viêm để lại một câu nói liền không nói thêm nữa, xoay người rời đi. Liễu Chân nghe xong Đẳng Viêm sau khi sắc mặt cũng là khó coi đến cực hạn, nàng lại một lần bị Đẳng Viêm sai, có điều nhìn thấy trong hư không cô gái mặc áo trắng, cho dù nàng không cam lòng nhưng cũng bất đắc dĩ, căn bản không dám ra tay.

Vào. . .

Mấy phút sau, Đẳng Viêm đã biến mất ở tầm mắt mọi người bên trong, vào lúc này cô gái mặc áo trắng kia cũng lạc ở trên mặt đất, chỉ có điều nàng thần thức mạnh mẽ vẫn vững vàng khóa chặt ở đây mỗi người, hai canh giờ, đây là nàng đáp ứng Đẳng Viêm, ai cũng không thể rời đi.

Hô. . .

Nhưng mà, nhìn thấy cô gái mặc áo trắng rơi xuống đất một khắc đó, cái kia Thiên Nhân cảnh hai đoạn ông lão không nhịn được thở dài một cái. Trước, hắn thật sự sợ sệt trước mặt cái này thần bí khó lường nữ nhân sẽ ở trong hư không chờ đợi hai canh giờ, nếu nói như vậy cái kia thật sự quá khủng bố, dù sao. . . . Người như vậy không thể tồn tại cùng vùng thế giới này. Ngoại vực thế tục, nơi này Thiên nhân chín đoạn chính là đỉnh cao, vượt qua cảnh giới này hết thảy đều là sẽ bị vùng thế giới này giết chết, về phần tại sao, ông lão không biết, cũng không người nào biết.

Đương nhiên, coi như trước mắt cô gái mặc áo trắng không phải hắn tưởng tượng bên trong tồn tại, giờ khắc này hắn cũng không dám nhúc nhích nửa phần. Hư không mà đứng, Thiên Nhân cảnh ngũ đoạn trở lên cao thủ, cái kia không phải hắn có thể chống lại, đối phương giết hắn giống hệt giết gà! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đò Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thần Hoang sơn mạch, Cẩm Kỵ sâm lâm

Thiên Võ đại lục, bốn phía hoàn thủy, tam quốc thế chân vạc;

Từ Vân đế quốc, Thần Phong đế quốc, Thiên Hồn đế quốc;

Từ Vân đế quốc bắc tiếp Thần Phong đế quốc, đông lâm vô tận Hải Vực, phía tây nhưng là tam quốc chỗ giao giới hỗn loạn chi đều, mà mặt nam nhưng là vô biên vô hạn Thần Hoang sơn mạch.

Thần Hoang sơn mạch lại xưng Cẩm Kỵ sâm lâm;

Thần Hoang sơn mạch là toàn bộ thế tục thần bí nhất tồn tại, cũng là nhân vật nguy hiểm nhất.

Nơi này, nguy cơ tứ phía;

Thần Hoang sơn mạch mặc dù bị xưng là Cẩm Kỵ sâm lâm, tự nhiên có hán nguyên nhân.

Số một, nó cái kia bao la ranh giới so với thế tục tam đại đế quốc gộp lại tích còn muốn lớn hơn nhiều hơn nhiều, chiếm cứ toàn bộ thế tục nơi một phần hai tích, một chút nói chuyện không đâu, vô tận sơn mạch, vô tận đại thụ che trời, nhân loại một khi đặt chân nơi này liền rất dễ dàng lạc lối phương hướng.

Thứ hai, Thần Hoang sơn mạch là một loại dị thú nơi cư trú, loại dị thú này được gọi là vũ thú. Bọn họ cùng nhân loại vô giả như thế, đẳng cấp sâm nghiêm. Xoay một cái, nhị chuyển, ba chuyển... Mỗi một chuyển đều đại diện cho vũ thú thực lực tăng lên. Xoay một cái vũ thú tương đương với nhân loại Thể cảnh, nhị chuyển là Mạch cảnh... Ngũ chuyển vũ thú nhưng là giống như là nhân loại Thiên Nhân cảnh cường giả. Hơn nữa vũ thú so với nhân loại còn có độc đáo ưu thế, đó chính là bọn họ có cường hãn thân thể, trong tình huống bình thường người cùng đẳng cấp loại cùng vũ thú chống lại, nhân loại tuyệt đối sẽ không là vũ thú đối thủ.

Cường giả vì tôn thể giới, vũ thú thể giới cũng là như thế;

Đồng thời làm thú loại, vũ thú so với nhân loại càng thêm hung tàn, khát máu. Bọn họ không chỉ hội công kích đồng loại của chính mình, hơn nữa... Một khi gặp phải nhân loại, như vậy nhân loại nhất định sẽ thành vì bọn họ săn giết mục tiêu, tuyệt đối là không chết không thôi.

Thí nghĩ một hồi;

Thần Hoang sơn mạch chiếm cứ toàn bộ thế tục một phần hai ranh giới, cái kia cư trú ở đây vũ thú số lượng lại sẽ đạt tới một ra sao kinh người con số? Hơn nữa, có rất nhiều vũ thú vẫn là quần cư sinh hoạt, một khi gặp phải này quần cư sinh hoạt vũ thú, cùng đẳng cấp bên dưới nhân loại chắc chắn phải chết, cái này cũng là tại sao hầu như không có ai sẽ độc thân tiến vào Thần Hoang sơn mạch nguyên nhân.

Nơi này là hung địa;

Nơi này càng là tử địa;

Cẩm Kỵ sâm lâm, sinh mệnh vùng cấm! !

Đệ tam, cũng là điểm trọng yếu nhất.

Thiên Võ đại lục tồn tại đến nay đã không biết có bao nhiêu năm tháng, mà Thần Hoang sơn mạch cũng là đồng dạng tồn tại. Nhân loại thăm dò đến nay cũng đem Thần Hoang sơn mạch phân chia khu vực: Ngoại vi, trung tầng, thâm tầng... Ba cái cấp độ. Đương nhiên, dựa vào nhân loại năng lực cũng chỉ có thể chia làm cái cấp độ, kỳ thực thâm tầng là hạng người gì loại cũng không biết, căn bản là không cách nào thăm dò.

Thần Hoang sơn mạch ngoại vi, nơi này sinh hoạt đại thể đều là xoay một cái, nhị chuyển, ba chuyển vũ thú, cũng chính là tương đương với nhân loại Thể cảnh, Mạch cảnh, Huyết cảnh tồn tại. Mà Thần Hoang sơn mạch trung tầng nhưng là bốn chuyển, ngũ chuyển vũ thú, tương đương với nhân loại Ngưng Thần cùng Thiên Nhân cảnh tồn tại.

Vũ thú, bọn họ mạnh yếu ý thức so với nhân loại càng thêm thâm căn cố đế;

Có thể nói mỗi một loại vũ thú đều có rất mạnh lãnh thổ ý thức, đặc biệt là những kia mạnh mẽ vũ thú, càng là không cho phép địa bàn của chính mình gặp phải cái khác vũ thú hoặc là nhân loại xâm lấn. Đồng thời, càng là mạnh mẽ vũ thú liền càng là yêu thích sinh sống ở Thần Hoang sơn mạch nơi sâu

xa, tựa hồ nơi đó có cái gì hấp dẫn địa phương của bọn họ.

Ngoại vi là xoay một cái, nhị chuyển, ba chuyển vũ thú;

Trung tầng là bốn chuyển, ngũ chuyển vũ thú;

Như vậy thâm tầng đây?

Sáu chuyển vũ thú?

Cái kia có hay không bảy chuyển, tám chuyển, thậm chí càng mạnh mẽ, càng kinh khủng vũ thú đây?

Không có ai biết;

Cũng sẽ không có người biết.

Thế nhưng có một chút nhưng có thể xác định, vậy thì là từ Thần Hoang sơn mạch biên giới đến Thần Hoang sơn mạch trung tầng bao quát thổ địa diện tích còn chưa đủ toàn bộ Thần Hoang sơn mạch một nửa, Thần Hoang sơn mạch nơi sâu xa chỉ ít còn có một phần hai địa phương không có bị đào móc, dựa theo vũ thú đẳng cấp phân chia, ở đây nơi sâu xa cũng tuyệt đối với cuộc sống nhân vật khủng bố. Từng cũng có Thiên Nhân cảnh cường giả không cam lòng, hiếu kỳ, cùng với không tin, đánh bạo xuyên qua trung tầng, tiến vào nơi sâu xa. Nhưng là, từ cái kia sau khi những người này liền cũng không còn đi ra, này bên trong còn có Thiên Nhân cảnh chín đoạn đỉnh cao cường giả.

Chưa có trở về?

Kết quả kia chỉ có một, những người này tất nhiên là chết ở Thần Hoang sơn mạch nơi sâu xa. Cũng bởi như thế, bây giờ căn bản cũng không có người dám đặt chân Thần Hoang sơn mạch nơi sâu xa, nơi đó... Tựa hồ đã trở thành tất cả nhân loại cấm địa, sinh mệnh vùng cấm.

Kẻ tự tiện đi vào, chắc chắn phải chết! !

Mọi người đều biết, ở đây thế tục nơi nhân loại đỉnh cao cũng chỉ có Thiên nhân chín đoạn, phạm là vượt qua Thiên Nhân cảnh chín đoạn đỉnh cao tồn tại thì sẽ bị vùng thế giới này trực tiếp giết chết, không có ai biết tại sao. Nhân loại chỉ có thể tồn tại Thiên Nhân cảnh chín đoạn đỉnh cao cường giả, mà vũ thú nhưng ừng sẽ vượt qua Thiên Nhân cảnh chín đoạn sáu chuyển vũ thú, thậm chí còn có bảy chuyển, tám chuyển... Càng mạnh mẽ vũ thú.

Lấy cái gì đi chống lại?

Lại lấy cái gì đi thăm dò?

Này, cũng là Thần Hoang sơn mạch được gọi là Cấm Kỵ sâm lâm nguyên nhân chủ yếu, không có một trong.

Nhưng mà...

Vào giờ phút này, Đẳng Viêm chạy trốn phương hướng chính là hướng về này khủng bố Thần Hoang sơn mạch mà đi.

Đẳng Viêm không biết Thần Hoang sơn mạch đặc thù?

Đương nhiên không phải.

Những năm này Đẳng Viêm tuy rằng không hề rời đi quá Đế đô, thế nhưng đối với này thế tục nơi còn là hiểu rõ quá, dù sao hắn đã sớm nghĩ tới muốn rời khỏi Đế đô tìm kiếm thuộc về mình thời cơ, để mình có thể chân chính đặt chân vô đạo một đường, lại há có thể không biết Thần Hoang sơn mạch khủng bố.

Muốn chết?

Vậy thì càng không thể.

Nếu như Đẳng Viêm muốn chết, cái kia căn bản cũng không cần như vậy lao lực sức của chín trâu hai hồ lưu vong, chỉ cần chờ Liễu Chân đem hắn giết chết chính là.

Đẳng Viêm lựa chọn Thần Hoang sơn mạch lưu vong tự nhiên cũng có hắn sự bất đắc dĩ, hoặc là nói hắn không có lựa chọn nào khác. Nếu như là ở tình huống bình thường Đẳng Viêm đương nhiên sẽ không lựa chọn Thần Hoang sơn mạch, thế nhưng tình huống bây giờ không giống nhau; tuy rằng cô gái bí ẩn giúp mình ngăn cản Liễu Chân đoàn người, thế nhưng đối phương cũng nói rồi nàng chỉ giúp Đẳng Viêm tranh thủ hai canh giờ mà thôi. Hai canh giờ bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nói trường cũng không dài, Liễu Chân chờ người bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi theo, dù sao Liễu Chân là Ngưng Thần cảnh cao thủ, hơn nữa đối phương còn có một Thiên Nhân cảnh cao thủ.

Từ Vân đế quốc tự nhiên là không thể tiếp tục lưu lại đi tới;

Thần Phong đế quốc, hỗn loạn chi đều, những này mặc dù là Đẳng Viêm rất lựa chọn tốt, thế nhưng... Từ Từ Vân đế quốc Đế đô sau khi rời đi muốn đi vào hai địa phương này trung gian cần đi qua một mảnh vô hạn gò đất, mà hai cái canh giờ Đẳng Viêm căn bản là không có cách lướt qua mảnh này gò

đất, một khi Liễu Chân đám người đuổi theo đến, như vậy... Đẳng Viêm liền không chỗ che thân, chắc chắn phải chết. Mà Thần Hoang son mạch không giống, lấy Đẳng Viêm tốc độ, một nửa canh giờ liền có thể tiến vào Thần Hoang son mạch, hơn nữa còn có nửa cái canh giờ dùng để ăn thân.

Nguy hiểm?

Đẳng Viêm tự nhiên biết tiến vào Thần Hoang son mạch nguy hiểm. Thế nhưng, so với Thần Phong để quốc cùng hỗn loạn chi đều, vào giờ phút này Thần Hoang son mạch là đặt tại Đẳng Viêm trước mặt duy nhất sinh cơ, lựa chọn cái kia hai nơi Đẳng Viêm chắc chắn phải chết, lựa chọn Thần Hoang son mạch hay là còn có một tia sinh cơ.

Thần Hoang son mạch cái kia vô biên vô hạn núi rừng sắp trở thành Đẳng Viêm che chở tốt nhất, có thể tránh né Liễu Chân chờ người truy sát. Hơn nữa, dựa theo người bình thường tư duy, Liễu Chân mấy người cũng tuyệt đối không nghĩ tới Đẳng Viêm sẽ liều lĩnh hẳn phải chết nguy hiểm tiến vào Thần Hoang son mạch, điều này cũng làm cho cho Đẳng Viêm tăng thêm tiếp tục sinh sống cơ hội.

Không lựa chọn! ! !

Mạng sống mới là quan trọng nhất;

Vì lẽ đó, Đẳng Viêm việc nghĩa chẳng từ nan lựa chọn trốn vào Thần Hoang son mạch.

Cho tới Thần Hoang son mạch vũ thú?

Đẳng Viêm chỉ có thể mong đợi không nên để cho chính mình gặp gỡ nhị chuyển trở lên vũ thú, không phải vậy chắc chắn phải chết.

Chạy, chạy, chạy! !

Điên cuồng bồn tập, tốc độ phát huy đến cực hạn; thời khắc này, Đẳng Viêm trong lòng rất rõ ràng, thời gian đối với mình mà nói chính là sinh mạng.
....

Sau một canh giờ rồi.

"Thần Hoang son mạch! !" Một nửa canh giờ không có ngừng lại lao nhanh, Đẳng Viêm lần thứ nhất dừng bước. Cái kia thâm thúy con người nhìn trước mắt vô biên vô hạn Thần Hoang son mạch, nhìn mảnh này Cẩm Kỳ sâm lâm. Một luồng không tên cảm giác nguy hiểm trong nháy mắt trước mặt đánh về phía Đẳng Viêm, tất cả những thứ này hết thảy đều đến từ trước mắt Thần Hoang son mạch, hơn nữa, cái kia trong không khí tựa hồ còn tràn ngập một tia nhân nhật mùi máu tanh, tựa hồ báo trước Thần Hoang son mạch là một mảnh máu tanh vùng đất tử vong.

Cẩm Kỳ sâm lâm..

"Liều mạng." Lập tức, Đẳng Viêm cắn răng một cái, không chần chừ nữa, một con vọt thẳng tiến vào Thần Hoang son mạch.

Hắn không có lựa chọn nào khác...

Hùng vĩ Thần Hoang son mạch, Đẳng Viêm bóng người tiến vào này bên trong dãy núi, phảng phất muối bỏ biển giống như vậy, rất nhanh liền biến mất không thấy hình bóng, chôn vùi ở cái kia vô tận bên trong dãy núi.

Không có dấu vết mà tìm kiếm..

Thần Hoang son mạch, Cẩm Kỳ sâm lâm;

Nơi này, là thế tục bên trong tuyệt đối hung địa; thế nhưng, nơi này cũng là thế tục bên trong tuyệt đối bảo địa.

Nguy hiểm cùng kỳ ngộ cùng tồn tại.

Thần hoang bên trong dãy núi có vô số hung tàn vũ thú, đồng thời ở bên trong dãy núi này cũng tồn tại vô số thiên tài địa bảo. Trong này liền bao quát một ít linh thảo, linh dược... Những thứ này đều là võ giả thứ luôn mơ tưởng, những thứ đó này đều có thể dùng đến tăng lên võ giả tu vi, gia tốc võ giả tu luyện. Cũng bởi như thế, mặc dù là biết thần hoang bên trong dãy núi nguy cơ tứ phía, thế nhưng mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có vô số võ giả tổ đoàn đi tới nơi này thần hoang bên trong dãy núi tầm bảo.

Cầu giàu sang từ trong nguy hiểm;

Đương nhiên, hết thảy đi tới Thần Hoang son mạch võ giả chỉ là phía bên ngoài cùng trung tầng ngoại bộ thăm dò, nơi sâu xa... Mãi mãi cũng là nhân loại cầm địa, nhân loại ác mộng, không dám đặt chân.

Vũ thú;

Một loại hung tàn mà lại khát máu dị thú;

Nhưng mà, mỗi một đầu vũ thú lại là võ giả thứ luôn mơ tưởng. Bọn họ cùng những kia thiên tài địa bảo giống như vậy, vũ thú toàn thân đều là báu vật; vũ thú huyết nhục không chỉ nếm vị, hơn nữa dùng ăn sau khi có thể tăng cường nhân loại thân thể, đương nhiên, càng là mạnh mẽ vũ thú máu thịt của bọn

họ hiệu quả cũng là càng tốt; vũ thú xương, củ ấu, đều là chế tạo vũ khí tốt nhất vật liệu, vũ thú da thú... Nói chung, vũ thú toàn thân đều là báu vật, mỗi một đầu vũ thú thì thể đều có thể bán ra một giá tiền không rẻ, cấp cao vũ thú càng là giá trên trời.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn;

Vì lẽ đó, này được gọi là Cẩm Kỳ sâm lâm Thần Hoang sơn mạch, mãi mãi cũng sẽ không khuyết thiếu người mạo hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thành niên ngày, hồn tỉnh thời gian

Thần Hoang sơn mạch khu vực bên ngoài.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ở khu vực này điên cuồng bốn tập, không có ai biết thiếu niên này đến tốt cùng đang làm gì, cũng không người nào biết thiếu niên này đến tốt cùng là ai. Nói chung, hắn lại như là một người điên bình thường không hề có mục đích lao nhanh. Đúng, hắn chính là một người điên, nếu như có người nhìn thấy tuyệt đối sẽ cho là như thế. Một không có tu vi thiếu niên ở thần hoang bên trong dãy núi lao nhanh hắn không phải kẻ điên là cái gì? Cái kia vốn là muốn chết. Đương nhiên, người này không phải người khác, chính là Đằng Viêm.

Hai canh giờ rưỡi.

Đằng Viêm tiến vào Thần Hoang sơn mạch đã ròng rã hai canh giờ rưỡi, này hai canh giờ rưỡi hắn chưa từng có ngừng lại quá, ở thần hoang bên trong dãy núi không ngừng chạy trốn, phảng phất một đài mãi mãi cũng sẽ không uể oải cơ khí. Không phải Đằng Viêm không muốn dừng lại, mà là hắn căn bản là không dám dừng lại.

Dừng lại?

Khả năng này liền mang ý nghĩa tử vong:

Hai canh giờ rưỡi, vào giờ phút này liền ngay cả Đằng Viêm chính mình cũng không biết hắn hiện tại đến tốt cùng ở vị trí nào, nói chung... Đằng Viêm bốn phía đâu đâu cũng có cái kia từng viên một cỗ thụ che trời, phóng tầm mắt nhìn, không có giới hạn. Hai người này bán canh giờ Đằng Viêm ngoại trừ điên cuồng chạy trốn ở ngoài, hắn còn vô cùng cẩn thận lưu ý tất cả xung quanh, dù sao nơi này tùy tiện bốc lên một con vũ thú khả năng đều không phải hắn có thể chống lại. Có thể là trời cao chăm sóc, có thể là Đằng Viêm mệnh không nên tuyệt, hai canh giờ rưỡi, hắn liền một con vũ thú đều không có gặp phải.

May mắn cực điểm! !

Àm! ! !

Đột nhiên, chạy trốn bên trong Đằng Viêm lão đảo một cái một con ngã chổng vó trên mặt đất.

Hồ... .

Thở ra một hơi thật dài, ngã xuống sau khi Đằng Viêm trực tiếp bò ở trên mặt đất, cũng không còn bò lên. Đương nhiên, không phải hắn không muốn đứng lên đến, mà là... Vào giờ phút này hắn thực sự là quá mệt mỏi quá mệt mỏi, thân thể của hắn cũng sớm đã đến cực hạn, chỉ là đáy lòng cái kia mãnh liệt cầu sinh dục vọng để hắn vẫn luôn thủ vững một hơi, để cho mình kiên trì đến hiện tại. Bây giờ, một con ngã chổng vó, cái kia thủ vững một hơi cũng phun ra ngoài, Đằng Viêm cũng không còn khí lực kiên trì.

Từ Đê đô ở ngoài chạy trốn cho tới bây giờ, đã ròng rã bốn cái canh giờ.

Bốn cái canh giờ lao nhanh, Đằng Viêm từ đầu đến cuối đều không có ngừng lại quá. Coi như là Mạch cảnh hoặc là Huyết cảnh giới võ giả khả năng đều kiên trì không được như thế cường độ cao chạy trốn, huống chi là Đằng Viêm? Đây đối với Đằng Viêm mà nói quả thực chính là một kỳ tích, một không thể kỳ tích, thể nhưng vì sinh tồn hắn vẫn là làm được.

Giờ khắc này ngã trên mặt đất, Đằng Viêm cảm giác thân thể mỗi một tác da thịt phảng phất bị vô số kim đâm.

Đau;

Nỗi đau xé rách tim gan;

Ào ào ào. . .

Thế nhưng, Đằng Viêm tựa hồ không để ý chút nào này nỗi đau xé rách tim gan giống như vậy, lại phảng phất bộ thân thể này không phải chính hắn giống như vậy, hắn chỉ lo từng ngum từng ngum thở hỗn hển, thật sự nếu không hô hấp, hắn sau một khắc khả năng sẽ nghẹt thở. Đồng thời, Đằng Viêm một thân quần áo cũng sớm đã bị ướt đầm mồ hôi, thế nhưng tất cả những thứ này hắn đều không để ý chút nào.

"Nên. . . An toàn chứ?" Sau mười mấy phút, Đằng Viêm thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm kia nhưng không có một tia sức lực. Tuy nhưng đã bốn cái canh giờ, thế nhưng hắn vẫn là không cách nào xác định Liễu Chân chờ người có thể hay không lần thứ hai truy sát tới.

"Nên an toàn." Lại trên đất nằm hơn nửa giờ, vẫn không nhìn thấy Liễu Chân chờ người truy sát tới, Đằng Viêm cái kia lăm bầm lâu bầu âm thanh lại vang lên.

Hồ. . .

Đằng Viêm vẫn nằm trên đất ngược nhìn đỉnh đầu, mặc cho cái kia một tia ánh mặt trời xuyên thấu qua cây cối khe hở chiếu rọi ở trên mặt của chính mình, tuy nhưng đã nghỉ ngơi hơn nửa giờ, thế nhưng trên người loại kia cảm giác uể oải vẫn là tồn tại, thời khắc này Đằng Viêm cái gì đều không muốn làm, cũng không muốn tiếp tục lưu vong, chỉ muốn trên đất khỏe mạnh nằm, liền như thế nằm.

Hắn quá mệt mỏi;

Đằng Viêm hai mắt dần dần nhắm lại, tựa hồ liền trọn tròn mắt cũng làm cho hắn cảm thấy mệt nhọc giống như vậy, đồng thời còn thật dài hít một hơi, phảng phất cùng vùng thể giới này hòa làm một thể giống như vậy, cảm thụ bên người loại kia thanh tân hơi thở sự sống, cũng chỉ có như vậy mới có thể để hắn biết rõ chính mình còn sống sót.

Trở về từ cõi chết;

Cái cảm giác này trước nay chưa từng có tốt.

"Sống sót. . . Thật tốt." Một giây sau, Đằng Viêm cái kia nhàn nhạt cảm khái tiếng vang lên. Hắn thả lỏng chưa từng có, có điều cũng là bởi vì không có trước loại kia thoát thân cảm giác gấp gáp, giờ khắc này thanh tĩnh lại sau khi, trước cái kia tích lũy xuống hết thảy uể oải cũng toàn bộ hiện lên đi ra.

Luy;

Hắn luy một cũng không muốn nhúc nhích;

Ào ào ào. . .

Mấy phút sau, yếu ớt tiếng thở dốc từ Đằng Viêm trong miệng vang lên, hắn nhắm hai mắt, nằm trên đất, đang ở Thần Hoang sơn mạch khu vực bên ngoài, liền như thế. . . Ngủ. Đúng ngủ, vô hạn cảm giác uể oải để Đằng Viêm cũng không còn cách nào suy nghĩ Liễu Chân một nhóm người còn có thể hay không truy sát tới, cũng không suy nghĩ thêm nữa này thần hoang bên trong dãy núi khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ tử vong, Hắn cái gì đều không đi nghĩ, cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn khỏe mạnh ngủ một giấc, cảm giác uể oải để hắn rất tự nhiên rơi vào trong giấc ngủ say. . .

Liệt nhật cao chiếu;

Đằng Viêm rời đi Đế đô thời điểm vẫn là đêm khuya, thế nhưng giờ khắc này cũng đã là liệt nhật cao chiếu;

Bốn cái canh giờ lao nhanh, trước nay chưa từng có;

Ngày hôm nay, vốn nên là hắn mười sáu tuổi thành nhân ngày, cũng là mười sáu năm trước hắn sinh ra một ngày; làm phủ tướng quân thiếu chủ, hắn vốn nên ở trong đế đô hưởng thụ vô số người chúc mừng, hưởng thụ này hạnh phúc một ngày, dù sao, lễ thành nhân đây là thể tục nơi rất trọng yếu một ngày, đặc biệt là như Đằng Viêm loại này gia thể hiển hách tồn tại. Thế nhưng, ngày đó hắn nhưng trong lúc chạy trốn vượt qua, sinh từ một đường; mặc kệ hiện tại như thế nào, cũng mặc kệ tương lai làm sao, giờ khắc này, hắn còn sống sót, ở đáy lòng hắn một viên mầm móng cừu hận đã mai phục, không cách nào xóa đi.

Đối với Liễu Chân hận;

Đối với Thiên Huyền Tông hận;

...

Thần hoang bên trong dãy núi vẫn tràn ngập một tia độc thuộc về nơi này yên tĩnh.

Đằng Viêm lẳng lặng nằm ở cái kia đại địa bên trên, chịu đựng ánh mặt trời an ủi, ngọt ngào ngủ. Thời khắc này yên tĩnh, thời khắc này an nhàn, đợi được hắn sau khi tỉnh lại sẽ biến mất không thấy hình bóng, khả năng sau đó cũng sẽ không nắm giữ. Bởi vì, bắt đầu từ hôm nay, hắn sắp sửa triển khai cuộc sống mới, không có thiếu niên hư tên, không có Đẳng gia che chở, tất cả hết thảy đều muốn dựa vào chính mình. Ở này cường giả vì tôn thể giới, hắn một không thể người tu luyện ở thể giới này quả thực chính là nửa bước khó đi.

Tiền đồ không rõ, sinh từ không biết;

Oanh. . .

Đột nhiên, nơi trong giấc mộng Đẳng Viêm trên người quý dị bùng nổ ra một tia dòng khí màu trắng sữa, luồng khí này phi thường quý dị, không có dấu hiệu nào, hơn nữa giờ khắc này cũng chăm chú bao vây Đẳng Viêm thân thể. Nơi trong giấc mộng Đẳng Viêm cũng bị trong giây lát thức tỉnh, cả người hần đột nhiên ngồi dậy, để phòng ánh mắt tra xét tất cả xung quanh, cuối cùng rốt cục phát hiện mình thân thể bên trên dị dạng.

"Chuyện này. . . Chuyện gì thế này?" Kinh hãi ánh mắt nhìn mình xung quanh cơ thể tràn ngập cái kia một tầng dòng khí màu trắng sữa, Đẳng Viêm cái kia kinh ngạc thanh âm vang lên. Thế nhưng vào giờ phút này căn bản không có ai đáp lại hắn, cũng căn bản sẽ không có người cho hắn đáp án. Mà Đẳng Viêm chính mình cũng không có phát hiện, ngày hôm nay là hắn thành nhân ngày, mà giờ khắc này. . . Mới là hắn chân chính thành nhân thời gian, cũng chính là mười sáu năm trước hắn sinh ra thời khắc, một phần không kém, một không chút nào khuyết, thời gian vừa vặn.

Oanh. . .

Một giây sau, Đẳng Viêm trên người cái kia dòng khí màu trắng sữa lần thứ hai phát sinh ra biến hóa.

Oanh. . .

Đẳng Viêm toàn thân cái kia dòng khí màu trắng sữa phảng phất chịu đến món đồ gì dẫn dắt giống như vậy, điên cuồng hiện lên Đẳng Viêm thân thể, không, chính xác nói hắn là hiện lên Đẳng Viêm đầu, hiện lên Đẳng Viêm cặp kia lông mày trong lúc đó. Biến cố đột nhiên xuất hiện để Đẳng Viêm kinh hãi không ngớt, càng là không biết làm sao.

Hồ. . .

Một hô hấp, Đẳng Viêm quanh thân cái kia quý dị nhu khí lưu màu trắng biến mất không thấy hình bóng.

"A. . ."

Một giây sau, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thanh âm kia rung động đến tâm can, vang vọng ở trước mắt này một mảnh Thần Hoàng sơn mạch chỗ, thật lâu đều không thể tiêu tan. Đẳng Viêm hai tay ôm đầu, cả người càng là trực tiếp ngã trên mặt đất, thống khổ giãy giụa, kêu rên.

Thời khắc này, hắn cảm giác đầu của chính mình dường như muốn bị nổ tung giống như vậy, cái kia linh hồn thật giống cũng bị xé rách.

Thống khổ;

Trước nay chưa từng có thống khổ;

Loại đau này, tan nát cõi lòng;

Loại đau này, đau đến không muốn sống;

Sống còn khó chịu hơn chết! ! !

Oanh. . .

Thống khổ vẫn còn tiếp tục, thế nhưng Đẳng Viêm trong đầu lại đột nhiên hiện ra một chút không tên đồ vật, đó là từng đoạn ký ức, đúng, từng đoạn ký ức. Vào giờ phút này, những kia không tên ký ức điên cuồng tràn vào Đẳng Viêm trong đầu, tràn vào trong trí nhớ của hắn.

Vũ quyết, đan dược, linh thảo, thiên tài, địa bảo. . .

Vô số ký ức, vô số không hiểu ra sao đồ vật tràn vào Đẳng Viêm trong đầu, để đầu óc của hắn có loại không chịu nổi nhiều như thế ký ức sắp nổ tung. Thế nhưng đối với tất cả những thứ này Đẳng Viêm nhưng là không thể làm gì, cũng không thể nào chống cự. Hắn chỉ có thể ngã trên mặt đất thống khổ giãy giụa, kêu rên, chịu đựng không phải người có thể chịu đựng thống khổ.

Tan nát cõi lòng! ! !

Àm! ! !

Không biết quá bao lâu, cũng không biết chịu đựng biết bao nhiêu thống khổ, loại kia linh hồn bị lôi kéo cảm giác dần dần thối lui, mãi đến tận tiêu vong. Mà Đẳng Viêm trong đầu, ký ức bên trong càng là có thêm vô số đồ vật, thế nhưng hắn đã không có tinh lực đi cảm thụ và chinh lý những thứ đó, thời khắc này cả người hắn một con ngựa chổng vó trên mặt đất. Trước cái kia đã khô cạn quần áo giờ khắc này lại một lần nữa bị ướt đầm mồ hôi, vừa này loại kia quá trình. . . Để Đẳng Viêm miễn cưỡng cảm nhận được cái gì gọi là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể.

Ào ào ào. . .

Ngã trên mặt đất, Đẳng Viêm từng ngum từng ngum thở hổn hển, có một loại sống sót sau tai nạn cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiên địa biến sắc, khủng bố hồn niệm

Sau mười mấy phút.

Hồ...

Đằng Viêm thở ra một hơi thật dài, vuốt đầu từ trên mặt đất ngồi dậy đến. Giờ khắc này hắn vẫn là không biết đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, đối với vừa nãy tất cả vẫn như cũ ký ức chưa phai. Đồng thời, đầu cũng có loại ngơ ngác ngắc ngắc cảm giác, trong ký ức cũng không hiểu ra sao thêm ra vô số đồ vật, cái kia vô số ký ức phảng phất đã vượt qua Đằng Viêm đại não gánh nặng giống như vậy, để đại não sắp căng nứt.

Các loại cấp bậc bất nhất linh thảo;

Các loại hiệu quả không giống đan dược, linh dược, độc dược...

Các loại cấp độ không giống dị thú;

... ..

Vô số ký ức, vô số tri thức hiện lên ở Đằng Viêm trong đầu, để hắn cảm thấy không hiểu ra sao nhưng lại vô hạn khiếp sợ. Tất cả những thứ này hết thảy đều vượt qua hắn đi vắng nhận thức, thậm chí rất nhiều thứ hắn trước đây chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy. Liên giống với ở đoạn này trong ký ức dị thú không đơn thuần chỉ có vũ thú một loại, hơn nữa còn có một loại được gọi là hồn thú. Đương nhiên, đây chỉ là một phần trong đó mà thôi, tuyệt đại đa số ký ức đều là cùng linh thảo, đan dược có quan hệ, tựa hồ đoạn này ký ức là đến từ một vị dược sư truyền thừa.

Nói chung, không hiểu ra sao.

Hồ...

Thở dài một cái, Đằng Viêm không lại đi để ý tới những này, cũng không nghĩ nữa những này đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, vào giờ phút này hắn bắt đầu thu dọn lên trong đầu cái kia rắc rối phức tạp ký ức đến rồi, thậm chí quên mình lúc này nơi sâu xa hung hiểm vạn phần thần hoang bên trong dãy núi. Không thể nghĩ ngờ, đoạn này không tên mà đến ký ức đối với Đằng Viêm mà nói tuyệt đối là một món tài phú quý giá. Mà giờ khắc này hắn ở đoạn này trong ký ức điên cuồng tìm tòi chữa trị kinh mạch phương thức, dù sao nếu như không cách nào chữa trị kinh mạch, tất cả những thứ này đối với hắn mà nói chỉ là một đồng trống trang trí mà thôi, căn bản không được bất kỳ tác dụng gì.

Đặt chân vô đạo! !

Đây mới là Đằng Viêm giờ khắc này to lớn nhất kỳ vọng! !

Oanh...

Nhưng là vừa lúc đó, ngay ở Đằng Viêm mới vừa mới chuẩn bị thu dọn trong đầu cái kia đoạn không hiểu ra sao ký ức thời điểm, Đằng Viêm đỉnh đầu cái kia trên chín tầng trời, một luồng khí thể kinh khủng đột nhiên bạo phát, lấy Đằng Viêm bầu trời làm trung tâm hướng về toàn bộ Thần Hoang sơn mạch bắt đầu điên cuồng khuếch tán, không, phải nói hướng về toàn bộ thể tục điên cuồng khuếch tán.

Oanh...

Khí thể kinh khủng, Nghịch Thiên uy thế;

Trong khoảnh khắc khuếch tán đến toàn bộ Thần Hoang sơn mạch, đồng thời hướng về toàn bộ thể tục khuếch tán.

"Chuyện này..." Biến cố đột nhiên xuất hiện, để Đằng Viêm không khỏi sững sờ, cả người chột đứng lên, ngẩng đầu lên, cái kia kinh ngạc ánh mắt nhìn đỉnh đầu bầu trời, "Chuyện này... Đây gọi là loại nào?" Lập tức, Đằng Viêm cái kia chửi bới âm thanh trực tiếp vang lên. Vừa trải qua một hồi bên bờ sinh tử lưu vong, đồng thời lại chịu đựng một hồi không hiểu ra sao dẫn vật, bây giờ biến cố bất thành linh để Đằng Viêm đã có loại sắp sửa tan vỡ cảm giác.

Ngày đó, tuyệt đối là Đằng Viêm từ lúc sinh ra tới nay tới "Đặc sắc" một ngày.

Oanh...

Thiên địa biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm;

Toàn bộ thể giới lập tức rơi vào bóng tối vô tận bên trong.

Phảng phất thể giới tận thế;

Phảng phất thiên địa sắp đổ nát;

Ào ào ào...

Đằng Viêm bên người, cái kia thần hoàng bên trong dãy núi không hiểu ra sao thổi bay từng trận âm phong.

Hống hống hống;

Thần Hoàng son mạch ngoại vi, cái kia từng con vũ thú phát sinh gào thét thảm thiết, hí dài;

Ầm ầm ầm;

Lên tới hàng ngàn, hàng vạn vũ thú phảng phất gặp phải nguy cơ trước đó chưa từng có giống như vậy, điên cuồng chạy trốn, như thiên quân vạn mã; những kia thực lực nhỏ yếu vũ thú giờ khắc này liền hướng về Thần Hoàng son mạch nơi sâu xa chạy trốn mà đi, tựa hồ so với này cổ khí thể kinh khủng, cái kia nơi sâu xa cao đẳng vũ thú uy hiếp liền có vẻ như vậy bé nhỏ không đáng kể. Nhưng là vũ thú môn tốc độ căn bản là không sánh được này khí thể khủng bố mở rộng, trong khoảnh khắc liền trực tiếp bị này khí thể khủng bố bao phủ, sau đó hết thảy vũ thú không có dấu hiệu nào toàn bộ bỏ ở trên mặt đất, không nhúc nhích.

Hống hống hống! ! !

Khí thể kinh khủng không ngừng mở rộng, không ngừng hướng về Thần Hoàng son mạch nơi sâu xa mở rộng, cái kia nơi sâu xa cường đại đến khủng bố vũ thú cũng phát sinh từng tiếng tức giận gào thét, có điều rất nhanh tất cả liền khôi phục lại yên lặng, những kia nơi sâu xa cường hãn vũ thú cùng ngoại vi những kia nhỏ yếu vũ thú như thế, tại này cổ khí thể kinh khủng bao phủ bên dưới, toàn bộ nằm rạp ở trên mặt đất, không nhúc nhích, không cách nào nhúc nhích;

Không nghi ngờ chút nào, hết thảy vũ thú toàn bộ xụi lơ, nằm sấp trên mặt đất, không nhúc nhích, cũng chưa chết bất kỳ khác biệt gì, nếu như vào lúc này có người xuất hiện ở những này vũ thú trước mặt, tuyệt đối có thể dễ như ăn cháo đem bọn họ đánh giết, dù cho chỉ là một người bình thường, tin tưởng những này cường hãn vũ thú cũng tuyệt đối sẽ không phản kháng.

Khí thể kinh khủng! ! !

Trước nay chưa từng có biến cố! !

Thần Hoàng son mạch nơi sâu xa nhất, nơi này linh khí nồng nặc đã kết thành sương mù, nơi này tuyệt đối là các võ giả tha thiết ước mơ tu luyện Thánh Địa, ở đây tu luyện tuyệt đối là bên ngoài mấy lần, thậm chí mấy chục lần. Nhưng mà, vào giờ phút này ở này nơi sâu xa nhất, một con nhắc nhỏ khổng lồ vũ thú, cấp bậc của nó đã tới một loại tuyệt đối trình độ khủng bố. Vào giờ phút này con này khủng bố vũ thú nhưng cũng là nhìn đỉnh đầu bầu trời, cái kia thân thể khổng lồ run lay bầy. Tuy rằng nó không giống cái khác vũ thú bình thường trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất, thế nhưng giờ khắc này cũng không dám làm một cử động nhỏ nào.

Toàn bộ Thần Hoàng son mạch rơi vào trong một mảnh hỗn loạn;

Chỉ chớp lát sau, cái kia khí thể khủng bố bao phủ toàn bộ Thần Hoàng son mạch;

Tĩnh;

Toàn bộ Thần Hoàng son mạch yên tĩnh một cách chết chóc.

Phảng phất hết thảy sinh linh trong chớp lát toàn bộ tiêu vong bình thường;

"Chuyện này..." Thần Hoàng son mạch ngoại vi, Đằng Viêm kinh ngạc ánh mắt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chu vi đã rơi vào đen kịt một màu, mà trước phát sinh tất cả Đằng Viêm cũng đều là tự thể nghiệm, tuy rằng Đằng Viêm cũng không biết, thế nhưng... Cái kia khí thể kinh khủng vền vền mây hơi thở trong lúc đó liền bao phủ toàn bộ Thần Hoàng son mạch. Hơn nữa giờ khắc này toàn bộ Thần Hoàng son mạch yên tĩnh một cách chết chóc, Đằng Viêm thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở của chính mình, tiếng tim đập. Tất cả những thứ này quá quý dị, cũng quá khủng bố.

"Này gọi là chuyện gì xảy ra?" Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thanh âm kinh ngạc từ Đằng Viêm trong miệng vang lên.

Hắn, ngây người như phỗng! !

Nhưng mà...

Tất cả những thứ này còn chưa kết thúc, cái kia khí thể kinh khủng trong chốc lát bao phủ toàn bộ Thần Hoàng sơn mạch, lại tựa hồ như không có bất kỳ đỉnh trệ dấu hiệu, giờ khắc này đang điên cuồng hướng về toàn bộ thế tục nơi khuếch tán, hướng về nhân loại sinh hoạt địa phương khuếch tán. Cái kia khí thể kinh khủng bao phủ mỗi một tác thiên địa, ngày đó địa thì sẽ rơi vào trong một mảng bóng tối.

Từ Vân đế quốc;

Thần Phong đế quốc;

Thiên Hồn đế quốc;

Vùng biển vô tận;

... ..

Mấy hơi thở trong lúc đó, này khí thể kinh khủng liền bao phủ toàn bộ thế tục;

Xảy ra chuyện gì?

Trong thế giới trần tục, vô số nhân loại cường giả toàn bộ bị đột nhiên xuất hiện một màn hấp dẫn, đặc biệt là cái kia Thiên Nhân cảnh cường giả tối đỉnh càng là như vậy. Bọn họ cái kia cường hãn năng lực nhận biết sớm ở con khí thể này bao phủ tới thời điểm cũng đã nhận ra được, bọn họ từng cái từng cái sợ hãi ánh mắt nhìn không ngừng biến thành đen bầu trời đang muốn muốn tìm hiểu ngọn ngành, nhưng là... Làm luồng khí thể kia bao phủ tới thời điểm, làm luồng khí thể kia bao phủ bọn họ thời điểm. Cái gì Thiên Nhân cảnh, cái gì cường giả tối đỉnh, tất cả mọi người đều kinh hãi phát hiện, ở con khí thể này trước mặt thân thể của bọn họ cũng không còn cách nào nhúc nhích.

Dù cho là Thiên Nhân cảnh chín đoạn đỉnh cao cũng không được;

Khủng hoảng...

Toàn bộ thế tục rơi vào trước nay chưa từng có khủng hoảng.

Phốc phốc phốc...

Khí thể khủng bố, thiên địa biến sắc;

Mấy hơi thở trong lúc đó, này khí thể kinh khủng liền bao phủ toàn bộ thế tục mỗi một tác đất, bao phủ này trong thế giới trần tục mỗi một cái sinh linh, mặc kệ là vũ thú vẫn là nhân loại, cũng hoặc là cái khác sinh vật, đều không ngoại lệ, ở này khí thể khủng bố trước mặt, ở cái kia Nghịch Thiên uy thế bên dưới, vào giờ phút này toàn bộ nằm rạp ở trên mặt đất, thân thể không cách nào nhúc nhích, cũng không dám nhúc nhích.

Linh hồn đều ở run rẩy! !

Nhưng mà...

To lớn trong thế giới trần tục nhưng có một cái ngoại lệ.

Đằng Viêm! ! !

Vào giờ phút này, ở thần hoàng bên trong dãy núi, Đằng Viêm vẫn lặng lẽ đứng thẳng, một mặt khó mà tin nổi nhìn đỉnh đầu bầu trời, trong ánh mắt mang theo kinh hãi cùng mê man. Hắn không chút nào chịu đến này khí thể khủng bố bất luận ảnh hưởng gì, cũng không biết toàn bộ thế tục nơi hết thấy sinh linh chịu đến này khí thể khủng bố ảnh hưởng rơi vào hoàn toàn tĩnh mịch.

Quá quý dị...

Phảng phất, khí thể kia đối với Đằng Viêm đặc thù chăm sóc bình thường;

"Lão đầu, người rốt cục tỉnh rồi." Chỉ chốc lát sau, ở Đằng Viêm vô hạn kinh hãi cùng thời điểm mê mang, một sắc bén âm thanh vang vọng ở Đằng Viêm trong đầu. Thanh âm kia vô hạn xa lạ, thanh âm kia lại phảng phất vô hạn quen thuộc, đến từ sâu trong linh hồn quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hồn Độn ngự thiên quyết! !

"Ai? Là ai đang nói chuyện?"

Đột nhiên xuất hiện âm thanh, để Đẳng Viêm nguyên bản kinh ngạc trở nên càng thêm dày đặc, cái kia để phòng âm thanh không nhận được vang lên. Hết cách rồi, ngày hôm nay phát sinh tất cả đối với Đẳng Viêm mà nói thực sự là quá quý giá. Liễu Chân truy sát so với tất cả những thứ này quả thực chính là không đáng nhắc tới. Đầu tiên là chịu đựng một hồi không hiểu ra sao dẫn vật, trong đại não có thêm vô số ký ức, hiện tại lại là... Đặc biệt là bất thành linh âm thanh, Đẳng Viêm bốn phía tìm tòi, căn bản cũng không có phát hiện chung quanh đây có người.

Có thể thanh âm này xác thực tồn tại;

"Ồ?" Đột nhiên, Đẳng Viêm bên tai truyền tới một kinh ngạc âm thanh.

"Thì ra là như vậy! ! !"

"Lão đầu, xem ra trận chiến đó ngươi thương cũng không nhẹ a, lấy linh hồn của ngươi tu vi dĩ nhiên cũng rơi vào tự mình phong ấn, có điều cũng còn tốt, chỉ ít ngươi còn sống sót, mà ta nhưng..." Sau khi, cái thanh âm kia lại vang lên, tựa hồ đang làm bầm lâu bầu giống như vậy, lại nói đạo một nửa rồi lại là im bất đi, cái kia trong thanh âm càng là mang theo một vết ưu thương cùng bất đắc dĩ, cô đơn.

Lão tốp?

Tự mình phong ấn?

Đẳng Viêm căn bản là không nghe rõ;

"Ai, đến tột cùng là ai đang nói chuyện, cho tiểu gia đi ra, thiếu ở nơi đó giả thần giả quỷ." Lúc này, Đẳng Viêm cái kia nổi giận thanh âm vang lên.

"Giả thần giả quỷ? Ha ha." Thanh âm kia cười nhạt một tiếng.

"Lão đầu, quên đi, nếu ngươi hiện tại còn nhớ không nổi ta là ai, vậy ta liền tạm thời xưng hô ngươi vì là tiểu huynh đệ đi." Lập tức, thanh âm kia mở miệng lần nữa nói rằng.

"Tiểu huynh đệ? Ngươi là đang nói chuyện với ta?" Đẳng Viêm sững sờ.

"Lẽ nào nơi này trừ ngươi ra còn có người khác sao?"

"Ta... Ngươi ở đâu?"

"Ta? Ta ở khắp mọi nơi, hoặc là nói ta đã không còn tồn tại nữa. Bây giờ cùng ngươi giao lưu có điều là ta khi còn sống lưu lại một đạo hồn niệm mà thôi, vì lẽ đó ngươi không cần tìm, ngươi căn bản là không nhìn thấy ta." Thanh âm kia nhàn nhạt giải thích.

"Hồn niệm?" Đẳng Viêm sững sờ.

"Ngươi là nói... Ngươi chỉ là một đạo hồn niệm? Cái kia vừa nãy khí thế kia..." Khiếp sợ thanh âm vang lên, Đẳng Viêm đã không dám tưởng tượng, vẻ mặt càng là triệt để động lại. Trong lòng hắn thậm chí đã bay lên một đáng sợ ý nghĩ.

"Cái kia đúng là ta gây ra đó."

"Tê..." Đẳng Viêm không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng càng là khiếp sợ khó có thể dùng lời diễn tả được. Vừa nãy cái kia khí thế kinh khủng Đẳng Viêm tuy rằng không có chịu đến cái gì ảnh hưởng, thế nhưng là cũng là chân thực cảm nhận được, trước hắn còn tưởng rằng xảy ra biến cố gì, hay hoặc là là cái gì cấp độ nghịch thiên cao thủ xuất hiện, thế nhưng hiện tại đây? Đối phương dĩ nhiên tự nói với mình đó chỉ là một cái hồn niệm?

Một đạo hồn niệm liền kinh khủng như thế;

Cái kia...

Đối phương bản tôn đem khủng bố tới trình độ nào?

Đẳng Viêm đã không dám tưởng tượng.

Quá chấn động;

Quá khủng bố;

"Chờ đã, ngươi vừa nãy gọi ta là lão đầu? Chúng ta quen biết?" Một giây sau, Đẳng Viêm cái kia kinh hãi thanh âm vang lên. Trong lòng càng là khiếp sợ

không thôi, đôi phương khủng bố đã không thể nghi ngờ, mà như vậy nhân vật khủng bố dĩ nhiên nhận biết mình, hơn nữa tựa hồ còn cùng mình rất quen?

"Đương nhiên nhận thức."

"Chuyện này... Làm sao có khả năng?"

"Không có cái gì không thể, sau đó ngươi thì sẽ biết ta là ai, ngươi là ai, còn hiện tại sao? Hay là đáp án đối với ngươi mà nói sẽ chỉ là một loại gánh nặng, ngươi vẫn là không biết tốt. Ngươi chỉ phải nhớ kỹ không ngừng tăng cao thực lực, làm bản thân mạnh lên là được. Đợi được sẽ có một ngày ngươi cường đại đến mức độ nhất định, đáp án dĩ nhiên là sẽ công bố." Thanh âm nhàn nhạt ở Đằng Viêm vang lên bên tai.

"Ta..." Đằng Viêm ngón ngang.

"Thời gian không nhiều, ta vẫn là mau chóng hoàn thành sứ mạng của ta đi." Một giây sau, thanh âm kia lại vang lên.

"Sứ mệnh? Cái gì sứ mệnh?"

"Truyền cho ngươi Hỗn Độn ngự thiên quyết." Sắc bén thanh âm vang lên.

"Hỗn Độn ngự thiên quyết? Truyền cho ta?"

"Không sai. Hỗn Độn ngự thiên quyết chính là nhân tộc chí bảo, vô thượng vũ quyết, chia làm trên dưới hai thiên. Bản thượng tu võ, bản hạ tu hồn; bây giờ linh hồn ngươi đã thức tỉnh, tin tưởng Hỗn Độn ngự thiên quyết tu hồn thiên đã ở trong trí nhớ của ngươi, còn tu võ thiên nhưng là cần ta đến truyền thừa cùng ngươi, cái này cũng là ta sứ mệnh cuối cùng."

"Chuyện này..." Đằng Viêm miệng trương đủ để nhét dưới một cái trứng gà, có thể nói đôi phương mang đến cho mình chấn động tuyệt đối là không tiền khoáng hậu, giờ khắc này, Đằng Viêm thậm chí có loại chính mình thân ở trong mộng cảnh cảm giác, tất cả quá không chân thực.

"Được rồi, hiện tại ngươi cái gì cũng không cần làm, chờ ta truyền thừa cho ngươi."

"Chờ đã..." Nghe vậy, Đằng Viêm chận lại nói.

"Ngươi còn có chuyện gì? Lão đầu ta thật sự kiên trì không được bao lâu."

"Ta... Ngươi hẳn phải biết ta hiện tại tình huống thế nào đúng hay không? Nếu đại gia đều như thế quen, ngươi xem ngươi có phải là giúp một chút ta? Hiện tại ta kinh mạch đứt đoạn, đừng nói truyền thừa cho người thế nào của ta tộc đỉnh cấp công pháp, coi như là ngươi truyền thừa cho ta thể gian mạnh mẽ nhất công pháp vậy thì như thế nào? Kinh mạch đứt đoạn ta căn bản là không có cách đặt chân võ đạo một đường, căn bản là không thể tu luyện, cái kia tất cả không đều là vô nghĩa sao?" Đằng Viêm cái kia thanh âm nhàn nhạt vang lên, trước mắt người bí ẩn thực lực như vậy khủng bố, nói vậy chữa trị kinh mạch đối với hắn mà nói nên không tính là gì, Đằng Viêm đương nhiên sẽ không buông tha như vậy cơ hội ngàn năm một thuở.

"Chuyện này... Ta không thể ra sức."

"Cái gì? Không thể ra sức?" Khiếp sợ âm thanh từ Đằng Viêm trong miệng vang lên.

"Ta hiện tại chỉ là một đạo hồn niệm."

"Ngươi..." Đằng Viêm chỉ vào hư không, vẻ mặt một trận vận vẹo cùng thất vọng.

"Có điều..." Thanh âm kia lại vang lên.

"Tuy nhiên làm sao?" Đằng Viêm vui vẻ.

"Tuy rằng ta giúp không được ngươi cái gì, thế nhưng bây giờ linh hồn ngươi đã thức tỉnh, chữa trị kinh mạch đối với ngươi mà nói căn bản là không tính là gì. Đừng nói là chữa trị kinh mạch, coi như là tái tạo thân thể tin tưởng đối với ngươi mà nói cũng chỉ là việc nhỏ như con thỏ, vì lẽ đó ngươi căn bản cũng không cần lo lắng, hơn nữa Hỗn Độn ngự thiên quyết cùng những khác vũ quyết không giống, mặc dù là ngươi kinh mạch tổn hại, vẫn có thể tu luyện."

"Thật sự?"

"Ta không cần thiết lừa ngươi, được rồi, ta thời gian thật sự không còn nhiều, hiện tại liền truyền cho ngươi Hỗn Độn ngự thiên quyết tu võ thiên." Đôi phương cái kia cấp thiết thanh âm vang lên, Đằng Viêm còn muốn nói điều gì đôi phương cũng đã không tiếp tục để ý Đằng Viêm, lập tức, trong hư không một tia dòng khí màu trắng sữa hướng về Đằng Viêm dâng trào mà tới.

"A..." Một tiếng hét thảm thanh từ Đằng Viêm trong miệng vang lên.

"Ngươi... Muội." Ôm đầu trên đất thống khổ gầy gù, đồng thời Đằng Viêm trong lòng không nhịn được một trận chửi bới. Không vì cái gì khác, liền bởi vì vừa nãy loại kia linh hồn bị xé rách thống khổ lần thứ hai hiện lên mà đến, Đằng Viêm trong lòng càng là tức giận không ngớt, lẽ nào truyền thừa công pháp liền nhất định phải chịu đựng kinh khủng như vậy thống khổ sao? Đáp án đương nhiên là phủ định, chỉ có điều tình huống bây giờ khá là đặc

thù mà thôi. Thế nhưng tất cả những thứ này đều không phải Đẳng Viêm có thể lựa chọn.

Thông;

Tan nát cõi lòng thông;

Hồ...

Không biết quá bao lâu, loại kia cảm giác thông khổ lần thứ hai tiêu tan.

Hồ...

Đẳng Viêm ngã trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở hổn hển, còn cái kia thần bí cường giả Đẳng Viêm giờ khắc này căn bản là không có thời gian để ý, hẳn bây giờ cũng trước như thể toàn thân mệt bờ hơi tai, trước nay chưa từng có uể oải, nơi nào còn có cơ hội đi để ý tới người khác a.

"Lão đầu, tạm biệt, chúng ta... Còn có thể gặp mặt." Lập tức, âm thanh quen thuộc đó lần thứ hai ở Đẳng Viêm vang lên bên tai.

Oanh...

Một giây sau, cái kia tất cả biến cố trong nháy mắt tiêu tan.

Bầu trời khôi phục lại sự trong sáng;

Khí thể kinh khủng tiêu tan không thấy hình bóng.

Tất cả uy thế cũng tiêu tan đương nhiên vô tồn.

Tất cả, đến nhanh, đi cũng nhanh; phẳng phát chưa từng xảy ra gì cả.

Chuyện gì xảy ra?

Nhưng mà, làm tất cả những thứ này tiêu tan sau khi, toàn bộ thế tục vô số người khôi phục tự do sau khi đẩy lòng cái kia sợ hãi tiếng lòng vang lên, bọn họ chung quanh tra xét tất cả xung quanh, vừa nãy loại kia khủng bố uy thế bọn họ cả đời này đều không thể quên, tuy rằng vẹn vẹn chỉ là quá mấy phút mà thôi, thế nhưng quá trình đó để bọn họ cảm giác so với vượt qua dài lâu ngàn năm còn muốn đây vò.

Quá khủng bố;

Thần Hoàng son mạch, vô cùng vô tận vũ thú cũng khôi phục tự do, thế nhưng là rơi vào trong một mảnh hỗn loạn, không vì cái gì khác, liền bởi vì trước ngoại vì những kia nhỏ yếu vũ thú vì tránh né cái kia khí thể kinh khủng dồn dập chạy vào nơi sâu xa, giờ khắc này nguy cơ tận trừ, vũ thú lãnh chúa ý thức cũng toàn diện bạo phát.

Hồng hồng hồng! !

Thần Hoàng son mạch nơi sâu xa, những kia cường hãn vũ thú gầm thét lên, nhìn đặt chân lãnh địa mình nhỏ yếu vũ thú, dồn dập triển khai máu tanh tàn sát.

Màu máu tràn ngập! !

Thần Hoàng son mạch ngoại vi.

Đẳng Viêm vô lực nằm trên đất, thâm thúy con người nhìn trong hư không tất cả tiêu tan nhưng một chữ cũng không nói ra được, một ngày chịu đựng hai lần không phải người bình thường dằn vặt, giờ khắc này Đẳng Viêm cả người uể oải, ngay cả ngón tay động dẩy đều cảm giác bị mệt mỏi, hơn nữa trước tất cả càng là như mộng cảnh bình thường tồn tại, là như vậy không chân thực.

Hỗn Độn ngự thiên quyết;

Trong đầu cái kia thêm ra một phần vũ quyết đã thấy chứng tất cả những thứ này đều là thật sự! !

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Võ tu thân, hồn tu thân

Nguy cơ tứ phía Cẩm Kỳ sâm lâm;

Đằng Viêm trên đất nằm đã mấy tiếng, thời gian mấy tiếng hần đều ở thu dọn trong đầu ký ức. Còn trước phát sinh tất cả hần đã hoàn toàn không đi lưu ý, đối với Đằng Viêm mà nói chữa trị kinh mạch đặt chân võ đạo một đường mới là hần hiện tại bức thiết cần chuyện cần làm, còn cái khác tất cả, không có thực lực cái gì đều là phù vân.

Thực lực, mới là tất cả;

"Chẳng lẽ thiếu gia ta thực sự là vị nào đại năng chuyển thế?" Hồi lâu sau, Đằng Viêm cái kia ni non thanh âm vang lên. Đằng Viêm như thế muốn tự nhiên có hần nguyên nhân, số một, không thể nghi ngờ là bởi vì vị kia cường giả khủng bố hồn niệm, còn có đối phương từng nói, gây nên; thứ hai, tự nhiên là này trong ký ức thêm ra đến truyền thừa, mấy tiếng hiểu rõ Đằng Viêm cũng biết một cách đại khái, hơn nữa những ký ức này phảng phất chính là thuộc về mình giống như vậy, đối với hần Đằng Viêm là quen thuộc như vậy.

Đằng Viêm thu hoạch rất nhiều đồ vật.

Linh thảo, linh dịch, độc dược, đan dược, phương pháp luyện đan, thủ pháp luyện đan, chế thuốc thủ pháp, các thức thiên tài địa bảo. . .

Rất nhiều trước đây chưa có tiếp xúc qua đồ vật đều bị chạm trở ở Đằng Viêm trong ký ức. Đương nhiên, đối với tất cả những thứ này ký ức Đằng Viêm để ý nhất liền muốn chúc đan dược, cái kia vô số phương pháp luyện đan luyện chế ra đến mỗi một loại đan dược cũng có không giống tác dụng, có chút thậm chí là Nghịch Thiên. Này bên trong rất nhiều tốc tu luyện, hữu dụng đến phá tan bình cảnh, hữu dụng đến chữa thương. . . . Nói chung đa dạng, không thiếu gì cả. Mà Đằng Viêm để ý nhất chính là trong đó một mục tên là "Ngưng mạch tử đan" đan dược, mùi này đan dược chính là dùng để chữa trị bị hao tổn kinh mạch.

Ngưng mạch tử đan, chuyện này quả thật chính là vì Đằng Viêm đo ni đóng giày.

Đáng tiếc. . .

Ngưng mạch tử đan là nhị phẩm đan dược, cần dược sư đẳng cấp đạt đến nhị phẩm mới có thể luyện chế.

Dược sư chia làm vừa đến thập phẩm, đan dược cũng là như thế;

Nhị phẩm dược sư?

Đằng Viêm trong lòng một trận bất đắc dĩ, mình bây giờ không cần nói luyện chế nhị phẩm đan dược, chính là liền luyện đan đều không biết. Đương nhiên, Đằng Viêm cũng có thể tìm những khác dược sư đến luyện chế mùi này đan dược, đáng tiếc. . . . To lớn thế tục dược sư nhưng là một phi thường hi hữu nghề nghiệp, căn cứ Đằng Viêm hiểu rõ, ở này thế tục nơi chỉ có ba đại trong tông môn có dược sư tồn tại, những nơi khác? Coi như là tam đại đế quốc hoàng thất đều không có một tên dược sư, có thể tưởng tượng được dược sư ở thế tục nơi là cỡ nào hiếm có tồn tại, Đằng Viêm muốn muốn tìm người giúp mình luyện chế ngưng mạch tử đan hầu như chính là không thể.

"Ngưng mạch tử đan, người muối, vua hồ a. . ." Nghĩ đến chính mình tuy rằng tìm tới chữa trị kinh mạch phương pháp, thế nhưng là không cách nào làm được, Đằng Viêm cái kia bất đắc dĩ thanh âm vang lên, một mặt khổ não. Cuối cùng chỉ có thể tạm thời từ bỏ đánh ngưng mạch tử đan chủ ý, đem hết thấy tính lực tập trung đến Hồn Độn ngự thiên quyết mặt trên.

Có điều, Đằng Viêm đã chuẩn bị đặt chân dược sư một đường;

Dù sao, ngưng mạch tử đan là chữa trị chính mình kinh mạch duy nhất con đường, Đằng Viêm tự nhiên không muốn từ bỏ.

Hồn Độn ngự thiên quyết —— nhân tộc chí bảo, vô thượng vũ quyết.

Đây là cái kia cường giả khủng bố đối với Hồn Độn ngự thiên quyết miêu tả, tuy rằng Đằng Viêm không biết này vũ quyết đến tốt cùng là cái gì cấp bậc, thế nhưng nghĩ đến cũng không đơn giản, dù sao cái kia cường giả khủng bố thực lực đã tới một loại để Đằng Viêm hít khói trình độ, cường giả như vậy công pháp tu luyện có thể chênh lệch?

Hơn nữa chỉ là nghe danh tự này liền thô bạo mười phần.

Vũ quyết chia làm Phàm, người, huyền, địa, thiên cấp năm, đồng thời mỗi một giai vũ quyết lại chia làm thượng trung hạ tam phẩm; vô giả tu luyện càng là cao cấp vũ quyết tốc độ tu luyện cũng là càng nhanh. Ở vô giả bên trong thế giới ngoại trừ vô giả tu luyện vũ quyết ở ngoài còn có võ kỹ, võ kỹ cũng đồng dạng chia làm phàm, người, huyền, địa, thiên cấp năm, đồng thời mỗi một giai lại chia làm thượng trung hạ tam phẩm, càng là cấp cao võ kỹ triển khai ra uy lực cũng càng lớn. Đương nhiên, tuy rằng vũ quyết cùng võ kỹ đều chia làm cấp năm mười lăm phẩm, thế nhưng Đằng Viêm ở Đế đô thời điểm cũng chỉ có từng thấy nhân cấp vũ quyết cùng võ kỹ, nhân cấp thượng phẩm hầu như cũng đã là đỉnh cao tồn tại.

Vũ quyết, võ kỹ ở này trong thế giới trần tục là phi thường khiếm khuyết;

"Hỗn Độn ngự thiên quyết, hi vọng ngươi không nên để cho thiếu gia ta thất vọng a." Nghĩ đến cái kia ngưng mạch tử đan, Đằng Viêm cái kia bất đắc dĩ âm thanh lại vang lên.

"Vô tu thân, hồn tu thân?" Thanh âm nhàn nhạt vang lên, đại thể biết một chút hai thiên Hỗn Độn ngự thiên quyết, Đằng Viêm đến ra một cái kết luận. Hỗn Độn ngự thiên quyết chia làm tu vô thiên cùng tu hồn thiên. Tu hồn thiên chủ yếu là tu luyện linh hồn, là một bộ linh hồn vũ quyết, như vậy vũ quyết Đằng Viêm trước đây nghe đều chưa từng nghe nói, hoặc là nói thế tục nơi căn bản cũng không có tu luyện linh hồn tu giả. Mà tu vô thiên là tốt rồi lý giải trên căn bản cùng Đằng Viêm nhận thức bên trong vũ quyết tương tự.

Tu hồn thiên?

Đằng Viêm tạm thời từ bỏ, tuy rằng Đằng Viêm có thể tu luyện này tu hồn thiên, thế nhưng hắn vẫn là hy vọng có thể sớm ngày đặt chân vô đạo một đường.

Tu vô thiên;

Tăng cao tu vi, tăng cường thân thể?

Làm Đằng Viêm hiểu rõ Hỗn Độn ngự thiên quyết tu vô thiên thời điểm, hắn toàn bộ sự chú ý cũng đều tập trung ở này tu vô thiên mặt trên, hoặc là nói Đằng Viêm toàn bộ sự chú ý đều tập trung ở "Tăng cường thân thể" bốn chữ mặt trên.

Mọi người đều biết vũ quyết đều là dùng đến tăng lên vô giả tu vi, theo tu vi tăng lên vô giả thân thể cũng sẽ thích hợp tăng cường.

Đương nhiên, sẽ không tăng cường quá nhiều;

Người cùng đẳng cấp loại tại sao không phải vũ thú đối thủ?

Không cũng là bởi vì vũ thú nắm giữ cường hãn thân thể sao! !

Vô giả, chỉ có tiến vào Mạch cảnh Tu Luyện Giả mới có thể trở thành chân chính vô giả;

Tại sao?

Bởi vì Thể cảnh vô giả chỉ là rèn luyện cơ thể chính mình, làm tu vi đạt đến Thể cảnh cấp chín đỉnh cao thời điểm, nhân loại thân thể cũng đã tiến vào một điểm giới hạn, muốn phải tiếp tục tăng cường chỉ dựa vào ngoại lực đã rất khó làm được. Mà khi thân thể đạt đến Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao thời điểm thân thể sẽ sản sinh khí cảm, cũng có thể nói là đối với thiên địa linh khí cảm ứng. Vào lúc này, vô giả phương thức tu luyện liền đã biến thành hấp thu chu vi thiên địa linh khí đến lớn mạnh chính mình, liền giống với đem tự thân xem là một lò nung.

Mạch cảnh: Vô giả bên trong thân thể sản sinh đạo thứ nhất linh khí bắt đầu lớn mạnh đồng thời mở ra các vị trí cơ thể kinh mạch, mở rộng hấp thu linh khí con đường;

Huyệt cảnh: Hết thấy kinh mạch toàn bộ mở ra, mở rộng, vào lúc này liền bắt đầu xung kích các nơi huyệt vị, tiến một bước mở rộng hấp thu linh khí con đường;

Ngưng Thần: Kinh mạch, huyệt vị đã toàn bộ mở ra, vào lúc này là có thể bắt đầu trắng trợn hấp thu linh khí chung quanh, thông qua kinh mạch, huyệt vị dựa theo công pháp vận hành con đường chuyển hóa thành linh lực, cuối cùng chứa đựng đến thân thể trong đan điền, đồng thời hơn nữa tinh luyện, áp súc.

Thiên Nhân cảnh: Bên trong đan điền súc tích linh lực đã đạt đến mức độ nhất định, theo tiếp tục hấp thu linh lực, đan điền sẽ bị không ngừng mở rộng, mà vào lúc này vô giả đã có thể chuyển những này bị chứa đựng lên linh lực, nói thí dụ như công kích, Thiên Nhân cảnh ngũ đoạn lấy thượng vô giả có thể ngự không mà đi cũng là đối với vận dụng linh lực.

Cho nên nói, vô giả tu luyện chính là một đối với linh khí hấp thu cùng vận dụng quá trình. Hấp thu, súc tích, cô đọng linh lực càng nhiều, như vậy tu vi cũng là càng cao, vô giả cũng là càng cường đại. Thế nhưng, trong quá trình này, ngoại trừ Thể cảnh thời điểm là chuyên môn đối với thân thể tiến hành rèn luyện ở ngoài, cảnh giới của hắn đều là tương đối tăng cường thân thể, cùng tự thân tu vi so với quả thực có thể bỏ qua không tính. Mà giờ khắc này Hỗn Độn ngự thiên quyết đây? Hắn tăng cao tu vi đồng thời còn sẽ không ngừng cường hóa thân thể, nói cách khác hấp thu một nửa linh khí sẽ bị dùng để rèn luyện thân thể.

Không ngừng rèn luyện thân thể, cái kia thân thể sẽ đạt tới một loại ra sao trình độ?

"Tăng cường thân thể", Đằng Viêm trong đầu hiện lên bốn chữ này liền cũng lại lái đi không được. Đằng Viêm tại sao không thể đặt chân vô đạo một đường? Không cũng là bởi vì kinh mạch bị hao tổn, không cách nào mở ra kinh mạch, chớ đừng nói chỉ là thông qua kinh mạch đem linh khí nhét vào trong đan điền. Thế nhưng này Hỗn Độn ngự thiên quyết không giống nhau, coi như là Đằng Viêm không thể tăng cao tu vi tiến vào Mạch cảnh, thế nhưng cơ thể hắn nhưng có thể không ngừng cường hóa xuống, nhiều lắm chính là hấp thu linh khí sẽ lãng phí một nửa mà thôi.

Lãng phí một nửa?

Lãng phí một nửa dù sao cũng hơn không thể tu luyện thân thiết chứ?

Không ngừng cường hóa thân thể.

Thân thể sẽ tu luyện tới một loại ra sao cảnh giới?

Vào giờ phút này, Đẳng Viêm đã không dám nghĩ tới, hoặc là nói hắn đã triệt để kích động. Coi như mình trước sau chỉ là Thể cảnh chín đoạn vậy thì như thế nào? Chỉ cần cơ thể chính mình cường đại đến mức độ nhất định, cái gì Mạch cảnh, cái gì Huyết cảnh, cái gì Ngưng Thần cảnh, coi như là Thiên Nhân cảnh Đẳng Viêm tin tưởng hắn cũng có sức đánh một trận.

Chỉ bằng vào thân thể chiến đấu, có gì không thể?

Tu luyện! !

Nhất định phải tu luyện! ! !

Thời khắc này, Đẳng Viêm đã có loại không thể chờ đợi được nữa cảm giác. Hơn mười năm qua, kinh mạch bị hao tổn để tu vi của hắn không cách nào tiến thêm một bước, này có thể nói đã trở thành Đẳng Viêm một cái tâm bệnh, tu vi theo không kịp liền đại diện cho sức chiến đấu theo không kịp, thế nhưng giờ khắc này có một loại công pháp vẫn có thể tăng cường lực chiến đấu của hắn, hắn còn sẽ tiếp tục chờ đợi sao?

Đáp án là phủ định.

"Tu luyện." Đẳng Viêm không chút do dự, trực tiếp ở này thân hoang bên trong dãy núi tu luyện nổi lên Hỗn Độn ngưng thiên quyết.

Ngày đó, hắn đã đợi rất lâu rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Khủng bố vũ quyết, Mạch cảnh thân thể

Thần Hoang son mạch ngoại vi, Đẳng Viêm vứt bỏ hết thảy tạp niệm, toàn thân tâm tập trung vào tu luyện Hỗn Độn ngưng thiên quyết bên trong. Này đã không phải Đẳng Viêm lần thứ nhất tu luyện vũ quyết, từng hắn cũng thường thử tu luyện qua các loại vũ quyết, thế nhưng đều bởi vì kinh mạch bị hao tổn nguyên nhân mà dẫn đến không cách nào tu luyện.

Thế nhưng giờ khắc này...

Ầm! ! !

Theo Đẳng Viêm vận chuyển Hỗn Độn ngưng thiên quyết, Đẳng Viêm thân thể đột nhiên run lên, chu vi thiên địa linh khí phảng phất chịu đến cường lực dẫn dắt giống như vậy, điên cuồng hướng về Đẳng Viêm chu vi khuynh dũng mà đến, tốc độ kia... Nhanh đến mức cực hạn, không thể bảo là không điên cuồng, cũng không thể bảo là không khủng bố.

Lấy Đẳng Viêm làm trung tâm;

Một linh khí vòng xoáy trong nháy mắt thai nghén thành hình;

Rầm rầm rầm! ! !

Cuồng bạo linh khí, điên cuồng tràn vào Đẳng Viêm thân thể. Giờ khắc này Đẳng Viêm hai mắt nhắm nghiền, hắn căn bản cũng không có phát hiện ngoại giới tất cả, cũng không có phát hiện cái kia linh khí hình thành khủng bố vòng xoáy. Hắn giờ phút này chỉ cảm thấy thân thể trước nay chưa từng có thoải mái, cái kia vô số linh khí dũng vào trong thân thể, cuốn sạch lấy thân thể hắn mỗi một tác huyết nhục, phảng phất một con mềm mại tay sờ xoạc mỗi một tác da thịt.

Thoải mái;

Thoải mái;

Trước nay chưa từng có thoải mái;

Loại cảm giác đó để Đẳng Viêm phi thường hưởng thụ.

Đây chính là tu luyện cảm giác sao?

Hơn mười năm sự bất đắc dĩ, hơn mười năm tuyệt vọng. Thời khắc này, cảm thụ cái kia từng tia một linh khí tiến vào thân thể của chính mình, thoải mái mỗi một tắc huyết nhục, Đẳng Viêm càng thêm sẽ không bỏ qua này đến không dễ tu luyện cơ hội, tiếp tục điên cuồng vận chuyển Hỗn Độn ngự thiên quyết, mà chu vi thiên địa linh khí cũng điên cuồng hướng về Đẳng Viêm hiện lên mà tới.

Hắn, lại như là một tham ăn hải tặc! !

Linh khí mỏng manh thế tục;

Nhưng mà, giờ khắc này lấy Đẳng Viêm làm trung tâm, phía kia viên trong vòng trăm thước đều tràn ngập dày đặc thiên địa linh khí, ở Đẳng Viêm xung quanh cơ thể, cái kia linh khí càng là dày đặc đã hình thành một lớp sương khói mỏng manh. Đây một màn kinh khủng, này dữ tợn một màn, nếu như bị người ngoài chứng kiến không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tuyệt đối sẽ vì đó điên cuồng;

Vũ quyết;

Vô giả tu luyện không thể khiếm khuyết, vũ quyết đẳng cấp cũng không giống. Nhưng mà càng là cấp cao vũ quyết, vô giả tốc độ tu luyện cũng là càng nhanh, hấp thu thiên địa linh khí tốc độ cũng là càng điên cuồng. Vào giờ phút này, Đẳng Viêm quanh thân linh khí mức độ đậm đặc đã nói rõ tất cả, Hỗn Độn ngự thiên quyết tuyệt đối là một bộ khủng bố công pháp.

Nhân tộc chí bảo, vô thượng pháp quyết.

Này, không hề có một chút nào sai;

Nó, hoàn toàn xứng đáng.

Rầm rầm rầm..

Cuồng bạo linh khí tràn vào Đẳng Viêm thân thể, nhưng mà hắn kinh mạch đứt đoạn, những linh khí này căn bản là không cách nào chảy vào trong kinh mạch, cũng không thể trợ giúp Đẳng Viêm đến mở ra kinh mạch. Nếu như đặt ở ở tình huống bình thường, những này bị hấp thu linh khí sẽ theo thời gian mà chậm rãi tiêu tan, trở về thiên địa. Thế nhưng Hỗn Độn ngự thiên quyết không giống, nó chẳng những có thể tăng cao tu vi, hơn nữa còn có thể tu luyện thân thể. Giờ khắc này, cái kia vô số linh khí tràn vào Đẳng Viêm thân thể, không có dùng để chữa đưng lỵ chứa của bọn họ, những linh khí này chỉ có thể điên cuồng cuốn sạch lấy Đẳng Viêm thân thể mỗi một tắc máu thịt;

Một tắc một tắc, lại một tắc;

Cái kia khủng bố linh khí cuốn sạch lấy Đẳng Viêm mỗi một tắc máu thịt, mà theo linh khí bao phủ, rèn luyện, Đẳng Viêm thân thể cũng đang bị không ngừng cường hóa.

Cường hóa, cường hóa, lại cường hóa...

Thế cảnh chín đoạn đỉnh cao, này vốn nên là không có đặt chân võ đạo một đường nhân loại thân thể cực hạn.

Mà giờ khắc này...

Đẳng Viêm hoàn toàn chính là một khác loại, hoặc là nói Hỗn Độn ngự thiên quyết chính là một khác loại, cơ thể hắn đang không ngừng bị rèn luyện, cường hóa.

Hầu như mỗi một cái hô hấp đều ở biến hóa, tăng cường.

Mọi người đều biết, làm một trong lý đựng vào đủ lượng tảng đá sau khi như vậy liền cũng không còn cách nào tiếp tục hướng bên trong nhét vào tảng đá; thế nhưng vào lúc này nếu như đổi làm là cát mịn, như vậy ở cái này trong lý vẫn có thể đựng vào không ít cát mịn. Làm cát mịn cũng không cách nào tiếp tục đổ đầy tiến vào cái chén thời điểm, nếu như lần thứ hai đổi làm là thủy, như vậy này trong lý vẫn có thể rót vào không ít thủy.

Cái này lỵ chứa, phảng phất sẽ không có cực hạn.

Nhưng mà Đẳng Viêm giờ khắc này thân thể cũng là như thế, cái kia nguyên vốn đã đạt đến cực hạn thân thể, tuy rằng cảnh giới đồng dạng còn chỉ là Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao, thế nhưng cơ thể hắn nhưng đang bị không ngừng áp súc, một lần một lần áp súc, phảng phất không có cực hạn.

Không ngừng rèn luyện, không ngừng áp súc, không ngừng tăng cường.

Không biết quá bao lâu, Đẳng Viêm thân thể so với trước chỉ ít đã cường hãn gấp đôi.

Gấp đôi;

Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao thân thể lần thứ hai tăng cường gấp đôi, đó là ra sao khái niệm?

Tình huống như vậy chưa bao giờ có;

Nhưng mà, cái kia linh khí còn đang điên cuồng hấp thu, điên cuồng rèn luyện Đẳng Viêm thân thể.

Rầm rầm rầm..

Đây là một quá trình dài đằng đặc, nhưng đây đối với Đẳng Viêm mà nói cũng là một chờ mong đã lâu quá trình, đủ để nhiệt huyết sôi trào quá trình. Tuy rằng còn chưa thể chân chính đặt chân võ đạo một đường, thể nhưng thân thể tăng cường cũng đại diện cho Đẳng Viêm sức chiến đấu tăng cường.

Đẳng Viêm vô hạn si mê chìm đắm trong đó.

Quên mất thời gian;

Quên mất năm tháng;

Cũng quên mất chu vi nguy cơ;

Tu luyện, điên cuồng tu luyện;

Rầm rầm rầm..

Không biết đến tột cùng quá bao lâu, Đẳng Viêm thân thể lại một lần đạt đến một cực hạn, thật giống như trước Thể cảnh chín đoạn đỉnh cao thời điểm như thể, cái kia rèn luyện, tăng lên, cường hóa tốc độ cũng bị chậm lại không ít, tựa hồ cái kia đã là cực hạn, đã là đỉnh cao, không cách nào tiếp tục cường hóa xuống, không cách nào tiếp tục tăng cường xuống.

Oanh...

Đột nhiên, Đẳng Viêm cái kia tĩnh tọa thân thể đột nhiên run lên.

Nhào...

Cái kia thân thể cực hạn phảng phát lần thứ hai bị đánh vỡ giống như vậy, một trận cảm giác thư thả bao phủ toàn thân.

Mạch cảnh thân thể?

Đẳng Viêm tuy rằng vẫn hai mắt nhắm nghiền, thể nhưng trong lòng của hắn là bị khiếp sợ khó có thể phụ gia, cơ thể hắn dĩ nhiên tiến vào Mạch cảnh trong hàng ngũ. Tình huống như vậy ở Đẳng Viêm nhận thức bên trong căn bản cũng không có từng xuất hiện, cũng quá quý dị. Còn không phải võ giả, thể nhưng thân thể cũng đã trước tiên bước vào Mạch cảnh, nếu như nói đi ra ngoài tuyệt đối sẽ không có người tin tưởng. Thế nhưng giờ khắc này Đẳng Viêm cũng chỉ là thoáng kinh ngạc mà thôi, tùy theo mà đến chính là mừng như điên.

Mạch cảnh thân thể?

Cái kia chẳng phải là mạng ý nghĩa chính mình có thể dựa vào Hỗn Độn ngự thiên quyết đem thân thể không ngừng cường hóa xuống? Cái kia có phải là nói sau đó coi như là mình không thể đủ tu luyện, cái kia cơ thể chính mình cũng có thể bước vào Huyết cảnh, Ngưng Thần cảnh, Thiên Nhân cảnh, thậm chí là cảnh giới càng cao hơn?

Đẳng Viêm đã không dám tưởng tượng, giờ khắc này hắn đáy lòng có ngoại trừ kích động vẫn là kích động.

Hơn nữa hắn đáy lòng càng thêm rõ ràng, tuy rằng cơ thể hắn chỉ là Mạch cảnh một đoạn thân thể, thể nhưng là không phải phổ thông Mạch cảnh một đoạn võ giả có thể chống lại cùng ngang hàng. Đẳng Viêm hiện tại Mạch cảnh một đoạn thân thể chỉ ít có thể sánh ngang Mạch cảnh ba đoạn, thậm chí là bốn đoạn võ giả thân thể.

Một còn không cách nào người tu luyện, thân thể cũng đã có thể chống lại Mạch cảnh ba, bốn đoạn võ giả.

Vậy nếu như sau đó có thể tu luyện sau khi đây?

Không dám tưởng tượng.

Hồ...

Lúc này, theo Đẳng Viêm thân thể đột phá tới Mạch cảnh, chu vi cái kia trước điên cuồng hiện lên mà đến linh khí cũng dần dần trở nên mỏng manh, cái kia tốc độ hấp thu cũng không cách nào cùng trước đánh đồng với nhau, tuy rằng so với phổ thông công pháp tốc độ hấp thu còn nhanh hơn, thể nhưng còn không đến mức như trước như vậy để linh khí hình thành sương mù kinh khủng như vậy.

Đây chỉ là Đẳng Viêm lần thứ nhất tu luyện Hỗn Độn ngự thiên quyết duyên cớ.

"Là thời điểm rồi đi." Thân thể lên cấp Mạch cảnh, Đằng Viêm đầy lòng cái kia thanh âm nhàn nhạt vang lên. Trước bởi vì Hỗn Độn ngự thiên quyết mang đến kinh hi để Đằng Viêm rơi vào trong tu luyện điên cuồng, trực tiếp quên hiện tại còn ở nguy cơ tứ phía thần hoang bên trong dãy núi, hiện tại mới rốt cục ý thức được vấn đề này. Hơn nữa hiện tại mình đã tìm tới một cái thích hợp việc tu luyện của chính mình phương thức, như vậy ở nơi nào không thể tu luyện, tại sao còn phải tiếp tục lưu lại nơi này nguy cơ tứ phía Thần Hoang sơn mạch?

Đương nhiên, tuy rằng thân thể có thể không ngừng cường hóa xuống, thế nhưng Đằng Viêm vẫn là sẽ không bỏ qua đặt chân vô đạo một đường.

Cường hãn thân thể, thêm vào ngang nhau tu vi, Đằng Viêm tin tưởng hãn tuyệt đối có thể làm được đồng cấp sự tồn tại vô địch. Đương nhiên tất cả những thứ này cũng phải để cho mình đặt chân vô đạo mới được. Trước đây Đằng Viêm là không có cách nào, hiện tại nhưng không giống nhau, Đằng Viêm đã có mục tiêu —— ngưng mạch tử đan. Việc cấp bách chính là nắm giữ truyền thừa trong ký ức luyện đan phương pháp, trước tiên để cho mình trở thành một tên được sư.

Có điều, hiện tại trước tiên muốn rời khỏi Thần Hoang sơn mạch;

Hô...

Nghĩ, Đằng Viêm liền đình chỉ tiếp tục vận chuyển Hỗn Độn ngự thiên quyết;

Hả?

Nhưng là, làm Đằng Viêm vừa chấm dứt vận chuyển Hỗn Độn ngự thiên quyết một khắc đó, trong thân thể bất ngờ xảy ra chuyện. Trước, Đằng Viêm nhiệt cái kia hấp thu vô số linh khí một phần dùng để rèn luyện thân thể, mà một phần khác... Nguyên bản Đằng Viêm cho rằng những linh khí này sẽ theo tu luyện kết thúc mà tiêu tan, thế nhưng vào giờ phút này, Đằng Viêm mới phát hiện mình sai rồi, sai thái quá.

Àm! ! !

Hỗn Độn ngự thiên quyết đình chỉ vận chuyển, cái kia bao phủ ở thân thể bên trong linh khí giờ khắc này phảng phất chịu đến một loại nào đó dẫn dắt giống như vậy, hướng về Đằng Viêm đan điền điên cuồng bồn tập mà đi, tốc độ kia... Nhanh đến mức cực hạn. Biến cố bất thành linh để Đằng Viêm trong lòng cả kinh.

"Nên... Sẽ không xuất hiện cái gì tác dụng phụ chứ?" Đằng Viêm vẻ mặt động lại, cái kia thanh âm kinh ngạc vang lên.

Àm! ! !

Nhưng mà, sự thực lại một lần nữa nói cho Đằng Viêm, hãn sai rồi. Cái kia nguyên bản tiệc đáp lễ quyền ở trong máu thịt linh khí giờ khắc này điên cuồng tràn vào trong đan điền, đồng thời lấy một loại phi thường tốc độ khủng khiếp chuyển hóa thành linh lực, hơn nữa bởi vì trước không ngừng rèn luyện thân thể, những linh lực này đã là phi thường tinh khiết, vào giờ phút này những linh khí này lần thứ hai bị tinh luyện sau đó lẳng lặng xoay quanh ở Đằng Viêm trong đan điền, cuối cùng... Cái kia vô số linh lực hóa thành một cái bé nhỏ linh lực dừng lại ở Đằng Viêm trong đan điền.

Tất cả, bình tĩnh lại.

Kết thúc?

Đằng Viêm sững sờ, cảm thụ trong đan điền cái kia một tia so với sợi tóc còn nhỏ hơn tiểu vô số lần linh lực, Đằng Viêm không biết sai. Còn không phải vô giả, bên trong đan điền cũng đã sản sinh linh lực? Chuyện này... . . . Tình huống như vậy thực sự là quá quỷ dị, phải biết trong đan điền xuất hiện linh lực vậy làm sao nói cũng là Ngưng Thần cảnh cường giả mới có thể làm được a.

Thế nhưng Đằng Viêm tình huống bây giờ, giải thích không thông.

"Hẳn là Hỗn Độn ngự thiên quyết đặc thù chứ?" Không nghĩ ra, Đằng Viêm liền trực tiếp đem tất cả nguyên nhân đặt ở Hỗn Độn ngự thiên quyết bên trên. Chỉ ít hiện tại thân thể của hãn không có sản sinh cái gì không khỏe, hơn nữa thân thể cũng đặt chân Mạch cảnh, này cũng đã đầy đủ.

Không nghĩ nhiều nữa, Đằng Viêm trực tiếp mở hai mắt ra.

"Chuyện này..."

Nhưng mà, làm Đằng Viêm mở mắt ra một sát na kia, hãn trực tiếp há hốc mồm.

Trời tối! !

Đằng Viêm tu luyện Hỗn Độn ngự thiên quyết thời điểm vẫn là giữa trưa, hiện tại cũng đã vào đêm, nói cách khác Đằng Viêm này lần thứ nhất tu luyện liền kéo dài mấy cái canh giờ. Điều này không khỏi làm cho Đằng Viêm cảm thán tu luyện không năm tháng a, cảm giác chỉ là mười mấy phút cũng đã vượt qua dài lâu mấy cái canh giờ. Có điều, Đằng Viêm vận may quả thực thật đến nghịch thiên rồi.

Mấy cái canh giờ, ở này Thần Hoang sơn mạch dĩ nhiên không có gặp phải một con vũ thú.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đò Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Người súc sinh này còn viện binh?

Thần Hoang son mạch đêm tối càng là hoàn toàn tĩnh mịch. Cái kia che trời đại thụ che đầy trên bầu trời cái kia một vầng minh nguyệt, yếu ớt nguyệt quang như ẩn như hiện, làm cho cả Thần Hoang son mạch có vẻ càng thêm âm u, có vẻ càng thêm quỷ dị. Trong rừng thỉnh thoảng thổi tới một trận Thanh Phong, gọi lên chu vi bụi cỏ, phát sinh từng tiếng lất phất lất phất âm thanh, dường như cái kia vũ thú hí dài.

Cầm Kỳ thâm lâm, dưới bóng đêm Thần Hoang son mạch càng thêm khủng bố.

Nguy cơ tứ phía! !

Tê...

Cầm thụ dưới bóng đêm Thần Hoang son mạch, Đằng Viêm hít một hơi dài, cái kia đề phòng ánh mắt bốn phía tìm tòi, rất sợ đột nhiên gặp phải vũ thú tập kích bình thường "Phải lập tức rời đi." Lập tức, Đằng Viêm cái kia sắc bén thanh âm vang lên, hắn quyết định chủ ý, nhất định phải phải lập tức rời đi này Thần Hoang son mạch. Trước hoàn toàn là vì tránh né Liễu Chân truy sát hắn mới lựa chọn tiến vào Thần Hoang son mạch. Nói thật, này Thần Hoang son mạch thực sự là không thích hợp hắn bây giờ đến đây, hoặc là nói căn bản không thích hợp một thân một mình nhân loại đến đây.

Quá nguy hiểm,

To lớn thần hoang bên trong dãy núi sinh sống vô số hung mãnh vũ thú. Mà buổi tối chính là rất nhiều vũ thú đi ra kiếm ăn thời điểm, vào lúc này tuyệt đối là nguy hiểm nhất. Nếu như gặp phải một con nhị chuyển vũ thú, Đằng Viêm hầu như không có bất kỳ phản kháng. Đương nhiên, nếu như gặp gỡ những kia quần cư vũ thú, cái kia Đằng Viêm thì càng thêm bị kích.

Đi! ! !

Quyết định chủ ý, Đằng Viêm không có chần chờ chút nào, trong nháy mắt triển khai bước chân hướng về Thần Hoang son mạch bên ngoài chạy đi, cũng còn tốt hắn hiện tại ở Thần Hoang son mạch ngoại vi, nếu như là ở trung tâm, vậy hắn là có thể trực tiếp từ bỏ chạy trốn ý nghĩ, chắc chắn phải chết.

Gào...

Một đường lao nhanh, Đằng Viêm phi thường may mắn không có gặp phải một con vũ thú. Nhưng mà ngay ở Đằng Viêm âm thầm vui mừng thời điểm, một tiếng sói tru đột nhiên ở Đằng Viêm vang lên bên tai, để Đằng Viêm không khỏi sửng sốt, bước chân cũng là đột nhiên một trận đình trệ.

"Sói tru?" Trong chốc lát, Đằng Viêm vẻ mặt đại biến.

Đằng Viêm phía trước, ở cái kia bóng đêm đen thui bên dưới, ở cái kia xa xưa giữa núi rừng, một đôi bích hai con người màu xanh lục chính nhìn chòng chọc vào Đằng Viêm, nhưng căn bản không thấy rõ dáng dấp của đối phương. Cái kia hai con người màu xanh lục bên trong mang theo một tia khát máu cùng với hung tàn hàn quang, khiến người ta nhìn đều cảm giác sờn cả tóc gáy.

Gào...

Lại là một tiếng sói tru vang lên;

Oanh...

Một giây sau, cái kia một đôi bích hai con người màu xanh lục cũng nhanh chóng hướng về Đằng Viêm bên này đánh tới chớp nhoáng.

"Xoay một cái vũ thú —— Thiên Hóa lang! !" Rốt cục, theo cặp kia bích hai con người màu xanh lục không ngừng * gần, Đằng Viêm cũng rốt cục nhìn rõ ràng dáng dấp của đối phương, một con cao hơn một mét lang loại vũ thú. Cũng bởi như thế, một tiếng hét kinh hãi trực tiếp từ Đằng Viêm trong miệng vang lên, Đằng Viêm sắc mặt càng là hoàn toàn trắng bệch.

Chạy! ! !

Một giây sau, Đằng Viêm không có chần chờ chút nào, xoay người liền hướng ngày đó Hòa Lang hướng ngược lại chạy trốn mà đi.

Tốc độ, nhanh đến cực hạn! !

Thiên Hòa lang, đây là một loại Thần Hoang sơn mạch phi thường phổ thông vũ thú.

Cấp bậc của bọn họ cũng phi thường thấp, thực lực cũng chỉ là tương đương với nhân loại. Thể cảnh tám đoạn khoảng chừng : trái phải nhân loại, có thể nói một Mạch cảnh võ giả liền có thể rất dễ dàng đánh giết một con Thiên Hòa lang. Thế nhưng, loại này vũ thú vừa vặn là mỗi một cái đi tới Thần Hoang sơn mạch võ giả sống sót đoàn đội không thích nhất gặp phải vũ thú. Liền giống với hiện tại Đẳng Viêm giống như vậy, Đẳng Viêm tuy rằng còn không phải võ giả, thế nhưng cơ thể hắn đã đạt đến Mạch cảnh, muốn đánh giết trước mắt con này Thiên Hòa lang có thể nói rất dễ dàng, thế nhưng Đẳng Viêm vẫn là lựa chọn chạy trốn.

Tại sao?

Tự nhiên không phải Đẳng Viêm nhát gan, sợ chết. Mà là mỗi một cái Thiên Võ đại lục cư dân hầu như đều biết lang là một loại quần cư động vật, trước mắt Thiên Hòa lang cũng là như thế. Đây là một loại quần cư vũ thú, xuất hiện một con Thiên Hòa lang, vậy thì mang ý nghĩa chung quanh đây có một bầy sói. Cũng bởi như thế, võ giả không thích nhất gặp gỡ loại này vũ thú.

Mỗi một cái bầy sói chỉ có một con Lang Vương;

Thế nhưng mỗi một cái bầy sói chỉ ít cũng nắm giữ một hai bách thành viên, nhiều thậm chí là lên tới hàng ngàn, hàng vạn.

Một con Thiên Hòa lang có thể rất dễ dàng đánh giết;

Cái kia một bầy sói đây?

Chuyện này quả là cũng không cách nào giết chết tồn tại. Thí nghĩ một hồi, đồng thời đối mặt một hai bách Thể cảnh tám đoạn cao thủ nào sẽ là một loại ra sao cục diện? Coi như là Huyết cảnh một đoạn cao thủ cũng không dám khinh thường, chớ nói chỉ là Đẳng Viêm chỉ là Mạch cảnh một đoạn. Hơn nữa lang loại này vũ thú trời sinh chính là hung tàn, khát máu, một khi gặp phải tất nhiên là không chết không thôi. Đối mặt như vậy vũ thú, không có thực lực mạnh mẽ không chạy chuyện này quả là chính là muốn chết.

Chạy;

Chỉ có thể chạy.

Gào gào gào...

Đẳng Viêm điên cuồng bồn tập, mà phía sau hắn cái kia một con Thiên Hòa lang nhưng là khóa chặt Đẳng Viêm giống như vậy, không ngừng truy kích, không ngừng rít gào, phảng phất đây chính là hắn đêm nay con mồi, tuyệt đối không thể để hắn chạy mất.

"Người muội Thiên Hòa lang, thiếu gia ta làm sao liền như thế bị kích, lần thứ nhất gặp gỡ vũ thú chính là quần cư vũ thú, chơi ta đây?" Đẳng Viêm một bên lao nhanh, một bên oán giận. Giờ khắc này, hắn tốc độ kia đã phát huy đến cực hạn, thế nhưng cái kia phía sau Thiên Hòa lang nhưng là không tha thứ, hơn nữa song phương trong lúc đó khoảng cách cũng đang không ngừng rút ngắn.

Gần rồi, gần rồi, càng gần hơn.

Tuy rằng Đẳng Viêm thân thể đạt đến Mạch cảnh một đoạn, mà ngày đó Hóa Lang vền vẹn chỉ là Thể cảnh tám đoạn khoảng chừng : trái phải tu vi, thế nhưng luận tốc độ, Đẳng Viêm căn bản là không cách nào cùng ngày này Hóa Lang đánh đồng với nhau, không có mấy phút ngày đó Hóa Lang cũng đã sắp đuổi kịp đến rồi.

"Ồ?" Chạy mấy phút Đẳng Viêm đột nhiên phát sinh một tiếng ngạc nhiên nghi ngờ âm thanh.

"Không đúng vậy." Tuy rằng còn ở lao nhanh, thế nhưng Đẳng Viêm trên mặt nhưng là lộ ra một tia thần sắc mê mang. Bởi vì bây giờ hắn chạy cũng có mấy phần chung, thế nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng chỉ có nghe được phía sau cái kia một con Thiên Hòa lang sói tru , còn cái khác sói tru? Căn bản cũng không có.

"Lạc đàn?" Không xác định âm thanh từ Đẳng Viêm trong miệng vang lên.

"MB, cũng thật là đầu rơi đàn súc sinh." Mấy phút sau, Đẳng Viêm rốt cục xác định phía sau hắn con này Thiên Hòa lang là một con lạc đàn vũ thú, ở bên cạnh hắn căn bản cũng không có bầy sói. Nghĩ rõ ràng, nhìn rõ ràng, Đẳng Viêm cũng sẽ không chạy, trực tiếp ngừng lại, đồng thời xoay người cái kia lăng liệt ánh mắt trực tiếp rơi vào đầu kia còn đang không ngừng hướng mình đánh tới chớp nhoáng Thiên Hòa lang trên người.

"Người muội, không có đồng lõa người cũng dám lớn lối như vậy?" Chỉ vào đánh tới chớp nhoáng Thiên Hòa lang, Đẳng Viêm rít lên một tiếng.

Hống! ! !

Mà cái kia một con Thiên Hòa lang tựa hồ chịu đến Đẳng Viêm khiêu khích giống như vậy, cái kia rít gào sói tru lại vang lên.

"Vừa vặn tiểu gia đói bụng, xem tiểu gia làm sao trừng trị người." Nghe sói tru, Đẳng Viêm lạnh lùng nói. Lập tức không lùi mà tiến tới, hướng về đầu kia Thiên Hòa lang bồn giết mà đi. Nói thế nào Đẳng Viêm hiện tại thân thể cũng đạt đến Mạch cảnh một đoạn cường độ, hơn nữa so với bình thường võ giả mạnh hơn không biết bao nhiêu, giờ khắc này làm rõ trước mắt đây là một con rơi xuống Thiên Hòa lang sau khi, hắn cũng không lui nữa rút.

Hống! ! !

Nhìn thấy Đằng Viêm hướng về chính mình vô giết mà đến, ngày đó Hỏa Lang phần nộ gào thét vang lên, phảng phất chịu đến trước nay chưa từng có khiêu khích.

Ầm! ! !

Một người Nhất Lang, song phương tốc độ phát huy đến mức tận cùng, trong khoảnh khắc liền va chạm vào nhau.

Ầm! !

Đằng Viêm không có chần chờ chút nào, * gần trước mắt Thiên Họa lang hai tay liền trực tiếp nắm lấy đối phương dưới cằm cùng đầu, Thiên Họa lang loại này cấp thấp vũ thú, duy nhất nắm giữ lực sát thương chính là cái kia phổ hàm răng. Giờ khắc này, Đằng Viêm Mạch cảnh một đoạn thân thể giờ khắc này toàn lực bạo phát, hai tay gắt gao cầm lấy con này Thiên Họa lang đầu, để hấn căn bản là mở không nổi miệng, sắc bén kia hàm răng cũng không có đất dụng võ. Đồng thời một xung phong trong lúc đó, Đằng Viêm càng là trực tiếp đem con này Thiên Họa lang nhào tới ở địa.

"Người muội, người gọi a, tại sao không gọi?" Hai tay bạo phát sức mạnh tuyệt đối, để Thiên Họa lang căn bản là không cách nào công kích, đồng thời Đằng Viêm trong miệng cái kia đùa giỡn thanh âm vang lên.

"Ô ô ô . . ." Bị Đằng Viêm nhào tới ở địa, ngày đó Hỏa Lang không ngừng giãy dụa, đồng thời phát sinh từng trận tiếng ngen ngào.

"Làm sao, biết sợ? Sớm làm gì đi tới?" Đằng Viêm lạnh rên một tiếng, hai tay vẫn gắt gao cầm lấy Thiên Họa lang đầu, ràng buộc nó cường lực giãy dụa, đồng thời gắt gao đem hấn ấn tới trên đất, một giây sau, Đằng Viêm cúi phải đầu gối nâng lên, đột nhiên hướng về Thiên Họa lang trên người va chạm mà đi.

Ầm! !

Một tiếng nặng nề thanh âm vang lên.

Ồ...

Thiên Họa lang phát sinh một tiếng thê thảm kêu rên.

Ầm ầm ầm! ! !

Không để ý đến cái kia phát sinh từng tiếng tiếng ngen ngào Thiên Họa lang, Đằng Viêm đầu gối lần lượt va chạm Thiên Họa lang thân thể, điên cuồng va chạm, còn hai tay? Lúc này chính gắt gao cầm lấy Thiên Họa lang đầu, để hấn căn bản không có cách nào công kích. Mà ngày đó Hỏa Lang càng là điên cuồng giãy dụa, cái kia trên thân thể đau đớn tựa hồ kích thích lửa giận của hấn giống như vậy, để hấn giãy dụa không chỉ không có yếu bớt, trái lại càng thêm mãnh liệt.

"Người súc sinh này vẫn thật nại đánh?" Cảm thụ Thiên Họa lang cái kia kịch liệt giãy dụa cùng phản kháng, Đằng Viêm nói.

Oanh...

Rốt cục, ở Thiên Họa lang điên cuồng tránh thoát bên dưới, Đằng Viêm một thoáng không kịp đề phòng, bị Thiên Họa lang tránh thoát chính mình ràng buộc.

Hống! ! !

Tránh thoát ràng buộc sau khi, Thiên Họa lang trực tiếp lùi tới Đằng Viêm mấy mét ở ngoài, cái kia khát máu hai con người nhìn chòng chọc vào Đằng Viêm, cái kia trong hai con người bắn ra một tia làm người ta sợ hãi hàn quang, là phần nộ, là cừ hận, càng là khát máu. Đồng thời cái kia phần nộ sói tru không ngừng vang lên, cái kia từng tiếng sói tru vang vọng ở toàn bộ thần hoang bên trong dãy núi.

Đằng Viêm không nhìn Thiên Họa lang gào thét, một bước tiến lên.

Gào gào gào...

Thiên Họa lang cái kia phần nộ, đề phòng ánh mắt nhìn chăm chăm Đằng Viêm, cảm thụ Đằng Viêm một bước tiến lên, bước chân của hấn cũng là sau một lúc lùi. Có điều cái kia phần nộ sói tru nhưng là từ đầu đến cuối không có ngừng lại, phảng phất đang cảnh cáo Đằng Viêm.

"Kêu gào... Người súc sinh này còn biết sợ sệt? Còn biết chạy?" Nhìn Thiên Họa lang phản ứng, Đằng Viêm hí ngược thanh âm vang lên "Sớm làm gì đi tới? Hiện tại biết sợ sệt? Chậm, người gọi đi, dùng sức gọi đi, người gọi càng hung, tiểu gia liền càng hưng phấn, đêm nay người là chạy không được, hừ hừ..." Đằng Viêm vuốt cái bụng âm lãnh kia thanh âm vang lên. Từng bước từng bước hướng về trước mắt Thiên Họa lang B gần.

Gào gào gào...

Thế nhưng, ngày đó Hỏa Lang căn bản cũng không có để ý tới Đằng Viêm, vẫn phần nộ gào thét.

Gào...

Gào gào...

Gào...

Sau một khắc, bốn phương tám hướng truyền đến từng trận làm người ta sợ hãi tiếng sói tru.

"Người..."

Nghe vậy, Đằng Viêm nhìn trước mặt đầu kia lạc đàn Thiên Hỏa mặt sắc hoàn toàn trắng bệch;

"Người muội, người súc sinh này còn viện binh?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hồng Đồ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.